

Hedwig Courths-Mahler

Az indiai feleség

Hedwig Courths-Mahler felejthetetlen szerelmes regényei

2. kiadás

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Hedwig Courths-Mahler:

Hedwig Courths-Mahler

Az indiai feleség

Hedwig Courths-Mahler felejthetetlen szerelmes regényei

2. kiadás

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Hedwig Courths-Mahler:

Seine indische Ehe

© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co.

KG Bergisch Gladbach

Fordította: KOHAJDA GIZELLA

ISBN 978-963-325-125-6

ISSN 1216-2140

ISSN 1589-1046

© EX-BB Kiadói Kft.

1397 Budapest, Pf. 523

Telefon: (06-1)428-2250

kiado@ex-bb.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós

Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János igazgató

I.

Ronald Rittner dolgozószobája ablakánál állt. Komor arccal, egykedvűen nézett maga elé. A szeme elé táruló varázslatos szépségű táj hidegen hagyta. Nem tudott gyönyörködni már az égbe nyúló hegyek, az üdezöld rétek, erdők látványában, sem a völgyben kékeszölden csillogó tó fenséges szépségében. Befelé, önmagába figyelt, saját nyugtalan, gyötrődő lelkébe, amely vigasztalanul vergődött, amióta hazatért Indiából, a hihetetlen csodák és a leírhatatlan nyomor ellentmondásos hazájából.

Annak idején üzleti ügyei szólították Indiába, s csaknem két évig volt lakója e titokzatos országnak. Munkája sikeres befejezése után váratlan boldogság érte, amely azonban

tiszavirág-életűnek bizonyult. Hízelékenységének áldozata lett s

szavainak-cicánok bizonyult. Hiszekenysegének aldozata let, s így a saját büne vetett véget mennyei boldogságának. Ettől a naptól fogva sehol sem volt többé maradása, büntudata mindenüvé elkísérte, pillanatnyi nyugalmat sem hagyva sokat szenvedett lelkének.

Nem sokkal a háború befejezése után hagyta el Németországot, és Hollandiába utazott. Családi birtokát kénytelen volt intézője gondjaira bízni, mert északon hatalmas örökség várta. Édesanyja holland származású volt, egy amszterdami nagykereskedő, Mijnher van Gould egyetlen leánya. Nagyapja halála után Ronald lett a busás vagyon egyedüli örököse.

Az óriásivá növekedett kereskedelmi hálózat irányítását a már betegeskedő Mijnher van Gould megbízható cégvezetője, Mijnher Boon gondjaira bízta, akinek a Gould-ház hírnevének öregbítése volt egyetlen életcélja. Az agglegény Boon számára a cég jelentette a családot, ezért nála szorgalmasabb, lelkiismeretesebb cégvezetőt el sem lehetett képzelni. Minden erejével a vállalat érdekeit szolgálta, s még magánál a tulajdonosnál is boldogabb volt, ha virágzott az üzlet.

Mijnher van Gould végrendeletében meghagyta, hogy Mijnher Boon élete végéig igazgassa a céget, hiszen tudta, hogy unokája, Ronald, akárcsak a veje, földbirtokos lévén igazán csak a mezőgazdasághoz ért. Ronald örült, hogy mindenkor számíthat a derék cégvezető segítségére, akit nagyapja már korábban is igen felelősségteljes feladatokkal bízott meg. Ezeket Boon rendre teljesítette, a családfő halála után pedig Ronald édesanyjának is odaadó híve volt. Ronald azonnal megkedvelte

a szorgalmas cégvezetőt, készséggel fejet hajtott sokéves tapasztalata és a munkában tanúsított jártassága előtt.

Ronald nagyapai örökségéhez hatalmas indiai ültetvények is tartoztak. Mivel fenntartásuk és gondozásuk évről évre nagyobb terheket rótt a cégre, Mijner van Gould közvetlenül halála előtt tervbe vette eladásukat. Mijner Boon közölte ezt Ronalddal, s nem győzte hangsúlyozni annak fontosságát, hogy az adásvétel lebonyolítását mindenképpen egy talpraesett, megbízható emberre bízzák. Ronaldot, amióta az eszét tudta, vonzotta a rejtelmes India. Édesanyja sokat mesélt neki a csodás országról, ahol fiatal korában hosszabb időt töltött. Habozás nélkül kijelentette hát, hogy szívesen vállalkozik a hosszú útra.

Mijner Boon elgondolkodva hallgatta lelkes szavait, majd megfontoltan így felelt:

– Mindent egybevetve nem rossz gondolat, hiszen mindenki maga tudja a legjobban képviselni a saját érdekeit. Egy dologra azért felhívnám a figyelmét. Attól tartok, német származása miatt igencsak sok kellemetlenségben lehet része az úton.

Ronaldot azonban nem lehetett megállítani. Nyughatatlan természetétől távol állt, hogy ölbe tett kézzel várja a készet. Mindig is vonzották a nehézségek, fűtötte a kalandvágy. Mijner Boon belátta, hogy úgyszem tudja lebeszélni az utazásról, ezért azt tanácsolta neki, hogy legalább a nemzetiségét tartsa titokban, bújjék meg a holland Gould cég neve mögött.

Ronald felfortyant, esze ágában sem volt letagadni a származását. Boon igyekezett lecsillapítani, higgadtan, érthetően elmagyarázta neki, miért van szükség erre.

Ronald miután türelmesen végighallgatta a fejtetését

Ronald, miután természetesen végignagata a fejtegetését, belátta, hogy a cégvezető a javát akarja, és valóban rengeteg bosszúságot megtakaríthat, ha rá hallgat, és a van Gould cég megbízottjaként utazik Indiába. Míg egy német utazónak számtalan nehézséget gördíthetnek az útjába, egy holland nagyvállalat teljhatalmú képviselője előtt pillanatok alatt megnyílnak India kapui.

Ronald hosszas előkészületek után felkerekedett. Már az utazás elején kiderült, hogy okosan döntött, amikor megszívlelte Mijnher Boon jóindulatú tanácsait. Indiába érve aztán végleg belátta, hogy a cégvezetőnek mindenben tökéletesen igaza volt, s hálás volt neki az útmutatásért. A világszerte ismert holland cég képviselőjeként valóban szabad bejárást nyert mindenhová.

Zavartalanul megkezdhette üzleti tárgyalásait, s hamarosan kapcsolatba lépett egy angol céggel, amely szívesen megvásárolta volna a Gould-ültetvényeket. Az angolok megpróbálták rászedni Ronaldot, azt remélték, sikerül potom pénzért megkaparintaniuk az óriási földterületet. Ronaldnak azonban csordogált annyi kalmárvér az ereiben, hogy ne hagyja magát becsapni.

Nem sietett, tudta, bőven van ideje kivárni a kedvezőbb ajánlatokat. Megkezdődött a huzavona közte meg az angol részvénytársaság között. Mindkét fél arra várt, hogy a másik majdcsak beadja a derekát. Ronald arra használta fel ezt az időszakot, hogy közelebből megismerkedjék az ezerarcú Indiával. Eleinte a számtalan szépségtől megrészegülve utazgatott keresztül-kasul az országban, de ahogy egyre jobban megismerte, megdöbbent a falvakban tapasztalt leírhatatlan

nyomorúság láttán. A siralmas körülmények között sínylődő, éhező emberek között különféle szörnyű betegségek ütötték fel a fejüket.

India maga volt az ellentmondások hazája: az iszonyatos nyomor mellett megfért a tékozló pompa, a csodálatos szépség közvetlen közelében a bűn és a pusztulás. Ronaldot őszinte csodálattal töltötte el a sok látnivaló, de a szíve megtelt sajnálattal a szegények, az ínséges körülmények között élők iránt. Szívesen segített volna a rászorulókon, de belátta, hogy ilyen méretű nyomorral, ennyi betegséggel szemben tehetetlen.

Kalkutta kínai negyedében igazi fertőre bukkant, de hasonló volt a helyzet Bombay egyes városrészeiben is. Egy fiatal angol, akivel üzleti tárgyalásai során ismerkedett meg, elvezette Maja Ravihoz, aki európai szemmel India legszebb táncosnőjének számított. Az angol óva intette Ronaldot Maja szépségétől, de ő csak mosolygott a figyelmeztetésen, mert neki a finom, halk szavú német szőkeségeken kívül nemigen akadt meg a szeme egyetlen nőn sem. Most mégis váratlan dolog történt: egymás után két éjfékete szemű indiai szépség is megsebezte a szívét.

Azon az estén Bombayben megismerkedett a híres táncosnővel, és azonnal a hatása alá került. Maja Ravi egy külföldiek által látogatott mulatóhelyen lépett fel, és szemlátomást az első pillanattól fogva megtetszett neki a német fiatalember, annak nyúlánk, délceg termete és határozott, nemes arcvonásai. Rejtelmes, sötét pillantása újra és újra megpihent a férfi arcán, észrevette az akaratos, kemény vonást a szája szögletében, gyönyörködött a magabiztos, nyílt, szürke szempárban, amely határozottsága ellenére igazi szívíóságról

árulkodott. Ronald együttérzéssel figyelte a gyönyörű Maját, akinek egy csapat félig részeg férfi előtt kellett felfednie makulátlan szépségét és bemutatni ámulatba ejtő táncművészetét. Nem sejtette, hogy sajnálkozó, részvétteljes pillantása forró vágyakozást szül Maja Ravi szívében.

A szép nő szenvedélyes sóvárgása hamarosan rá is átragadt, mert Maja ettől a naptól kezdve kereste vele a találkozást. Ha Ronald nem jelent meg a mulatóban, akkor úgy intézte, hogy napközben összefussanak valahol. A táncosnő szépsége édes méregként ömlött szét Ronald szívében, s rövid időre magával ragadta a belőle áradó ellenállhatatlan vonzerő.

Sajnos hamar rá kellett jönnie, hogy a gyönyörű testen gonosz lélek lakozik. Amikor jobban megismerte, megrettent a könnyűvérű teremtés igazi jellemétől, s minden erejével azon volt, hogy elszakadjon tőle. Nyíltan megmondta neki, hogy megszédült bár a szépségétől, egy ilyen romlott, tisztátalan nőt képtelen szeretni.

Maja Ravi szinte magánkívül hallgatta, s amilyen forró szerelemmel azelőtt szerette, olyan szenvedélyesen meggyűlölte, amikor a férfi valóban elhagyta. Titokban bosszút esküdött.

Ronald nem tudott szemet hunyni Maja feslett erkölcei felett, és belátta, túl hosszú ideig volt a férfiak leplezetlen vágyakozásának tárgya, semhogy megőrizhette volna lelke tisztaságát. Haladéktalanul elutazott hát Bombayből, Maja közeléből, mert nem akarta kitenni magát dühödt fenyegetésének.

Mivel Maja Raviban nyoma sem volt a hindu nőkre jellemző

alázatos békétüresnek és beletörődésnek, Ronaldnak később keservesen meg kellett bűnhődnie, amiért magára haragította.

Miután lezárta üzleti ügyeit, egy indiai kisvárosba vezérelte a sors, ahol a véletlen összehozta egy egyetemistákból álló, lelkes társasággal. A haladó szellemű fiatalok körében érdekes beszélgetéseknek lehetett fültanúja, s ennek köszönhetően még alaposabban megismerte az indiai viszonyokat. Itt történt, hogy váratlanul meghódította a szívét egy fiatal indiai lány. Djuna egy szegény sorban élő egyetemista húga volt, aki csak súlyos nélkülözések árán tudta előteremteni a pénzt tanulmányai folytatásához.

Indiában a szegény családból származó egyetemisták hihetetlenül igénytelenek, sokan közülük máról holnapra tengetik életüket. A mi egyetemistáink legszegényebbike is valóságos Krózus a tudomány indiai apostolaihoz képest, akik éhesen, rongyosan, valami szent megszállottságtól hajtva bolyongnak a tudás útvesztőiben. Egész álló nap egy maréknyi rizs és néhány gyümölcs az eledelük. Többedmagukkal laknak egyetlen szűk szobában, és a legnehezebb körülmények között tanulnak csodálatra méltó kitartással és odaadással. Hozzá tartozóik türelmesen várják a napot, amikor tudásuknak megfelelő munkához és fizetéshez jutnak.

Ronald közelebbi ismeretséget kötött az egyik legtehetségesebb és legszorgalmasabb egyetemistával, Murphi Danával. Egy napon Murphi Dana a kéréssel kereste fel előkelő szálláshelyén, hogy vásárolja meg a szüleitől a hűgát, Djunát. Ronald tudta, hogy az Indiában élő európai szahibok körében gyakori szokás a feleségvásárlás. Az egyezés

meghatározott időre szól, s az úgynevezett feleségnek az égvilágon semmilyen joga nincs, bármikor meneszthetik és sorsára hagyhatják. Indiában nem számított elítélendőnek, sem becstelennek, ha egy lányt ily módon adtak el a szülei, Ronald mégis megrökönyödve hallgatta barátja kérését. Ötletét elképzelhetetlennek, sőt borzalmasnak tartotta, és egy pillanatig sem habozott, hogy visszautasítsa.

Murphi Dana szomorúan válaszolt:

– Ha nem veszed meg a húgomat, szahib, akkor a szüleim kénytelenek lesznek eladni egy undorító, kéjsóvár kereskedőnek, aki már régóta szeretné megkaparintani.

– De hát miért kell őt eladnotok, Murphi Dana? – kérdezte Ronald.

– Mert különben mindhárman éhen halnak, szahib. Tudod, mekkora az éhínség, a monszun nem fúj, eső sem esett már régóta. Még jó időbe beletelik, mire befejezem a tanulmányaimat, és segíthetek a szüleimen meg a húgomon. Ha meg akarunk menekülni az éhhaláltól, el kell adnunk Djunát, de ő rettenetesen fél a csúnya, gazdag szahibtól, és egyetlen vágya, hogy hozzád tartozzék, mert te jóságos vagy és szép.

Ronald hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Nem is ismerem a húgodat.

– De ő ismer téged, gyakran látott, amikor alamizsnát osztogattál a szegényeknek. Amennyire megveti és undorodik a kereskedőtől, annyira csodál téged. Kérlek, gyere el és nézd meg! Meglátod, ragaszkodó és gyönyörű, akár egy lótuszvirág, és a te házában igazán jó sora lenne. Legalább nézd meg!

Djuna megpróbálta meggyőzni Ronaldot, hogy ne adja fel a húgót.

Biztos vagyok benne, hogy megértészik neked.

Ronald szívét összeszorította a fájdalom, amiért épp a felvilágosult gondolkodású, képzett Murphi Danától kell ezt hallania. Képtelenségnek tűnt előtte, hogy megvásárolja a húgát, feleségévé tegye, hazautazásakor pedig egyszerűen sorsára hagyja, akár egy árucikket, amelyet előbb megkívánt, s amikor már nincs rá többé szüksége, leketlenül félredob.

Murphi nem hagyott neki békét, amíg meg nem ígérte, hogy ellátogat vele a szülei házába, és megismerkedik a húgával. Így is történt. Egyik nap elkísérte a barátját.

Ronaldot első pillantásra lenyűgözte Djuna Dana egyszerű bája és nemeslelkűsége. Szülei nyomorúságos kunyhójában szépséges, törekeny virágként nevelkedett. A beszédes, sötét szempár rimánkodva nézett Ronaldra, két kezét könyörögve emelte fel hozzá.

Sápadt, csonttá soványodott szülei mellette térdeltek, s imára kulcsolt kézzel kérték Ronaldot, könyörüljön meg rajtuk.

– Vedd meg Djunát, szahib, különben mindannyian éhen halunk. Látod, olyan szegények vagyunk, hogy a föld az eledelünk – mondta az apa.

Ronald nem tudott ellenállni rimánkodásuknak, és Djuna elragadó szépsége is lenyűgözte. A szülőknél leszámolt egy nagyobb összeget, Djunát pedig magával vitte a lakására. A szolgáltnak meghagyta, hogy fürdessék meg és öltöztessék át a lányt. Amikor Ronald megpillantotta az új selyemszáriban, frissen megfürödve, legszívesebben azonnal a karjába kapta volna. Nyugodt hangon, kedvesen beszélt hozzá, a lány pedig leste minden kívánságát. A férfit elbűvölte odaadó, alázatos

viselkedése. Nem telt bele sok idő, és szívből megszerette a nemes lelkű, finom teremtést. Elhatározta, hogy annak rendje és módja szerint oltár elé vezeti, és nem hagyja el soha többé.

Ám tévesen ítélte meg az érzelmeit. Nem tudta, hogy igaz szerelem helyett a részvét irányítja cselekedeteit.

II.

Hosszú hónapokig gondtalanul élt Djunával, nem foglalkoztatta a jövő. Eszébe sem jutott, hogy a felesége majd feltalálja-e magát az európai viszonyok között.

Egy nap Djuna megbetegedett. Szervezetének ellenálló képessége, amely életben tartotta a nyomorúságos időkben, most a jólét és boldogság közepette felmondta a szolgálatot. Ronald aggódva figyelte a gyanúsan csillogó szempárt, amely most is odaadó szeretettel csüggött rajta. Orvost hívatott, aki tüdőbajt állapított meg.

Éppen ez idő tájt tűnt fel a kisvárosban Maja Ravi. Ronald lakásának közvetlen közelében, egy mulatóban lépett fel, ahol a közönség minden este viharos lelkesedéssel ünnepelte. A férfi nem is sejtette, hogy a táncosnő kizárólag azért jött a városba, mert meghallotta, hogy ő itt él, és ráadásul indiai nőt vett feleségül. A férfit igen kellemetlenül érintette a táncosnő közelsége. Maja Ravi szenvedélyes bosszúvágya még inkább fellángolt, amikor értesült róla, hogy Ronald boldog ifjú hitvesével.

Egy nap éppen Ronald lakása előtt vezetett az útja. Már messziről felismerte a férfit, aki feleségét gyengéden a karjában

messziről ismert a ferit, aki feleségét gyengéden a karjában tartva üldögélt a verandán. Habozás nélkül odalépett hozzájuk, s úgy üdvözölte, mintha a legnagyobb barátságban váltak volna el. Bosszúvágya, elfojtott haragja erőt adott neki ahhoz, hogy kedvesnek, jóindulatúnak mutakozzék. Arról beszélt, hogy ő és Djuna biztosan jól megértik majd egymást, hiszen egykor Ronaldhoz is őszinte barátság fűzte. A férfi hirtelenjében nem is tudta, hogyan viselkedjék vele. Mivel udvariasságra nevelték, képtelen volt durván elutasítani Maja közeledését, így betartotta a kötelező udvariassági szabályokat. Djunát azonban kitűnő ösztönökkel ajándékozta meg a természet, és Maja túláradó kedvessége mögött csalhatatlanul megérezte az ellenséges szándékot. Nem tehetett mást, félénken visszavonult a házba.

Maja kettesben maradt Ronalddal, s továbbra is meggyőzően játszott a szerepét. Elismerően szólt Djunáról, és megmosolyogta régi, lángoló érzelmeit, amelyek az idő múlásával, mint mondta, igaz barátsággá értek. Végül részvétellel megjegyezte:

– Azt hallottam ifjú hitvesedről, hogy súlyos beteg. Magam is azt látom a szemében, hogy bármilyen fájdalmas is, de hamarosan elragadja tőled a halál, hacsak nem találunk gyógyírt a bajára.

Ronaldot megdöbbenetette, hogy már nyíltan beszélnek a városban azt, amit még önmaga előtt sem akart bevallani.

– Ki mondta ezt neked, Maja? – kérdezte.

A táncosnő vállat vont.

– Az összes ismerősötök erről beszél. De ha nem jut el a fülembe a híre, akkor is észrevettem volna Djuna láztól csillogó,

karikás szemén, hogy beteg. Láttam már ilyet éppen eleget. Így néznek ki azok, akiket fiatalon eljegyez a halál. Az éhség és a nyomor hamar kiszívja az ember erejét. Djunának is meg vannak számlálva a napjai, hacsak nem találsz meg időben a módját, hogyan segíts rajta.

Ronald annyira aggódott felesége életéért, hogy teljesen megfélemlített Maja iránti ellenszenvéről.

– Van valami, ami meggyógyítaná? – kérdezte sietve.

– Majd én megszerzem neked, Ronald szahib. Ismerek egy vénséges fakírt, akinek van gyógyszere a feleséged betegségére. Régi barátságunk emlékére hajlandó vagyok segíteni rajta, habár az imént udvariatlanul visszavonult, jelezvén nyilvánvaló nemtetszését.

A szeme vadul megvillant, s Ronald ezt látván, igyekezett lecsillapítani.

– Kérlek, bocsáss meg neki, tudod, hogy beteg.

Maja gyorsan visszatalált a szerepébe.

– Láthatod, hogy nem veszem rossz néven a viselkedését, hiszen hajlandó vagyok segíteni rajta. Megszerezem a gyógyszert?

Ronald halványan elmosolyodott.

– Valami csodaszerről van szó?

– Mindegy, hogy mi, az a fontos, hogy hatásos – vágta rá Maja.

Ronald ösztönei azt súgták, hogy habozás nélkül utasítsa vissza az ajánlatot.

– Jobban megbízom az orvosban, mint holmi csodaszerekben

– Majd megbánod, Ronald szahib. Ezzel a betegséggel szemben az orvos tehetetlen, de azért próbáld meg! Ha belátod, hogy nem tud segíteni a feleségeden, gyere el hozzám, s én megszerzem neked a gyógyírt.

Ezzel elbúcsúzott, de még előtte kérés nélkül ígéretet tett, hogy újra eljön. Ronald udvariasságból nem mondott ellent, habár egyáltalán nem volt ínyére egy esetleges újabb látogatás.

Múltak a hetek, s Djuna egyre gyengébb, haloványabb lett. Az orvos csak vonogatta a vállát, beismerte, hogy ő itt már nem tehet semmit, mert ennek a betegségnek nincs ellenszere.

Ronald annyira aggódott Djuna életéért, hogy végső kétségbeesésében Maja Ravihoz fordult segítségért. Megkérte, hogy szerezze be az ígért gyógyszert, mert már sok jót hallott az efféle csodaszerek hatásáról. Maja Ravi fehér színű port hozott, és a lelkére kötötte, hogy rendszeresen adja be Djunának. Hozzátette, hogy a hatása csak két hónap után lesz észlelhető. Ronald megköszönte a tanácsot, és úgy gondolta, ha a szer nem is használ, ártani bizonyára nem árt.

Djuna engedelmesen bevette a port, hiszen a szeretett férfi nyújtotta neki, tőle bármit elfogadott volna. Ronald egy szóval sem árulta el, hogy a szert Maja Ravi hozta, mert Djuna ösztönös ellenszenvvel viseltetett a táncosnő iránt, aki túlradó barátsággal, negédes mosollyal igyekezett a közelébe férkőzni.

Maja a verandán várta Ronaldot. Szeme gyanúsán csillogott, amikor megkérdezte...

– Beadtad a port Djunának, Ronald szahib?

A férfi bólintott.

– Igen, Maja. Végtelen hálára kötelezel, ha valóban használ.

Maja szeme elsötétült, Ronald beleborzongott a tekintetébe.

– Végtelen hálára? Hiszen irántam érzett szerelmed sem volt végtelen! Már elfelejtetted, hogy annak idején azt ígérted, a szíved nem szűnik meg szeretni engem?

Ronald a homlokát ráncolta.

– Csak akkor tűrhetlek meg a házamban, Maja, ha nem emlegeted a múltat. Tudod te azt jól, miért aludtak ki irántad az érzelmeim. Most már egyedül csak a feleségemet szeretem, és ha megmented az életét, ígérem, elfelejtek minden rosszat, és legnagyobb jótevőmként foglak emlegetni, amíg csak élek.

– Hát ennyire szereted? – szikrázott fel Maja tekintete.

– Ó a legdrágább kincsem ezen a világon – hangzott a válasz.

Maja élesen felnevetett.

– Két hónap, ne felejtse el! Két hónap múlva kifejti hatását a csodaszer.

Ezzel sarkon fordult, és határozott léptekkel elment.

Ronald kissé kábultan nézett utána, majd visszament a felesége betegágyához. Djuna kedvesen, szenvedő mosollyal fogadta.

Ronald napról napra türelmetlenebbül, vizsgálódó tekintettel figyelte feleségét. Józan, felvilágosult gondolkodású lévén nemigen hitt a fehér por csodatévő hatásában, de a szerető szív kétségbeesetten igyekszik megkapaszkodni az utolsó szalmaszálban is. Szomorúan vette tudomásul, hogy Djuna egyre sápadtabb, soványabb lesz. A gondos ápolás ellenére úgy hervadozott, akár egy érzékeny virág, amelynek nem tesz íót az

erős napfény.

Az orvos szinte mindennap megfordult náluk. Ronald egy alkalommal bevallotta neki, hogy végső elkeseredésében csodaszert adott be Djunának. Az orvos megértő mosollyal hallgatta.

– Régóta tapasztalom, hogy még a legtájékozottabb emberek is babonássá válnak, ha úgy hozza a sors, hogy szeretteik életéért kell aggódniuk. Nem szeretném megfosztani az utolsó reménysugártól, de kötelességemnek érzem figyelmeztetni, hogy egyszerű szemfényvesztésről van szó. Gyakran előfordul, hogy mihaszna szélhámosok lépre csalják az embert, jó pénzért különféle csodaszereket kínálva. Kérem, higgye el, közönséges cukor és liszt, esetleg más ártalmatlan anyag keverékéről van szó, amelyekből még a legtudósabb fakír sem képes csodaszert előállítani.

Amikor néhány nappal később ismét megjelent Maja, hogy Djuna hogyléte felől érdeklődjék, Ronald kerek pereg megmondta neki, hogy a szer egyáltalán nem használt, sőt ellenkezőleg: a beteg rosszabbul érzi magát, mint annak előtte.

Maja tekintete megvillant, és különös mosollyal válaszolt:

– Légy türelemmel még egy rövid ideig! Megmondtam, hogy a szer hatása csak két hónap után észlelhető.

Ronald egyetlen szavát sem hitte, s most is, mint máskor, gyorsan elbúcsúzott tőle. Azt mondta, a felesége már türelmetlenül várja.

Ha látta volna Maja pillantását, ahogy utánaézett, bizonyára elfogja a félelem.

Leült a betegágy szélére, és gyengéden a tenyerébe fogta az asszony keskeny kezét. Djuna szeretett így pihenni, most is hálásan, odaadó rajongással nézett a szemébe. Ha Ronald a hogyléte felől érdeklődött, mindig ugyanazzal az üdvözült mosollyal válaszolt:

– Jól vagyok, mert itt vagy velem, szeretett szahibom.

Mindig így hívta, habár Ronald már számtalanszor kérte, ne szólítsa őt szahibnak. Djunának kezdettől fogva szeretett ura volt, és az is maradt örökre, akitől mindent úgy fogadott, mint az ég ajándékát.

Ronald minden igyekezete ellenére sem tudta őt meggyógyítani. Akkor is a tenyerében tartotta felesége kezét, amikor élete lámpása csendesen kialudt.

Pontosan két hónap telt el azóta, hogy Ronald először beadta neki a Maja Ravitól kapott csodaszert. Ezen a napon Djuna kissé jobban érezte magát, s benne újra felcsillant a remény, hogy mégiscsak felgyógyul. Ám hiába bizakodott, bekövetkezett, amitől a leginkább tartott.

Ronald Djuna holtteste mellett térdelt, amikor váratlanul megjelent mögötte Maja Ravi, és a nevéen szólította. Ijedten összerezsent, és megtört tekintetét a táncosnő arcára szegezte.

– Mit keresel itt? Egyedül akarok maradni drága halottammal!

A nő arcán kárörvendő mosoly jelent meg.

– Íme, használt a csodaszer, amit Djunának adtál, Ronald szahib! Látod, megmondtam előre, pontosan két hónap kell, hogy kifejtse hatását – mondta gúnyosan.

A férfi értetlenül hallgatta.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Csak azt, hogy szeretett Djunádat magad mérgezted meg.

A fehér por nem csodaszer volt, hanem közönséges mérég, a thugok mérge, amelynek segítségével e szekta tagjai lassú halálra ítélik áldozataikat, hogy aztán feláldozzák őket Kali istennőnek. Se több, se kevesebb, mint két hónap kell, hogy a bambuszrostból nyert mérég kifejtsé hatását. Hatóanyaga lassan szétáramlik a testben, megtámadja a belső szerveket, és gyulladást okoz. Nincs az az orvos, aki meg tudná állapítani a halál okát, sem azt, hogy mikor és hogyan került a mérég az áldozat szervezetébe. Ha már bejutott, senki emberfia nem állíthatja meg a folyamatot, amelynek a vége halál. A te házi orvosod sem kivétel, nem is sejti, igazából mi okozta Djuna halálát. De én tudom, hogy gyilkos vagy, hiszen te adtad be neki a port. Ez az én bosszúm, amiért oly hűvösen visszautasítottad a szerelmemet. Vigyázz, hogy soha többé ne kerülj az utamba, mert legközelebb téged áldozlak fel Kali istennőnek, mert tudd meg, magam is az Indiában oly nagy befolyással bíró thug szekta tagja vagyok. Halál fia vagy, ha ellenem fordulsz.

Ronald megtántorodott. Már jó ideje maga is gyengélkedett, s Djuna halála igencsak megviselte. Maja szavai hallatán úgy érezte, mintha kést döftek volna a szívébe. Szinte magánkívül volt a fájdalomtól és az iszonyattól. Rá akart rontani az elvetemült teremtésre, de az gyorsabb volt nála, és elmenekült. Ronald üldözőbe vette, de alig tett pár lépést, ájultan rogyott össze.

Amikor magához tért, annyira rosszul érezte magát, hogy

keptelen volt barmiezh fogni. A számára szokatlan indiai éghajlat kikezdte az egészségét, láza felszökött. Nehézkesen felállt, visszament Djuna holttestéhez, és letérdelt mellé. Elnézte az asszony kedves, lágy arcvonásait, közben felidézte emlékezetében mindazt, amit Maja az imént felfedett előtte. Elszörnyedt. Ő maga adta be feleségének a halálos mérget! Maja Ravi ravaszul elérte, hogy őt Djuna gyilkosává tegye.

Van-e értelme Maját törvényszék elé állítani? Bizonyára letagadna mindent, és ha el is ítélnék, a szekta többi tagja előbb-utóbb bosszút állna azon, aki vádat mert emelni ellene, hiszen tanításuk szerint a Kali istennőnek bemutatott emberáldozat szent. Ronald tudta, hogy maga is veszélybe került. Szemtanúja nem volt, kettesben voltak Majával, amikor átadta neki a mérget. Ronald nem hitt az indiai igazságszolgáltatásban sem, hallotta, hogy a bűnös sok esetben megúszta a büntetést, viszont gyakran előfordult, hogy magát a vádlót marasztalták el. De semmit sem ér el azzal sem, ha Maját megbüntetik, hiszen Djuna, a hűséges, kedves kis Djuna nem tér vissza soha többé.

Még egyszer elgyönyörködött drága halottja kisimult, finom arcvonásaiban. Az asszony úgy suhant át az életén, mint egy csodálatos, pihekönnyű álom, amelynek most hirtelen vége szakadt, ő felébredt, és szembetalálta magát a szörnyű valósággal. Ráadásul éppen ő volt az, aki átnyújtotta a szeretett asszonynak a mérget, amely végzett vele.

Azon tanakodott, felfedje-e az orvos előtt Djuna halálának valódi okát. Csináljon botrányt az ügyből? Vigye mégiscsak törvényszék elé a dolgot, vállalva a kockázatot, hogy esetleg saját magát is bajba keveri? Nem, erre semmi szükség, és

egyébként sincs elég ereje hozzá. Felszökött a láza, és amúgy is egyre elesettebbnek érezte magát.

Keserűen elmosolyodott. Lám, az orvos tudása is véges, hiszen szilárd meggyőződése, hogy Djunával a tüdőbaj végzett, a halálos mérleg jelenlétét ő sem tudja megállapítani.

Ronald tisztában volt vele, hogy Djuna mindenképpen belehalt volna a tüdőbajba, de nem tudott megszabadulni a gondolattól, hogy a mérleg még inkább felgyorsította ezt a folyamatot. Akárhogy is csűrte-csavarta a dolgot, mégiscsak ő a felelős Djuna haláláért, hiszen ő engedte be a házába Maja Ravit. Hiszékenységében teljesen megfélekezett róla, hogy a táncosnő egykor bosszút esküdött ellene, hagyta, hogy csúnyán rászedje. Nem volt elővigyázatos, ez a legnagyobb bűne.

Kábultan feküdt Djuna holtteste mellett, el sem mozdult onnan, amíg el nem kezdődött a temetés. Összeszedte minden erejét, hogy a gyászszertartás ideje alatt talpon maradjon. Amikor vége volt, magatehetetlenül ájult bele Murphi Dana karjába. Hosszú hetekig feküdt lázban égve, s amikor felgyógyult, az orvos azt javasolta neki, hogy haladéktalanul utazzék el Indiából, ha teljesen vissza akarja nyerni az egészségét.

Időközben az ültetvények értékesítése is megoldódott. A vevő a teljes vételárat átutalta egy holland bankhoz, s Ronaldot immár semmi nem kötötte Indiához. Nagyvonalúan gondoskodott Djuna hozzátartozóiról, akik istenként magasztalták, amiért kisegítette őket a nyomorból, és Djunát is boldoggá tette. A szülők a maguk egyszerű felfogásával nem tartották szorosabb felügyeletet lányaik felett, hiszen a fehé-

ártóuk szerencsétlenségnek lányuk halálát, hiszen a fene szahib mellett nem szenvedett hiányt semmiben, sőt neki köszönhetően ők is megmenekültek az éhhaláltól. Éppen ez idő tájt feltámadt a monszunszél, és végre meghozta a várva várt esőt. Djuna szülei és bátyja boldogan ünnepelték meg az esős évszak beálltát. Az éhhaláltól megmenekült nép vad tivornyázásba kezdett, melynek láttán Ronald elborzadt. Indiától megundorodva alig várta, hogy hazautazhasson.

Maja Raviról csak annyit hallott, hogy Djuna halálának napján elhagyta a várost. Ronald örült, hogy nem kell vele találkoznia többé. Szívesen kitörölte volna még az emlékét is, de nem sikerült, mint ahogy nem tudta megbocsátani magának Djuna korai halálát sem, amelyben bűnösnek érezte magát.

A hajóút alatt sokat javult az állapota. Még egyszer meghányta-vetette a történeteket, s valamelyest megnyugodott, mert megértette, hogy nem szándékosan okozta Djuna halálát, hanem csupán eszköz volt a bosszúvágytól égő Maja Ravi kezében. Álmában hol a táncosnő gyűlölettől szikrázó szeme jelent meg előtte, hol meg a kedves, bájos Djuna, ahogy rendíthetetlen bizalommal elveszi a kezéből a halálos méreggel töltött poharat.

Kipihente magát, kicsit megerősödött, s egyre ritkábban kínozták ilyen látomások. Djuna emléke sem volt már olyan fájdalmas a számára, amióta eszébe jutott egyik beszélgetésük. Az asszony a következő szavakkal fordult hozzá:

– Ha nem vásárolsz meg, kedves, jó szahibom, és kiszolgáltatnak annak az undorító, kéjsóvár kereskedőnek, én bizony abban a pillanatban behaltam volna a rémületbe. Jaj,

istenem, ha láttad volna, milyen csúnya! Ocsmányabb a legrondább majomnál, és gonosz is, aki veri a szegényeket, s engem bemocskolt már a tekintete is. Te vagy a megmentőm, kedves szahibom, s ezt végtelen alázattal és odaadással szeretném megköszönni.

Ronald elismerte, hogy közvetve ugyan, de hozzájárult Djuna korai halálához, előtte azonban hónapokon át boldoggá tette. Elgondolkodott, vajon hosszú életű lett volna-e a boldogságuk. Az üzleti ügyek lebonyolítása után neki mindenképpen vissza kellett térnie Európába, s nem volt biztos benne, hogy Djuna megszokta és megszerette volna az ottani életet. Ami pedig az asszony iránt érzett szerelmét illeti, rájött, hogy szép volt ugyan az együtt töltött pár hónap, olyan, mint egy csodálatos álom, de Djuna sohasem lett volna igazi, egyenrangú társa az életben.

Az asszony mindvégig csupán törekeny, gyönyörű játékszer maradt volna a számára, és boldogságuk nem lett volna hosszú életű. Talán maga a Jóisten akarta úgy, hogy fiatalon, élete virágában menjen el, mielőtt még beköszöntének a szürke hétköznapiak, melyek végleg felébresztik őt Csipkerózsika-álmából, és kínszenvedést hoznak a lelkére.

Ronaldot kissé megnyugtatták ezek a gondolatok, minden erejével azon volt, hogy legyőzze a kízó büntudatot, amely eluralkodott rajta. Sötét gondolatai azonban időről időre visszatértek.

Szerencsére Hollandiában annyira lekötötték üzleti ügyei, hogy nemigen maradt ideje az indiai eseményeken rágódni.

Amszterdam hamarosan szűknek bizonyult a számára

Amszterdami hámarosan szűknek bizonyult a számára,
visszavágyott hazájába. Úgy érezte, Németország az egyetlen
hely a világon, ahol megnyugvást talál.

Családi birtoka a bajor hegyvidéken terült el. Már szinte az
orrában érezte az otthoni erdők illatát, maga előtt látta a sziklás
hegycsúcsokat és a békésen meghúzódó, termékeny völgyeket.
Elhatározta, hogy végleg hazatér, és berendezkedik a magányos
életre. Gazdálkodásra született, szerette a földet, alig várta, hogy
maga művelhesse a saját birtokát. Tervbe vette, hogy további
szántókat vásárol, és mivel megvan hozzá a szükséges tőkéje,
különféle technikai újításokat vezet be.

Amikor annak idején Hollandiába jött, otthoni birtokát
intézője gondjaira bízta. Úgy érezte, legfőbb ideje ismét kézbe
venni az irányítást.

A Gould-ház rátermett cégvezetőjére mindenkor
számíthatott. Teljhatalmat adott neki, mert tudta, hogy Mijnher
Boon még nála is ügyesebben eligazgatja a vállalatot.

Ronald majd négyévi távollét után tért vissza a hazájába.
Nagy megrökönyödésére a birtokot elhanyagolt, lepusztult
állapotban találta. Hamarosan rájött, hogy intézője a saját
zsebére dolgozott. Nem maradt más választása, mint hogy
azonnal elbocsássa.

Ronaldnak a kedvét szegte mindaz, amit a birtokon
tapasztalt. Ahelyett, hogy az otthon levegője felvidította volna,
és elfeledtette volna vele a fájdalmas indiai eseményeket, még
inkább elszomorodott e pusztulás és hanyatlás láttán.

Ahogy ott állt az ablaknál, és komoran nézte a gyönyörű
vidéket, eszébe jutott egy találkozás. Amszterdamból utazott

haza Hattingenbe, amikor Münchenben váratlanul egyik volt iskolatársába botlott.

III.

Ronald ráérősen róttá München utcáit. Éppen meg akart állni egy könyvkereskedés kirakata előtt, amikor kis híján összeütközött a szembejövő járókelővel. Az meglepetten felkapta a fejét, s miután alaposan végigpásztázta Ronald napbarnított arcát, nevetve felkiáltott:

– Valóban te vagy az, barátom, vagy képzelődöm?

Erre már Ronald is tüzetesebben megnézte a fiatalembert.

Mindjárt felismerte, és felcsillanó szemmel, mosolyogva üdvözölte.

– Nem hiszek a szememnek, Hans! Istenem, de örülök, hogy találkoztunk!

A két fiatalember boldogan kezet rázott.

Hans von Hellwart Ronald évfolyamtársa volt a mezőgazdasági főiskolán. Hamar összebarátkoztak, de később, ahogy az már lenni szokott, szem elől tévesztették egymást. Ám barátságuk kiállta az idő próbáját, ezért is örültek annyira a viszontlátásnak.

Beültek egy vendéglőbe, és egymás szavába vágva elmesélték, kivel mi történt az elmúlt évek alatt. Ronald indiai útvjáról beszélt, Hans von Hellwart pedig elpanaszolta, hogy az utóbbi időben bizony nem megy túl jól a sora. Keserű humorral ecsetelte nem éppen rózsás helyzetét. A nagy pénzromlás idején édesania kénvtelen volt eladni a birtokot. A vételárat hamarosan

Édesapja kénytelen volt eladni a birtokot. A vetélést hamarosan felemésztette az infláció. Édesanyja meghalt, édesapja pedig belebetegedett felesége és vagyona elvesztésébe, és hamarosan utánament.

– Egy szó, mint száz, hullámvölgybe kerültem, barátom. Teljesen vagyontalan vagyok. Mivel az apám eladta a birtokot, nincs hol gyakorolnom a hivatásomat. Intézői álláshoz szinte lehetetlen hozzájutni, eddig minden próbálkozásom kudarcba fulladt. Valamiből csak élnem kell, így hát az utóbbi időben kénytelen voltam filmforgatásoknál statisztaszerepet vállalni. Hát, mit mondjak, nem valami irigylésre méltó elfoglaltság. Filmcsillag sosem lesz belőlem, azt már látom. Szerencsére a régi ruhatáram egyes darabjai megmaradtak, s ha egyiket-másikat magamra öltöm, még mindig átkozottul jól festek. A frakkomnak, fényesre suvikszolt lakkcipőmnek, hófehér ingemnek köszönhetem, hogy az előkelőbb statiszták közé tartozom, és valamivel jobban megfizetnek, mint a többieket. No, persze irigyek is rám a társaim. Mindezek ellenére úgy érzem, kisiklott az életem, kedves barátom. Ha nem lenne humorérzésem, amely átsegít a legnehezebb perceken, bizony már összecsaptak volna a fejem felett a hullámok. No, de egy szót se többet rólam, nem éppen szívderítő történet, amit előadtam. Mesélj, mi van veled, Ronald! Nem vagy valami jó színben. Talán csak nem voltál beteg?

– De igen, elkaptam én is valami lázat Indiában, és haza kellett jönnöm. Éppen hattingeni birtokomra igyekszem.

– Szóval neked sikerült megmentened a birtokot, nem emésztette fel az infláció?

– Szerencsére a nagyapám tehetős nagykereskedő volt Hollandiában, aki jelentős vagyont hagyott rám. Ennek segítségével sikerült nagyobb veszteségek nélkül átvészelnem a legnehezebb időket.

– Szívből gratulálok az örökséghez.

Ronald belenézett barátja tiszta, kék szemébe. Szegénysége és kilátástalan helyzete ellenére olyan derűsen, nyugodtan nézett a jövő elé, hogy Ronald szinte már irigyelni kezdte.

Megragadta a kezét, és megkérdezte:

– Mondd csak, mit tehetnék érted, Hans?

Hans von Hellwart elkomolyodva rázta meg a fejét.

– Ott azért még nem tartok, hogy a régi barátaimat szipolyozzam. Ha le is vagyok égve, betevő falatra még mindig futotta. De ha a tudomásodra jut, hogy valahol intézőt keresnek, gondolj rám! Tudod, hogy megbízható vagyok, és értem a dolgom. Ne félj, nem hozok rád szégyent, ha beajánlasz valahová.

– Tudom, Hans. Ha ebben a pillanatban nem is tehetek érted semmit, legalább azt ígérd meg, hogy a nyári hónapok alatt néhány hetet nálam töltesz, Hattingenben. El sem tudom mondani, mennyire örülnék, ha újra hosszabb időre a közelemben tudnálak.

Hans von Hellwart kezét szorította Ronalddal.

– Köszönöm, nagyon örülök a meghívásnak, de nehogy megsértődj, ha nem tudok neki eleget tenni. Egyszerűen nem engedhetem meg magamnak, hogy elmenjek Münchenből. Igyekezniem kell, ha meg akarom tartani szerény állásomat a filmvállalatnál, amelyet nagy nehezen megkaparintottam. Ha

nem vagyok résen, még találnak valakit a helyemre. Ameddig nem kínálkozik jobb munkalehetőség a számomra, nem packázhatom el a mostanit. Ugye, megérted?

Ronald megveregette a vállát.

– Hát persze hogy megértelek, Hans, rendes fickó vagy. Azért ha Münchenben akad dolgom, mindenképpen felkereslek. Add meg a címedet, ahol értesíthetlek, ha állásügyben megtudok valamit.

Hans von Hellwart tekintete felragyogott.

– Örülök neki, hogy nem fordítasz hátat a barátságunknak, annak ellenére, hogy... szóval most már nem ugyanahhoz a társadalmi réteghez tartozunk.

– Badarságokat beszélsz, barátom. Te ma is ugyanaz az úriember vagy, mint korábban, és még ha nehezen is keresed meg a mindennapi betevő falatra valót, de legalább becsületesen dolgozol. Egyedül ez számít.

Beszélgettek még erről-arról, csak éppen Ronald indiai élményeiről nem esett szó. Képtelen lett volna beszélni Djunáról és az egykori gyönyörű, de most fájó érzelmekről, amelyek hozzá fűzték.

Miután búcsút intettek egymásnak, Ronaldnak egyre csak azon járt az esze, hogyan tudna segíteni Hanson anélkül, hogy megszegyenítené vele.

Amikor hazatérése után kénytelen volt meneszteni hűtlen intézőjét, átvillant az agyán a gondolat, hogy legokosabban tenné, ha felajánlaná Hansnak a megüresedett állást. Ha elfogadja, amiben egy pillanatig sem kételkedett, akkor nem

pusztán megbizható intézőre lel benne, hanem igaz barátja, kellemes társaságra is. Hans jó kedélye, derűlátása talán felvidítja magányos óráiban, eltereli a figyelmét a borús gondolatokról, amelyek ismét eluralkodtak rajta, amióta átböngészte a reggeli lapot. Az egyik cikk arról számolt be az olvasóknak, hogy a híres indiai táncosnő, Maja Ravi hamarosan Németországba érkezik, és fellép a berlini varietében.

Maja Ravi!

E név hallatán újult erővel tört rá a kétségbeesés, eszébe jutott mindaz, amit végigszenvedett Indiában. Hogy kerül Maja Ravi Németországba, és mit akar itt? Csupán a táncművészetével akarja elkápráztatni az európaiakat, vagy vannak más szándékai is? Talán el nem múló gyűlölettel őt követi, hogy ismét bosszút álljon rajta?

Ez utóbbi gondolatot gyorsan elhessegette magától, hiszen Maja Ravi nem tudhatja, hogy hazatért Németországba. Eszébe jutott, hogy a táncosnőt már régebben is foglalkoztatta az európai turné gondolata. Annak idején arra is rá akarta beszélni Ronaldot, hogy egyengesse az útját. Most bizonyára sikerült más pártfogót találnia. Szépsége és tánctudása révén nem kétséges, hogy nagy sikerre számíthat.

Ronald elhatározta, hogy nem hagyja el a birtokot mindaddig, amíg Maja Németországban vendégszerepel. Már maga az a tény is szörnyen felidegesítette, hogy az ördögi teremtés újra felbukkant a közelében.

Tehetetlen harag töltötte el e velejéig romlott nő iránt, aki újra és újra az útjába kerül. Méltó elégtétel volna a számára, ha mint a felesége valódi gyilkosát felelősségre vonhatná. Szeretett

volna erélyesen fellépni vele szemben, de amikor ez eszébe jutott, megmagyarázhatatlan félelem telepedett rá. Úgy érezte, maga is felelős Djuna haláláért, az átok pedig, amelyet Maja határtalan bosszúvágyában a fejére szórt, végigkíséri egész életén.

Sóhajtvá helyet foglalt íróasztalánál, hogy megírja a levelet Hans von Hellwartnak, amelyben felajánlja neki az intézői állást a hattingeni birtokon.

Már előre örült barátja igenlő válaszána, mert egyre jobban nyomasztotta a magány. Remélte, hogy Hans vidámsága, derűs életfelfogása igazi gyógyírt jelent lelki sebeire. Borítékba zárta a levelet, és a küldönccel kivitette az állomásra.

IV.

Hans von Hellwart hazaérkezett az aznapi filmforgatásról. Élete nagy szerencséje volt, hogy a sors kitűnő humorérzékkel áldotta meg, különben nehezen vészelte volna át ezeket az időket, amikor szinte egyik napról a másikra élt. Nem is önmaga miatt aggasztotta a jövő, sokkal inkább a menyasszonya miatt, akinek saját bizonytalan anyagi helyzetére való tekintettel semmi biztatót nem tudott mondani az esküvő időpontját illetően.

Hans már két éve jegyben járt apja egykori birtokszomszédjának a lányával. Annak idején, akárcsak Hans édesapja, a lány szülei is kénytelenek voltak eladni a családi birtokot, a vételárat pedig felemésztette az infláció. A fiatalok eljegyezték egymást, és úgy tervezték, hamarosan egybekelnek,

de megmielőtt sor került volna az esküvőre, családjaik anyagi helyzete megrendült. A kedvezőtlen körülmények mit sem változtattak Hans érzelmein, továbbra is teljes szívéből szerette Ilse von Tannernt, és nem riadt volna vissza semmilyen áldozattól, csak hogy szerény, de gondtalan életet biztosítson neki.

Hans, akit a filmstúdióban a végsőig kimerített a hosszú, céltalan ácsorgás, holtfáradtan rogyott le a karosszékébe. Az íróasztal és ez a karosszék volt minden vagyona, csupán ennyit sikerült megmentenie a családi örökségből. A szerény garzonlakásban idegenül hatott a két előkelő bútordarab, de Hans ragaszkodott hozzájuk, mert a múltjára emlékeztették. Mindkettőt az édesapja használta, s Hansot már csak ezért sem vitte rá a lélek, hogy pénzzé tegye, akármilyen nehéz idők is köszöntöttek rá. A tekintélyt sugárzó karosszék és a szerény környezetben szinte hivalkodóan terpeszkedő íróasztal mindig eszébe juttatta a régi, gondtalan napokat, s mintegy áthidalta a szakadékot mostani és egykori élete között. Az íróasztalon ott állt menyasszonya fényképe. Hans most felemelte, tágra nyílt szemmel, hosszan, sóvárogva nézegette, majd hirtelen megcsókolta.

– Ó, Ilse, kicsim... látod, milyen szegény ördögök vagyunk mindketten... Istenem, a szívünk meg csordultig van szerelemmel és vágyakozással! – mondta felsóhajtva, majd erőt vett magán, és vigyázva visszatette a képet az íróasztalra. Csak nehogy ellágyuljon! Ezt aztán végképp nem engedheti meg magának.

– Összeszorított foggal, de bátran kitarunk, ugye, kicsi Ilse?

Akárhogy is, de kívárvuk, amíg eljön a mi időnk! Gonny húgod is folytan erre biztat bennünket, főként ha úgy látja, fogytán a türelmünk.

Ahogy eszébe jutott leendő sógornője, Gonny von Tannern, Hans nem állhatta meg, hogy el ne mosolyodjék. A vidám természetű lány nem tűrt meg maga körül szomorú arcokat. Nemrég ezekkel a szavakkal vigasztalta őket:

– Gyermekeim, kedves jegyespár, ne vágjatok már olyan savanyú képet, mintha vackorba haraptatok volna! Úgy látom, nem vagytok tudatában gazdagságotoknak! Felbecsülhetetlen kincs birtokában vagytok, hiszen szeretitek egymást. Hidd el, Ilse, én bizony kiugranék a bőrrömből örömben, ha valaki a rajongásig szeretne, akárcsak téged Hans! Más nem is érdekelne. Örüljetek egymásnak és a tiszta, hű szerelemnek, amely összefűz titeket, minden más pedig majd megoldódik magától. Már bizsereg a talpam, s ez csak egyet jelenthet: hamarosan táncolni fogok a lakodalmatokon. Már el is határoztam, hogy fülig beleszeretek a kísézőmbé. Ebből is láthatjátok, személyes érdekek vezérelnek, amikor azon fáradozom, hogy mihamarabb összeboronáljalak benneteket, ugyanis én sem akarok vénlány maradni. Meglátjátok, maholnap hozzánk is bekopogtat a boldogság. Nem sajnálja az a fáradságot, felkapaszkodik ám ide, a nyedik emeletre is mihozzánk!

Hát, igen, Gonny már csak ilyen. Egy-két találó mondattal mindannyiukat felvidítja. Nagyszerű lány, akinek helyén a szíve. Jókedvével, kitartásával, az isteni gondviselésbe vetett töretlen hitével bármikor képes lelket verni az emberbe.

Hans eszandesen felsóhajtott. Pillantása újból az íróasztalra

Hans csendesen felsóhajtott. Felméltasága újbor az irrasztásra esett, és meglepetten vette észre, hogy levele érkezett, az imént valahogy elkerülte a figyelmét. Megnézte a címzést, s nagyot dobbant a szíve, mert azonnal felismerte a kézírást. Gyorsan feltépte a borítékot, és megnézte az aláírást. Valóban Ronald Rittneré volt. Vajon mi mondanivalója lehet a számára?

„Kedves Hans!

Legutóbbi müncheni találkozásunkkor arra kértél, gondoljak rád, ha megüresedett intézői állásról hallok. Erre hamarabb sor került, mint gondoltam, ráadásul éppen a saját birtokomon, ahol külföldről való hazaérkezésemkor siralmas állapotokat találtam. Intézőm, akire a birtokot rábíztam, gyalázatosan becsapott, kénytelen voltam felmondani neki. Legszívesebben azonnal szélnek eresztettem volna, de aztán úgy döntöttem, előbb öntsünk tiszta vizet a pohárba, derítsünk közösen fényt a sok csalásra, amit elkövetett. Kutyakötelessége, hogy legalább az általa összekuszált szálakat segítsen kibogozni. Ha ezzel megvagyok, szándékomban áll tovább gyarapítani a birtokot, és még célszerűbb, korszerűbb gazdálkodást folytatni. Ehhez szerencsére rendelkezem a szükséges pénzeszközökkel, csupán egy ügyes intézőre lenne még szükségem. Azonnal rád gondoltam. Lenne-e kedved elfogadni az állást? Munka akad éppen elég, és bízom benne, hogy a Te segítségeddel gyorsan rendet teremtünk ezen a lepusztult birtokon. Természetesen az sem mellékes, hogy szívesen vagyok a társaságodban. Szeretném, ha itt élnél Te is Hattingenben, bevallom, igencsak nyomaszt a magány. Nyaralóvendégek áradatától nem kell

tartanod, Hattingent nemigen látogatja senki. Nagy örömmre szolgálna, ha a közelemben tudnék egy ilyen jó barátot, mint amilyen Te vagy. Remélem, nem mondasz nemet.

Megérkezésed után a többit majd személyesen megbeszéljük, de azt már jó előre ünnepélyesen kijelentem, hogy bármit kérsz, én megadom. Várom a táviratod, hogy mikor érkezel, és hogy jössz-e egyáltalán. Az állomáson kocsí vár rád.

Baráti üdvözléssel:

Ronald Rittner”

Hans von Hellwart felpattant, és mindkét karját győzedelmesen a levegőbe lendítette. Egek, micsoda szerencse érte! Már időtlen idők óta másra se várt, csak erre. Hattingen hatalmas kiterjedésű birtok, ezt tudta Ronaldtól. Mennyei élvezet lehet ott intézősködni. Ronald pedig született úriember, aki nem vonakodik nagyvonalúan megfizetni a munkáját.

– Ilse, kicsim! – suttogta maga elé, és érezte, hogy tagjaiban, mint a napfény, szétárad a boldogság. Örömeiben olyan velőtrázó kiáltást hallatott, hogy szállásadónője rémülten rontott be hozzá.

– Az Isten szerelmére, von Hellwart úr, mi történt? A konyhai falipolcon összekoccantak a tányérok, már azt hittem, mind a fejemre esik, akkorát kiáltott!

– Csak hadd koccanjanak azok a tányérok, tisztelt Gundelfingerné asszony, csak hadd koccanjanak.

– És ha szép sorjában lepotyognak a polcraól?

– Akkor ízzé-porrá törnek, a törött edény pedig szerencsét hoz. Úgyis törni-zúzni van kedvem örömmében

hoz. Ugyis több zuzin van kezem borsómban.

– Hát a kárt ki fizeti meg?

– Én, Gundelfingemé asszony, én magam. Juhúúú! – Ez a kurjantás sem sikerült vérszegényebbre az előzőnél.

Gundelfingerné nevetve a fülére tapasztotta a kezét.

– Uramisten, talán csak nem nyert a lottón, hogy ennyire nem bír magával?

– De bizony, hogy megütöttem a főnyereményt, úgyhogy a jövőben szűk lesz nekem ez a négy fal. Főúri birtoknál nem is adom alább. Elköltözöm, Gundelfingerné asszony.

Szállásadónője sértődötten vágott vissza:

– Nos, ha magának nem elég előkelő, akkor kiadom másnak a legszebb szobámat.

– Nagyszerű, akkor hát fájdalom nélkül veszek búcsút magától, családi ereklyém hű őrzője.

– Hogy milyen bolondos egy fickó maga! Még hogy ereklyék! Csak nem az íróasztalára meg az öreg karosszékére gondol?

Hans jóízűen felkacagott.

– De bizony, hogy arra. A családi ereklyék és a házi tűzhelyet védelmező istenek szerepét nálam ez a két kedves bútordarab tölti be. – Ezzel szeretettel végigsimított az íróasztal lapján. – A sors csodát tett velem, de hát ezt maga nem értheti, tisztelt asszonyom, nekem meg nincs időm a magyarázkodásra. Haladéktalanul át kell öltöznöm, mert sürgős elintéznivalóm akadt a városban.

– Gratulálok a főnyereményéhez, ha már tényleg ekkora szerencse érte.

– Nem a lottón ütöttem én meg a főnyereményt, másfajta szerencse is van a világon.

– Gazdag lányt kap feleségül?

Hans nevetett.

– Meglehet. De most rögvest hagyjon magamra, mert ellenkező esetben kénytelen leszek illetlenséget elkövetni, és a szeme láttára öltözöm át.

– Látom, ma nem fér a bőrébe – mondta az asszony mosolyogva, és kiment.

Hans kapkodva öltözködni kezdett, de közben nem tudta megállni, hogy fel ne kapja az asztról menyasszonya képét, és meg ne csókolja.

– Ilse, Ilse, ma végre ünnepelünk! Meglátod, Ronald Rittner tesz róla, hogy hatalmas birtokán mi is fészket rakhassunk. Majdcsak akad ott egy szerény kis hajlék, ahol egy igénytelen házaspár meghúzhatja magát.

Képzletben légvárat épített, hitte, hogy álmai most valóra válnak. Természetesen nem hozakodhat elő Ronaldnak azonnal házassági tervével. Először meg kell vetnie a lábát, hasznossá kell tennie magát a birtokon. Ha ez megtörtént, bizalommal fordulhat Ronaldhoz, közölheti vele a szándékát. Végre felcsillant egy reménysugár Ilse és az ő közös jövője előtt, s a teljes remény vesztettségnek, amely az utóbbi időben elhatalmasodott rajtuk, egyszeriben vége szakadt. Könnyed léptekkel elhagyta a lakást, és menyasszonyához indult, hogy meglepje az örömteli hírel.

A szerény külvárosi ház folvosóian kettésével szedte a

lépcsőfokokat, hogy mihamarabb feljusson a negyedik emeletre, a Tannern család otthonába. Kissé fújtatva húzta meg a csengőt. Tudta, hogy várnak rá, és hogy jövődöbéli sógornője, Goneril azonnal szélesre tárja előtte az ajtót.

Már előre örült a lány mosolygós arcának, aki egyébként nem szerette, ha a keresztségben kapott nevén szólítják. A Gonerilt angol keresztanyjától kapta. Ha valaki így szólította, nem mulasztotta el megjegyezni:

– Szerintem sokkal jobban illene hozzám a Cordelia név. Remélem, édesapámnak is ez a véleménye. Fogalmam sincs, miért éppen Lear király gonosz szívű leányának a nevével sújtottak egy életre. Még szerencse, hogy lerövidíthető, a Gonnynak szelídebb a hangzása, ha már egyszer nem lettem Cordelia.

Nővére kihasználta az alkalmat, és tréfásan megjegyezte:

– Gonny, ahhoz hogy Cordeliának nevezzenek, sajnos csak az egyik adottságod van meg. Szeretni, azt tudsz, de hallgatni...!

– Nos, akkor hát maradjunk a Gonnynál – egyezett bele lemondóan.

A lányok bensőséges viszonyban voltak a szüleikkel, otthonukban meghitt családi légkör uralkodott. Mind a négyen hősiezen viselték sorsukat. Von Tannern úron olykor eluralkodott a búskomor hangulat, és szemrehányást tett magának, amiért időnap előtt eladta a birtokot, és csődbe juttatta a családot. Gonny ilyenkor odahúzódott mellé, nyaka köré fonta a karját, és igyekezett őt megvigasztalni.

– Mindennek, ami történik velünk, megvan a miértje. Ennek

is, csak mi még nem tudjuk, édesapám. Legyünk türelemmel, hidd el, hamarosan kiderül, mik a terveik velünk a Jóistennek.

Hans érkezésekor csakugyan Gonny nyitott ajtót, és már hadarta is:

– Öt percet késtél. Ilse nagyon aggódott érted, tudod, ő mindjárt a legrosszabbra gondol. Hiába bizonygattam, hogy valószínűleg leesett az inggombod, és olyan mélyen begurult az ágy alá, hogy időbe tellett, mire kihalásztad és felvarrtad. – Mindezt egy szuszra mondta, majd barátságosan kezét nyújtott a férfinak.

– Kénytelen vagyok azt mondani, kedvenc sógornóm, hogy most az egyszer óriásit tévedtél. Hadd szusszanjak egy kicsit, utána majd mesélek. Fogadjunk, leesik az állatok, ha meghalljátok!

A nappaliban ügyet sem vetett Tannernné enyhén rosszálló arckifejezésére, hamarjában a karjába kapta menyasszonyát, és cuppanós csókot nyomott az arcára. Csak ezután fordult leendő anyósához.

– Ne tessék haragudni, kedves mama, de ma csodálatos dolog történt velem, és egyszerűen nem állhattam meg, hogy meg ne csókoljam az én Ilsémet. Olyan, de olyan boldog vagyok... ha Isten is úgy akarja, egy éven belül végre feleségül vehetem a menyasszonyomat.

– Talán csak nem lettél filmcsillag, Hansi? – incselkedett Gonny.

– Rossz helyen tapogatózol, Gonny! Nem lettem filmcsillag, hanem találtam egy intézői állást, amely ennél sokkal többet jelent a számomra.

Néhány szóval ecsetelte a történeteket, és megmutatta Ronald levelét. Lett nagy öröm és boldogság a házban. Ilse könnyes szemmel borult vőlegénye nyakába, Gonny meg lelkendezve körültáncolta őket. A szülők elérzékenyülve fogták meg egymás kezét.

– Hát nem megjósoltam, hogy így lesz? Íme, hozzánk is bekopogott a boldogság! Meglátjátok, ez még csak a kezdet, a java ezután jön, érzem. A mai nappal vége a balszerencsés időszaknak, no de legfőbb ideje is volt! Borúra derű, ahogy mondani szokás.

Hans jókedvében Gonnyt is megcsókolta.

– Te, sógornők gyöngye, te! Hányszor, de hányszor elcsüggedtem, s te mindig bátorságot öntöttél belém!

Hamarosan asztalhoz ültek, ahol szerény vacsora várt rájuk. Gonny körbejárt a teáskannával, és mindenkinek töltött. Váratlanul felsóhajtott.

– Egy dolog miatt azért irigyellek, Hans.

– Ugyan miért, Gonny?

– Boldog lehetsz, hogy ennyi idő után visszamész vidékre.

Istenem, mit nem adnék érte, ha megint teljes tüdővel szippanthatnék a tiszta, falusi levegőből! Tudod, mit? Szerezz nekem is valami állást Hattingenben! Teljesen mindegy, hogy mit. Tudod, milyen ügyes háziasszony vagyok, már a szüleimnek is szívesen segítettem a gazdaságban, míg Ilse annak rendje és módja szerint kézimunkázott. Elmennék én akár szakácsnőnek vagy házvezetőnőnek is, csak vidéken élhessek, és pénzt, pénzt kereshessek!

– Hogy te milyen penzeses lettel hirtelen! – ugratta Hans.

A lány felsóhajtott.

– Jaj, Hans, csodás érzés lehet, ha a magad ura vagy! Ilse már megelőzött, finom kézimunkáival csinos kis összeget gyűjtött. Jó neki, mert nem kell minden apróságra apától vagy anyától pénzt kérnie. De én? Mihez kezdjek itt a nagyvárosban? A mi háztartásunkban nem akad elegendő munka, máshoz meg nem értek. Legfeljebb műlovarnő lehetnék, de a cirkusz nem elég romantikus hely. Manapság a regényhősnők is filmszillagok akarnak lenni.

– Saját tapasztalatból tudom, hogy ez bizony nem kevésbé rögzös pálya – mondta Hans.

– No igen. Éppen ezért erre a lehetőségre még álomban sem mertem gondolni. Egy birtok azonban egész más. Ott a libapásztorkodástól a háztartás vezetéséig, minden a kisujjamban van. Egy szó, mint száz, gondolj rám, ha valami üresedés lesz Hattingenben.

Hans ezt már nem állhatta meg nevetés nélkül.

– Sosem lehet tudni, minden előfordulhat. Alig néhány nappal ezelőtt történt, hogy megkértem Ronald Rittnert, gondoljon rám, ha valahol intézőt keresnek, s lám, ma már az én közbenjárásomat kérik. Komolyan gondolod, amit mondtál, Gonny?

– Hát persze, Hans – felelte Gonny megfontoltan, okos szemét a férfira függesztve. – Semmilyen munkától nem félek, de hát ezt úgylis tudod.

– Igen, tudom. Téged bárhová nyugodt lelkiismerettel beajánlhat az ember. Azt hiszem, a libapásztorlány szerep azért

túlzás, valami megfelelőbbet kellene keresni. No és mit szólnának hozzá a szüleid, ha tényleg találnék neked való állást? – kérdezte Hans, s közben leendő anyósa és apósa arcát fürkészte.

Tannernné sóhajtva lesütötte a szemét, Tannern úr pedig gyengéden megszorította a lánya kezét.

– Természetesen nem szívesen engedjük el Gonnyt magunk mellől, de sajnos nem vagyunk olyan helyzetben, hogy csak kellemes döntéseket hozzunk. Ha Gonnynak egy napon kedvező állást kínálnak, bele kell egyeznünk. Sajnos én már nem tudok megfelelőképpen gondoskodni a jövőjéről. Mi lesz vele, ha én meghalok, vagy ha elveszítem mostani szerény állásomat, amelynek a jövedelméből egyébként is csak a legszükségesebbre futja?

Gonny mosolyogva ölelte át a vállát.

– Szomorúságra nincs ok, apukám, hiszen eddig még mindig jóllaktunk, és fedél is van a fejünk felett. A többiről meg gondoskodik a Mindenható. Most annak örülünk, hogy Hans nagyszerű állást kapott, és nemsokára magával viheti Ilsét Hattingenbe. Talán számomra is akad ott valami munka, esküszöm, nem leszek válogató. Végszükség esetén akár a teheneket is kihajtom a legelőre.

Ezen mindannyian nevettek. A szülők meghatottan pihentették meg tekintetüket két szép lányukon. Hiszen nem is olyan kegyetlen hozzájuk a sors, ha már két ilyen nagyszerű teremtéssel áldotta meg őket!

Aznap késő estig beszélgettek. Hans megígérte, hogy már

masnap leradja Ronald Rittnernek a táviratot. A fiatalok boldogan színezgették a jövőt, terveket szőttek, Gonny pedig nevetve fűzte hozzá csipkelődő megjegyzéseit. Már régóta nem voltak ilyen derűsen gondtalanok és bizakodók, mint ezen az estén.

V.

Ronald Rittner maga várta Hans von Hellwartot a vasútállomáson. Röviddel ebédidő előtt érkeztek meg a birtokra.

Ebéd közben megbeszélték a Hansra váró munka részleteit. Ronald igen kedvező feltételeket kínált barátjának. A szerződés élete végéig szólt, de meghagyta neki a szabad döntés jogát, ha úgy alakul a sorsa, hogy már nem lesz szüksége az állásra. A szerződés a felmondástól számított negyedéven belül válik érvénytelenné.

Hans megjegyezte, hogy nem kíván élni a felmondás jogával, Ronald azonban leintette:

– Sosem tudni, mit hoz az élet. Előfordulhat, hogy jó partit csinálsz, és önállósítani akarod magad. Természetesen nem akadályozhatlak meg benne.

Hans szívesen közbeszólt volna, de egyelőre mégsem említette meg barátjának, hogy már eljegyezték egymást egy szerény körülmények között élő leánnyal.

Ronald így folytatta:

– Velem fogsz lakni a főépületben, már elő is készíttettem a szobádat. Igaz, van a birtokon egy ötszobás, bútorozott intézői lakás, de egyrészt az elődöd lakja még, másrészt pedig

szeretnék a közvetlen közelemben tudni. Olyan hosszú ideig voltam magányos, hogy örülök, ha szólhatok valakihez. Meglátod, jó dolgunk lesz, ha kell, megfogjuk a munka végét, utána meg élvezzük a megérdemelt pihenést.

Hans egyelőre szót sem mert ejteni a menyasszonyáról, pedig igencsak kalapált a szíve, amikor Ronald megemlítette azt a bizonyos ötszobás intézői lakást. Uramisten, ha ezt Ilse hallaná! Legszívesebben most mindjárt megkérte volna Ronaldot, hogy a szélhámos intéző távozása után tüstént beköltözhessen a megüresedett lakásba, ahová azután Ilsét is elhozná. Mégis jobbnak látta, ha hallgat. Megérezte, hogy barátjának szüksége van a társaságára. Nem kerülte el a figyelmét Ronald komorsága, a hangjából kicsengő szomorúság és levertség, lesírt róla, hogy megértő baráti szóra vágyik. Mindezt figyelembe véve úgy döntött, hogy egyelőre elhallgatja nőülési szándékát. Először neki magának kell gyökeret eresztenie Hattingenben, eleget kell tennie az elvárásoknak, mert bizony nagy munka vár rá. Utána még mindig marad ideje bőven, hogy beavassa Ronaldot a terveibe.

Ebéd után sétát tettek a birtok gazdasági épületei körül. Ronald kihasználta az alkalmat, hogy megmutassa az intézői lakot, amely a buja zöld növényzettel benőtt hegyoldal tövében, egy tisztáson emelkedett. Hans legszívesebben most is rikkantott volna egy akkorát, mint Münchenben, amikor kézhez kapta barátja levelét, de uralkodott magán. Csillogó szemmel nézegette a bájos kis épületet.

– Az elődöm házasember, Ronald? – kérdezte váratlanul.

– Még nem, de feleségül akarja venni a házvezetőnőmet, aki

– Meg néni, de feleségül akarja venni a házvezetőnőt, aki a távollétemben szintén nem kis összeggel rövidített meg. Mindkettő megéri a pénzét. Most, hogy valamicske vagyona tetek szert, a saját lábukra akarnak állni. Természetesen feljelenthetném őket, de nem teszem. Ebül szerzett jószág ebül vész, ahogy a mondás tartja. Talán ők is megtapasztalják egyszer. Számomra nem túl nagy érvágás az általuk okozott veszteség, de azért nem bánám, ha minél előbb eltakarodnának a szemem elől. Most persze megszeppentek, és a lehető legalázatosabban viselkednek, s ezt legalább olyan visszataszítónak találom, mint a becstelenségüket. Majd felveszek egy másik házvezetőnőt, akinek gondja lesz a háztartásra, és közben tartja a birtok egyéb ügyeit.

Hans von Hellwart a fülét hegyezte.

– És rábukkantál már a megfelelő személyre?

– Sajnos még nem, pedig már a munkaközvetítőnél is jártam.

Egyelőre nincs megfelelő jelentkező.

Hans Gonnyra gondolt, és nekidurálta magát.

– Figyelj rám, Ronald! Ismerek egy rendkívül szorgalmas

lányt, aki betölthetne az állást. Ő annak az egykori birtokszomszédunknak a lánya, aki az apámhoz hasonlóan elkapkodta az ingatlan eladását, és elvesztette a vagyonát.

Tannern kisasszony éveken át vezette a háztartást a családi birtokon, mivel az édesanyja sokat betegeskedett. Vállalom érte a felelősséget.

Ronald kétkedve hallgatta.

– Egy előkelő családból származó fiatal lány? Te, Hans, én nem vagyok biztos benne, hogy tanácsos lenne felajánlani neki

az állást.

– Miért ne? Nagyon is értelmes teremtés. Jelenleg a szüleivel él egy szűkös, negyedik emeleti bérlakásban, de a gondok ellenére sem hagyta el a jókedve. Ég a vágytól, hogy újra falusi levegőt szívhasson, és hogy gazdálkodhasson. Mielőtt eljöttem, a lelkemre kötötte, hogy értesítsem, ha Hattingenben megüresedik egy állás. Szükség esetén még a pásztorkodást is elvállalná, vagy főzne a cselédségre. Ebből is láthatod, hogy cseppet sem igényes. Ha alkalmazod, olyan megbízható házvezetőnőd lesz, amelyenről még csak nem is álmodtál. Nagyszerű lány, szorgalmas, elszánt és a végsőkéig kitartó. Mérget vehetsz rá, hogy közben tartaná a háztartást, nem ijed az meg a munkától.

Ronald érdeklődéssel hallgatta Hans áradozását. Végül elgondolkodva megszólalt:

– Az sem megvetendő, hogy végre egy megfelelő neveltetésű, művelt teremtés irányítaná itt a dolgokat.

– Igazad van, de azért a munka végét is megfogná, abban biztos lehetsz.

Ronald döntött.

– Üsse kő, legyen, ahogy akarsz. Nekem a te szavad szent. Megkérhetlek, hogy értesítsd Tannern kisasszonyt a megüresedett állásról, és kérdezd meg tőle, lenne-e kedve elfogadni?

Hans elnevette magát.

– Noná, hogy elvállalja, efelől kezeskedem. Gonny örömeiben kibújik a bőréből, ha meghallja.

Ronald meglepődött Barátia szavaihoz valami melegség

Ronald meglepődött. Barátja szavaihoz valami melegség, szeretet áradt. Talán csak nem ez a Gonny von Tannern a szíve választottja? Ha így van, neki ugyan semmi kifogása ellene, hogy idejőjön. Hans talpig becsületes volt örök életében, s ha szereti azt a bizonyos ifjú hölgyet, akkor hamarosan intézőnét csinál belőle. Örült, hogy barátja segítségére lehetett, hiszen bőven rászolgált, hogy végre berendezkedjék a gondtalan életre.

Észrevételeit természetesen nem tette szóvá, mindössze ennyit kérdezett:

- És mondd csak, hány éves ez a Tannern kisasszony?
- Nemsokára betölti a huszonnégyet.
- Hm. Nem túl fiatal erre a posztra?
- Ne féltsd te őt egy percig se! Megfontolt, határozott egyéniségével képes kivívni magának az őt megillető tiszteletet.
- Nem erre gondoltam, Hans. Inkább az a kérdés, hogy ifjú hölgyről lévén szó, elvárhatjuk-e tőle, hogy egy fedél alá költözzön két legényemberrel. Magunkra gondolok.

Hans nagyot nevetett.

– Gonny makulátlan erkölcsű lány, abban biztos lehetsz, hogy még a gyanú árnyéka sem vetődhet rá. Ha mindjárt tíz aggregénnel kellene egy házban laknia, neki az sem jelentene gondot.

Ronald arcán mosoly suhant át. Már is felüdítette a Hansszal folytatott társalgás. Remélhetőleg ez a bizonyos Gonny von Tannern kisasszony is vidámságot hoz a házba, és sikerül kiverni a fejéből a borús gondolatokat.

– Az az érzésem, kedves barátom, te igen jó véleménnyel vagy a szóban forgó hölgyről.

Hans gyanúlanul rábólintott. Nem is sejtette, Ronald milyen következtetéseket vont le a kettőjük viszonyával kapcsolatban.

– A legeslegjobb véleménnyel vagyok róla. Hosszú évek óta ismerem.

Ronald Rittner elnézett az égbe nyúló hegycsúcsok felé, majd a fodros, fehér báránnyelű állapodott meg a tekintete.

– Talán az lenne a legokosabb, ha az intézői lakásban helyeznénk el. Az elődöd néhány napon belül elhagyja a birtokot. Így rögtön kizárnánk minden olyan tényezőt, amely árthatna az ifjú hölgy jó hírének.

Hans elismerően kezet nyújtott neki.

– Pompás gondolat, Ronald. Gonny boldog lesz, a szüleitől nem is beszélve.

– Szerintem is – helyeselt Ronald.

Ezután a birtok egyéb ügyeire terelődött a szó. Még egy utolsó beszélgetés várt rájuk a csaló intézővel, aminek egyikük sem szívesen nézett elébe. A férfi rosszalló pillantással méregette Hansot, maga sem tudta, hogyan viselkedjék. Hol gyáván meghunyászkodott, hol meg hetykén, foghegyről válaszolgatott. Hans és Ronald megkönnyebbülten lélegeztek fel, amikor pontot tehetek a kínos kihallgatás végére. Az intézőnek két nap állt a rendelkezésére, hogy összepakolja a holmiját, és elhagyja a birtokot. Bűntársa nyomban követheti a példáját, mihelyt átadja a kulcsokat az új házvezetőnek. Ronald a barátja közvetítésével megüzente Tannern kisasszonynak, hogy amilyen gyorsan csak lehet, foglalja el az állást.

Miután ezen a kínos ügyön túl voltak, kilovagoltak, hogy Hans minél többet láthasson a szép, hegyes-dombos vidéken

fekvő uradalomból. Az előző intéző áldatlan ténykedésének ellenére az erdőállomány nagyszerű állapotban volt, a kaszálókon lágyan ringatózott a szélben a kövér fű, amelyre mindennap kihajtották a nyáját legelni. Hans von Hellwart ragyogó szemmel figyelte a majorban folyó serény munkát. Habár nem a saját birtokán fog gazdálkodni, mégis úgy érezte, azzal ő is csak nyer, hogy végre gyakorlati hasznát veheti tudásának.

– Boldog lehetsz, barátom, amiért ilyen pompás birtokot mondhatsz a magadénak.

Ronald arcán árnyék suhant át.

– Boldogságról beszélsz? Ha jól meggondolom, százszorta boldogabb vagy nálam. A vagyon ebben vajmi csekély szerepet játszik.

– Ezt azért nem mondanám. Kérdezhetek valamit? Már Münchenben is észrevettem, hogy komorabb, kedvetlenebb vagy, mint amilyenek korábban ismertelek. Nyomaszt valami?

Ronald felsóhajtott.

– Eltaláltad, valóban vannak gondjaim. Indiai utazásom alkalmával akadt néhány kellemetlenségem, és azóta sem hagy nyugodni, amit átéltem. Ne haragudj, de nem tudok most erről beszélni. Lehetséges, hogy örökre eltemetem magamban, de előfordulhat, hogy egyszer mégiscsak előhozakodom vele. Ne kérdezd, mikor, magam sem tudom, de ha úgy esik, biztatás nélkül megteszem. Csak egyet mondok: hidd el, egész Hattington odaadnám cserébe, ha újra olyan boldog és gondtalan lehetnék, mint amilyen te vagy, még ha üres is a zsebed.

Hans biztatóan megszorította a kezét.

– Kérlek, szólj, ha bármiben a segítségedre lehetek. Igazad van, anyagi gondjaim ellenére most, hogy a jóságodnak köszönhetően újra szilárd talajt érzek a lábam alatt, valóban irigylésre méltó az életem. Tudom, hogy ami jelen pillanatban még aggaszt, idővel megoldódik. De te valami nagy lelki terhet cipelhetsz, attól vagy ilyen rosszkedvű és boldogtalan. Na de várj csak, hamarosan megérkezik Gonny von Tannern, veled együtt, meglátod, maga a fénylő nap költözik be a házba. Elsősorban miattad örülök az érkezésének.

„Gonny von Tannern... Gonny?” – Ronald hosszan ízlelgette a szokatlan nevet. Valahogy melegen, bensőségesen csengett. Gonny, Gonny von Tannern? Már a név hallatán is kellemes érzés fogta el.

– Ugye, még ma írsz neki, Hans? Szeretnék mielőbb biztosat tudni.

Barátja bólintott.

– Mihelyt lesz egy nyugodt órám, tollat ragadok. Egyébként mérget vehetsz rá, hogy elfogadja az állást.

Hans csak este jutott hozzá a levélíráshoz. Természetesen először a menyasszonyának írt. Még a szeme is nevetett, ahogy buzgón rózta a sorokat.

– Ilse, kicsim! – suttogta olykor maga elé.

VI.

Gonny kipirult arccal lépett be az ajtón. A kezében diadalittasan lobogtatott egy levelet, amelyre sétából hazafelé

jövet akadt a postaládában.

– Találd ki, Ilse, mit hoztam?

Ilse felpillantott a kézimunkából, és piruló arccal kérdezte:

– Talán csak nem Hans írt? Ilyen hamar?

– Úgy bizony, nővérkém. De ne legyél olyan nagyra vele, merthogy én is kaptam tőle levelet. Fogadjunk, hogy szerzett nekem valami jó kis állást.

– Ugyan már, Gonny, magad is tudod, hogy nem megy az máról holnapra.

– Igazad van, de én akkor is jót sejtök, tudod, milyen kitűnő a szimatom – jegyezte meg a fiatalabb lány tréfálkozva, és átnyújtotta Ilsének az egyik levelet.

– Anya hol van?

– Leugrott az üzletbe, nemsokára itt lesz.

– Nos, akkor nyugodtan belefoghatunk a levélolvasásba.

Amíg nem kérdezel, nem szólok egy szót sem.

Gonny behuppant egy karosszékekbe, és feltépte a neki címzett borítékot. Kiderült, hogy az imént elhamarkodott ígéretet tett Ilsének, mert mihelyt átfutotta Hans sorait, üdvivalgásban tört ki. Nővére ijedten kapta fel a fejét.

– Mi történt, Gonny, miért kiabálsz?

A lány örömtől repeső hangon válaszolt:

– Már hogyne kiabálnék, amikor megvan, megkaptam!

Hurrá, Ilse, megkaptam!

– Mit kaptál meg?

– A hön áhított állást. Méghozzá nem is akármilyet! Ugye, megmondtam, hogy ez nem akármilyen levél? Képzeld,

házvezetőnő lesznek Hattingenben, mindjárt házvezetőnő. Tudod te, hogy milyen fontos személy az? Emlékszel, amikor még kicsik voltunk ahhoz, hogy segítsünk édesanyának, nálunk is volt házvezetőnő a birtokon. Az éléskamra kulcsát is ő őrizte, Istenem, mennyit könyörögtünk neki, amikor megéheztünk egy kis mandulára vagy mazsolára. Hattingen biztosan hatalmas birtok, akkor pedig az éléskamrája is dugig tömve.

– Jaj, Gonny, ne bohóckodj, légy komoly! – figyelmeztette Ilse.

– Nem tudok, egyszerűen képtelen vagyok rá. Ki kell tombolnom magam, mert attól a perctől fogva, hogy munkába állok, köztisztelőben álló személy lesz belőlem, és nem lehetek többé ilyen szertelen.

Ilse lemondóan félretette a saját levelét, pedig alig várta, hogy végigolvashassa.

– Mondd csak, kishúgom, nem képzelődsz?

Gonny erre ujjongva borult a nyakába.

– Dehogyan képzelődöm. Figyelj csak, mit ír Hans! Tudom, hogy sokkal jobban érdekel a saját leveled, de most kénytelen leszel előbb ezt meghallgatni. Figyelj!

„Kedves Gonny!

Meg kell hagyni, igazi kis boszorkány vagy. Hattingenben tényleg megüresedett egy állás. Napokon belül elbocsátják a házvezetőnőt, mert összeszűrte a levelet a csaló intézővel. Amikor Ronald Rittner megemlítette a dolgot, egyből hegyezni kezdtem a fülem. Beajánlottalak neki, mire megkért, hogy írjak neked, és kérdezzek meg, nem akarod-e elfoglalni a megüresedett állást.

A szüleid megnyugtatására közlöm, hogy az intézői lakásban lennél elhelyezve, amely teljesen külön áll a főépülettől, ahol a legényemberek, Ronald és én lakunk. Ilsének részletesen leírtam, milyen gyönyörű az intézői lak, ha bővebbet szeretnél megtudni róla, őt kérdezd! Nosza, itt a soha vissza nem térő alkalom, hogy vidékre költözz, ne tétovázz hát! Itt mindened meglesz: kitűnő bánásmód, magas fizetés, önállóság és pompás kilátás a hegyekre, ami szintén nem megvetendő.

A szorgalmadért és rátermettségedért magam vállaltam felelősséget. Most rajtad a sor, hogy megsürgönyözd, elfogadod-e az átlózt, és hogy mikor tudsz belépni. Ha jössz, kérlek, egyelőre ne tégy említést róla, hogy jegyben járok Ilsével. Fokozatosan kell Ronaldot hozzászoktatnom a gondolathoz, hogy sokkal szívesebben lagnék az elragadó intézőné asszonnyal abban a helyes kis fészekben, mint vele az úrilakban. A többit majd szóban. Szívélyes testvéri csókot küld hűséges sógorod, Hans.”

A nővérek egymás nyakába borultak. Gonny örömtől sugárzó arccal megjegyezte:

– Látod, Ilse, a boldogság felkapaszkodik néha a negyedik emeletre is. Most végre hozzánk is bekopogott. Hamarosan vidékre költözöm, te pedig jössz utánam. Milyen jó lenne, ha a szüleink ott élhetnének a közelünkben. Még erre is sor kerülhet, én már semmin sem lepődöm meg. Istenem, de boldog vagyok.

Gonny körbetáncolta a szobát, és magával húzta Ilsét is, aki nevetve kapkodott levegő után.

Most már hagyjál, hadd olvassam el végre Hans levelét!

– Most már magyja, haud olvassan el vegye Hans levelet!

– Legyen kívánságod szerint. Esküszöm, nem zavarlak tovább, inkább átrágom magam még egyszer Hans levelén.

A szobában olyan csend lett, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett, mialatt a két lány olvasott. Ilse levele így szólt:

„Drága, kicsi Ilsém!

Nem tudtam megállni, hogy tollat ne ragadjak még ma este. Képzeld, Hattingenben van egy pompás, ötszobás intézői lakás. A bútorok az úrilakból valók, akkor vitték át őket, amikor Ronald Rittner édesanyja néhány szobába új berendezést vásárolt. De azért nagyon szépek, empire és biedermeier stílusúak. Azt hiszem, tetszeni fog az én kis feleségemnek.

Ilsécske, el tudod te azt képzelni, mennyire vágyom rá, hogy itt legyél velem? A házikó a hegyoldalban fekszik, az ablakból gyönyörű kilátás nyílik a környékre. Bárcsak ott állhatnánk már, egymást átölelve, az ablak előtt! Most már nem tart sokáig, kedvesem, látod, megkönyörült rajtunk az ég, és nem kell kivárnunk, amíg összegyűlik a kelengyére való. Ronald Rittnernek biztosan nem lesz ellenvetése, ha közlöm vele, hogy megnősülök. Egyelőre azonban várok vele, mert úgy látom, nyomasztja valami, Indiában megrázó élményekben volt része. Örül, hogy itt vagyok a közelében, már csak ezért sem akarok előhozakodni vele, hogy szívesebben költöznék máris az intézői lakba. Tudom, hogy megértesz, hiszen mindketten hálával tartozunk neki. Előbb bizonyítani szeretnék, azt akarom, hogy lássa, milyen szorgalmas intézőre akadt bennem. Ha majd Gonny itt lesz, ő is segít felvidítani Ronaldot. Ha valakinek,

akkor neki sikerülnie kell.

Jaj, kicsim, alig várom, hogy összeházasodjunk végre! Amíg nem sok reményünk volt a közeli egybekelésre, valahogy türelmesebb voltam, de most... El sem tudom mondani, milyen forrón vágyódom az én kis feleségem után.

Gonny majd elmeséli, milyen állásajánlatot kapott Ronald Rittnertől. Ha minden igaz, házvezetőnő lesz Hattingenben. Bárcsak mindjárt Te is vele jöhetnél! De csitt, legyünk türelmesek, hamarosan ennek is eljön az ideje. Meglátod, milyen jó lesz együtt, munkában és boldogságban telnek majd a napjaim, és az én egyetlenem itt lesz mellettem. Ronaldnak legszívesebben szobrot emeltetnék, amiért lehetővé tette, hogy végre komolyan tervezhessük a jövőnket. Mondd meg Gonnynak, hogy természetesen akkor is meglesz a helye az intézői lakban, ha mi odaköltöztünk. El sem tudod képzelni, kicsim, milyen csodaszép itt. Tudom, hogy Te is el leszel ragadtatva mindentől.

A hegyek üdvözlétüket küldik, én pedig ezerszer csókollak, édesem.

Hans”

Ilse lángoló arccal olvasta végig a levelet. Amikor felemelte a fejét, Gonny várakozásteljes pillantással fordult felé.

– Képzeld, Gonny, Hattingenben van egy ötszobás, bútorozott intézői lakás. Mit szólsz hozzá?

Húga felugrott, és lelkesen átölelte.

– Egyszerűen csodálatos, Ilse! Olyan boldog vagyok! Most pedig kérek segíts meggyőzni a szüleinket, mert az az érzésem

pedig, kerek, segits meggyőzni a szüleinket, mert az az erzesem, anyának rengeteg ellenvetése lesz, ha meghallja, hogy egy nőtlen férfi házában találtam munkát. Még most sem tud belenyugodni, hogy a hozzánk hasonló szegény lányok nem támaszthatnak túl nagy igényeket. Ha kenyérkereső akarok lenni, márpedig így van, akkor magamnak kell vigyáznom a jó híremre. Ha jól meggondolom, könnyebb dolgom lesz, mint más nőknek, hiszen nem leszek egyedül Hattingenben. Hans ott lesz a közelemben, később pedig te is utánunk jössz. Butaság volna elszalasztani ezt a kiváló alkalmat. Ilyen állás nem kínálkozik mindennap. És különben is az intézői lakásban lakhatom mindaddig, amíg nem lesz más rendeltetése.

– A megérkezésem után is nyugodtan maradhatsz, jut ott hely mindannyiunknak. Természetesen segíték a szüleink lelkére beszélni. Téged nyugodtan elengedhetnek akárhová, olyan talpraesett vagy.

A lányok csillogó szemmel, égő arccal tervezgették a jövőt, míg meg nem érkezett Tannernné, röviddel utána pedig a házigazda.

A lányok azonnal közölték velük a nagy újságot, amelyet a szülők vegyes érzelmekkel fogadtak. Természetesen voltak ellenvetéseik, de Gonny és Ilse gyorsan eloszlatták a kétségeiket. Végül beleegyeztek, hogy Gonny elfogadja az ajánlatot. A lány azonnal megfogalmazta a táviratot:

„Az állást köszönettel elfogadom. Hétfőn délben érkezem. Gonny.”

Hans és Ronald már lóháton ültek, hogy megtegyék aznapi ellenőrző kőrútjukat a birtokon, amikor megérkezett Gonny távirata. Hans feltépte a borítékot, s miután átfutotta a lány sorait, mosolyogva közölte Ronalddal:

– Tannern kisasszony örömmel elfogadja a felkínált állást, és hétfőn délben érkezik.

Ronald elégedetten bólintott.

– Nos, akkor ez a gondom is megoldódott. Kérlek, hétfőn menj ki a kisasszony elé az állomásra!

– Meglesz, Ronald.

Aznap nem is beszéltek többet Gonnyról. Ronald egyre inkább megerősödött hitében, hogy Tannern kisasszonyt gyengéd szálak fűzik Hanshoz. Természetesen nem sejtette, hogy pusztán baráti kapcsolatban állnak egymással. Tapintatból nem akart kérdezősködni, tudta, ha eljön az ideje, barátja úgyszólván feltárja előtte a szívét.

Hétfőn délben Hans testvéri csókkal várta Gonnyt az állomáson. A lány ragyogó szemmel üdvözölte.

– Te, Hans, tudod-e mi jutott eszembe? Ha Rittner úr előtt egyelőre titokban kell tartanunk, hogy a testvérem és te jegyben jártok, akkor mivel magyarázzuk bizalmas tegező viszonyunkat? Ha meg hirtelen áttérnénk a magázásra, biztos, hogy nem menne, naponta százszor is elvéteném.

Hans mosolyogva tolta fel a sapkáját a homlokán.

– Ne aggódj, Gonny, én már régen megmondtam Ronaldnak, hogy egymás szomszédságában nőttiink fel, és

gyermekkorunk óta tegeződünk.

– Akkor jó. Most pedig vár rám az új élet. Csak úgy buzog bennem a tettvágy.

A nyitott tetejű kocsik megindult velük az országúton. Gonny nem tudott betelni a gyönyörű vidék látványával, újra és újra felsóhajtott elragadtatásában, amikor Hans valami különösen megkapó részletre hívta fel a figyelmét. Közben megállás nélkül mesélt.

– Milyen volt a búcsúzás? – kérdezte Hans mosolyogva.

– Jaj, ha tudnád, milyen fájó perceket éltünk át. Nagy volt a sírás-rívás, még nálam is eltörött a mécses, de már csak akkor, amikor a vonaton ültem. Sose hittem volna, hogy ilyen mimózálelek vagyok, de nem tudtam uralkodni magamon, amikor megláttam anya könnytől csillogó szemét. Most már túl vagyok rajta, biztosíthatlak, hogy a jókedvem töretlen. Ilse kipirult arccal, vágyódó tekintettel üzeni, hogy ezerszer csókoljat.

Hans áhítattal hallgatta, majd túlcsonduló érzelmektől fűtve hatalmas puszit nyomott Gonny orcájára.

– Ezt Ilse helyett kaptam, ha nem tévedek, ugye? – kérdezte a leány kuncogva.

Hans vele nevetett.

– El kell tűrnöd, sógornők gyöngye, amíg Ilse nem lesz mellettem.

– Azt azért nem szeretném, ha Hattingenben is elragadtatnád magad. Ezennel ünnepélyesen megkérek, hogy ha egy mód van rá, ne hozz kellemetlen helyzetbe a gyengédségi rohamaiddal.

Mint házvezetőnő igen magas tisztiséget töltök be, nem akarom, hogy eljátszd a tekintélyem. Egy szó, mint száz: ez volt az utolsó puszi, intéző úr! Ezentúl hivatalos hangnemben értekezünk, világos?

– Igenis, Gonny kisasszony, önnek teljes mértékben igaza van. Már csak a háznép miatt is kénytelenek leszünk erre a színjátékra. Akkor hát, kitartás, kedves rokon!

Ettől fogva igyekeztek kifogástalanul viselkedni. Teljesen szabályszerűen elhelyezkedtek a kocsi párnázott ülésén, egymástól tisztes távolságra, és kedélyesen beszélgettek, de a szemükben huncut jókedv csillogott.

A kocsi rákanyarodott a hegyi útra, amely egyenesen a Hattingen-birtok főépületéhez vezetett. A főúri lak egy kis fennsíkon helyezkedett el, mögötte csupasz sziklaóriások meredeztek a hóborította csúcsok felé. A főépülettől nem messze az intézői lak fehér falai kandikáltak ki a fák közül. Hans azonnal felhívta rá Gonny figyelmét, aki tágra nyílt szemmel itta magába a nem mindennapi látványt.

– Hiszen ez gyönyörű, Hans! Istenem, de boldogok lesztek itt Ilsével! – sóhajtotta elragadtatással, s őszinte öröm tükröződött a tekintetében.

Mielőtt Hans válaszolhatott volna, a kocsi megállt a széles lépcső tövében, amely a főbejárathoz vezetett. Ronald Rittner már szaladt is lefelé, hogy udvariasan üdvözzölje Gonnyt. A szürke szempár fürkészőn tapadt a lány arcára, mintha mindjárt az első alkalommal alaposan meg akarná ismerni. Gonny belepirult a férfi pillantásába. Mint a nőkre általában, rá is elemi hatással volt a barátságos szempárból áradó jószág és melegség.

Kislányos izgalom futott végig rajta, úgy érezte, a szíve menten kiugrik a helyéből. Szokatlanul csendes volt és elfogódott, s amikor a férfi a tenyerébe fogta a kezét, nagy keservesen tudott csak kinyögni néhány mondatot. Hans azt sem tudta, hová legyen a csodálkozástól, ilyenek még sohasem látta Gonnyt, aki arról volt ismert, hogy mindig és mindenhol egyből feltalálta magát.

A lány igyekezett úrrá lenni hirtelen támadt zavarán, és érezte, hogy lassan magára talál.

– Ha nincs ellene kifogása, von Tannern kisasszony, akkor a koci máris átviszi az intézői lakásba. Ott minden készen áll a fogadására. Azt javaslom, csomagoljon ki nyugodtan, rendezkedjen be. A bőröndjeit a koci odaszállítja. Egy óra múlva pedig találkozunk az asztalnál – mondta Ronald.

Gonny bólintott. A vidámságtól, lelki békétől bársonyosan ragyogó barna szempár láttán Ronald szívét jóleső melegség öntötte el.

– Mindent köszönök, von Rittner úr, megfogadom a tanácsát, és azonnal berendezkedem. Egy órán belül hivatalba lépek. Őszintén remélem, hogy hasznára leszek. Szeretném, ha bőven akadna tennivalóm, és boldogan nézek a rám váró feladatok elé.

A férfi egészen belefeledkezett Gonny napsugaras tekintetébe, amely különös érzéseket ébresztett benne. Eddig még egyetlen női szempár sem volt rá ilyen hatással. Az arcán derűs mosoly suhant át.

– Legyen nyugodt, munkában nem lesz hiány, persze azt

sem vennem a lelkemre, ha agyondolgozna magát.

Gonny nevetve széttárta a karját.

– Emiatt egy pillanatig se aggódjék! Fiatal vagyok, erős és egészséges.

– Nagyon örülnék, ha jól érezné magát itt nálunk, Hattingenben. Hans, megtennéd, hogy átkíséred von Tannern kisasszonyt az intézői lakba? – fordult hirtelen a barátjához.

Hans engedelmesen meghajolt.

– Örömmel, Ronald. Viszlát később.

A kocsi kisvártatva megindult az intézői ház felé, amely pár száz méterre feküdt a főépülettől. Ronald a meghitten egymás mellett ülő fiatalok után nézett, és fájdalom járta át a szívét. Még sohasem érezte ennyire nyomasztónak a magányt.

Nem telik bele hosszú idő, gondolta, és Hans von Hellwart feleségül veszi ezt a bájos, életörömtől duzzadó fiatal teremtést. Ő pedig nem tehet mást, mint hogy égő szemmel, vágyakozva nézi virágzó boldogságukat, és irigyli barátját, amiért ilyen nagyszerű feleséggel ajándékozta meg a sors.

Igen, irigyli... hiszen vele ellentétben bizakodón, tiszta szívvel néz a jövőbe, mert páratlanul értékes, kedves teremtés áll az oldalán, akivel, amíg csak él, jót, rosszat egyaránt megoszthat.

„Gonny von Tannern...”

Halkan, suttogva ejtette ki a lány nevét. Gonny von Tannern! Hirtelen összerezett, megfordult, és elszántan befelé indult a házba. Minek álmodozni, hisz semmi értelme már! Az élete vakvágányra futott, jobb, ha beletörődik, hogy egyedül, magányos farkasként kell az útját járnia, és soha nem adatik meg neki a boldogság egy hűséges társ oldalán.

Lelki szemei előtt megjelent Djuna, amint engedelmesen, mosollyal az ajkán átveszi tőle a thugok mérgező italát. Az emlékek újult erővel martak a lelkébe. Búskomor gondolataiba mélyedve üldögélt a tágas, pazarul berendezett nappaliban. Különös módon éppen most világosodott meg előtte, hogy annak idején nem is szerelmet érzett Djuna iránt, sokkal inkább a sajnálat, az együttérzés költötte hozzá. Megértette, hogy Djunához fűződő kapcsolata mindenképpen tisztavirág-életű lett volna, a tiszta szívű indiai lány sohasem tölthette volna be teljesen az életét.

Hans megmutatta Gonnynak a számára kijelölt szobákat. Az ízlésesen berendezett, tágas dolgozószoba egyik sarkát íróasztal foglalta el, amelyen már ott sorakoztak a háztartási könyvek. A sarokban dívány állt, mellette kis könyvszekrény, a szoba közepén pedig kerek asztal, körülötte székek. Az asztalról lelógó tarka terítő közepét apró mintás, fehér csipke díszítette.

A nappaliból világos, barátságos hálószoba nyílt, melyet fehérre festett nyírfa bútorokkal rendeztek be. A virágos tapéta vidám hangulatot árasztott.

Gonny körbejártatta a tekintetét a szobákon, és elégedetten felsóhajtott.

– Milyen szép itt minden, Hans! Nem hiszek a szememnek, hogy nem is egy, hanem mindjárt két pompás szobám lesz.

– Örülök, hogy tetszik, Gonny.

A lány elnevette magát.

– Nehogy elhitesd velem, hogy másra számítottál! Már most megmondom, ha Ilse megérkezik, azonnal átadom nektek az egyik szobát, nekem egy is bőven elegendő.

egyik szobát, nekem egyik is boven elegendő.

– Ezt majd megbeszélitek Ilsével, ha eljön az ideje.

Gonny szórakozottan nézett maga elé, majd hirtelen szembefordult Hansszal.

– Mondd csak, miféle gondok nehezednek a barátod vállára?

Hans meglepetten kapta fel a fejét.

– Máris észrevetted, hogy nyomasztja valami?

A lány bólintott.

– Csak rá kell nézni. Mély fájdalom tükröződik a tekintetében. Nagyon boldogtalan, de... rendkívül jó ember.

– Nocsak, már ezt is leszűrted?

Gonny szája szögletében mosoly játszott.

– Tudod, hogy szokta mondani anya. Elöttem semmi sem marad rejtve, meghallom a fű növekedését, és kilenc vasajton átlátok. Nem is említetted, hogy a barátod ennyire boldogtalan.

– Azt hiszem, túlzol. Egy minden földi jóval elkényeztetett ember nem lehet a lelke mélyéig boldogtalan.

Gonny megrázta a fejét.

– Úgy beszélsz, mintha a boldogságot boltban, pénzért árulnák. Az anyagi javak javíthatnak vagy ronthatnak az ember lelki állapotán, de a boldogságot nem helyettesíthetik.

– Neked aztán igazán mélyenszántó gondolataid vannak.

Gonny kisimított egy rakoncátlan hajtincset a homlokából.

– Azt hiszem, kénytelen leszek félretenni őket egy időre, ugyanis rengeteg a dolgom. Először is szeretnék kicsomagolni. Kérlek, hagyj most magamra, úgy könnyebben elboldogulok, nem akarok elkésni az ebédről.

– Akkor viszlát!

– Viszlát, Hans! – szólt utána Gonny kissé elmélázva.

Amikor egyedül maradt, odasétált az ablakhoz, és újra megcsodálta a gyönyörű vidéket. Arca várakozásteljes kifejezést öltött, derűs, nyugodt kedélyét ismeretlen érzések kavarták fel. Vajon mit hoz a jövő? Mi vár rá új környezetében, idegen emberek között? Soha életében nem volt érzelgős, bátran szembenézett a megpróbáltatásokkal, nem csüggedt, hősiezen viselte, amit a sors ráért. A mai napon azonban, amikor átlépte e ház küszöbét, és különösen amikor tekintete egybeforrnt Ronald Rittnerével, váratlanul magával ragadta egy érzés: egyszer s mindenkorra eldőlt a sorsa. Ettől úgy megrémült, hogy legszívesebben elszaladt volna, el innen messzire, el a sorsa elől.

Ronald Rittner már az első találkozás alkalmával igen mély benyomást tett rá. Akármilyen nehéz, erősnek kell lennie, nem futamodhat meg. Megrázta a fejét, mintha különös elfogódottságától szeretne szabadulni.

„Nem engedhetem meg magamnak, hogy elhatalmasodjék rajtam valami ismeretlen félelem” – suttogta maga elé.

Összeszedte magát, és erélyes mozdulattal a bőrröndje után nyúlt. Ideje, hogy kicsomagoljon, és berendezkedjen a két csinos szobában. Egy szobalány kopogott be hozzá, segíteni akart. Gonny barátságosan, de határozottan visszautasította.

– Egyedül is elboldogulok, köszönöm. De hozzon, legyen szíves, egy nagy korsó friss vizet, és tegye a hálósobába – kérte, mert éppen az imént fedezte fel, hogy mosdóasztalkáján csak egy apró vizeskorsó áll, pedig ő előszeretettel mosakodott bőséges, hideg vízben.

– Elkvet ver az emberbe – mondogatta gyakran, amikor Ilse

– Ezeket ved az embeerbe – mondogatta gyakran, amikor Ilse megjegyzést tett a vízpazarlásra.

Kicsomagolt, helyére rakta a holmiját, és mielőtt átöltözött, felfrissítette magát a hideg vízzel. Vastag hajfonatait, amelyeken arany szikrákat vetett az ablakon beáramló napfény, a lehető legegyszerűbben megtűzte a feje tetején. Belebújt könnyű, kék vászonruhájába, amelyet Ilse segítségével maga varrt. Díszítés gyanánt csupán a nyakkivágásra és az ujjakra került vékony, fehér szegély. Új hivatása tiszteletére fehér kötényt kötött. Miután gyors pillantást vetett a tükörbe, kilépett az ajtón, és ruganyos léptekkel a főúri épület felé vette útját.

A két úr már az ebédlőben várta. Ronald előtt egy pillanatig sem volt kétséges, hogy Tannern kisasszony velük fog étkezni, habár elődje nem részesült ebben a megtiszteltetésben.

Ronald megbabonázva nézte a belépő Gonny aranyászke haját. Akár egy angyal, gondolta, olyan vakítóan fehér, ragyogó rajta minden. Tele van életerővel, felszabadult vidámsággal, mellette az ember megfeledkezik a gondjairól, megkönnyebbül, ha ránéz.

Gonny szíve majd kiugrott a helyéből, amikor magán érezte a férfi átható tekintetét, de aztán erőt vett magán, és fesztelenül viszonzta a pillantását.

– Itt vagyok, Rittner úr. Kérem, ismertesse előttem, mi lesz a munkaköröm.

Ronald mosolyogva meghajolt.

– Ha megengedi, von Tannern kisasszony, előbb megebédelnénk. Utána összeismertetem az elődjével, aki holnapig marad nálunk. Tőle majd megkapja a kulcsokat és a

szükséges felvilágosítást.

Gonny könnyedén, elfogulatlanul ült asztalhoz. Amikor az inas behozta a levest, felállt, és magától értetődő mozdulattal teleszedte mindhármuk tányérját. Az inas, aki mindeddig ellátta ezt a feladatot, szótlanul félrevonult. A lány mozdulataiból áradó nyugalom és határozottság megtette hatását.

A férfiak szívesen vették, hogy Gonny saját kezűleg szolgálja ki őket. Mindhárman kellemesen érezték magukat a szép, tágas ebédlőben, amelyet a ház többi helyiségéhez hasonlóan finom ízléssel rendeztek be. Gonny értett hozzá, hogy a megfelelő irányba terelje a beszélgetést, és kellemes, vidám társalgás alakuljon ki az asztalnál. Kedves, barátkozó természete mindig és mindenütt bátorítóan hatott az emberekre. Azt csak ő tudta egyedül, milyen hevesen ver a szíve, és hogy mekkora lelkierőre van szüksége, hogy állja Ronald Rittner tekintetét. Elfogódottságnak még csak a nyoma sem látszott rajta. Természetesen Hans is kitett magáért, kivette a részét a társalgásból. Ronald szívét különös, rég nem tapasztalt nyugalom töltötte el. Amióta Bombayben összehozta a sors Maja Ravival, nem érezte magát ilyen könnyűnek és vidámnak.

Ebéd után Gonny felkereste elődjét, aki végigvezette a házon, pincétől a padlásig. Mogorván átnyújtotta neki a kulcsokat, s amikor bő lére eresztve magyarázkodni kezdett, Gonny a következő szavakkal vetett véget a szóáradatnak:

– Kérem, szorítkozzék kizárólag a munkával kapcsolatos dolgokra. Magánjellegű beszélgetésre sajnos nem futja az időnkől.

Gonny azonnal látszott, hogy hozzászokott a

parancsoláshoz. A harmincas éveiben járó elődje fitymálva hallgatta eleinte, és kárörvendően figyelte minden mozdulatát. Fialtal koránál fogva nem sok jót feltételezett a lányról. Meg volt győződve arról, hogy jottányit sem ért a háztartás vezetéséhez. Néhány óra elteltével azonban kénytelen volt megváltoztatni a véleményét. Elcsodálkozott azon, hogy Gonny mindennek tudta a pontos nevét, és egyetlen apró hiba sem kerülte el a figyelmét, amelynek a kiigazítására azonnal utasításokat adott.

A személyzetnek is feltűnt, hogy az új házvezetőnő igencsak érti a dolgát, és nemigen lehet majd az orránál fogva vezetni. Gonny gyorsan kivívta mindannyiuk elismerését és tiszteletét. A személyzet előtt világossá vált, hogy itt bizony nincs mese, aki maradni akar, annak derekasán ki kell vennie a részét a munkából.

Gonny első napjai embert próbáló munkával teltek, látástól vakulásig fáradhatatlanul tette a dolgát. A két férfi ámulva figyelte serénykedését, míg egy nap Hans nem bírta tovább, és megkérdezte a házigazdát:

– Mi a véleményed, Ronald, meg leszel elégedve Tannern kisasszony munkájával? Jól ellátja a hivatalát?

Ronald bólintott.

– Efelől már az első nap meggyőződtem, Hans. A kisasszony módfelett szorgalmas, ügyes háziasszony, ami igen meglepő az ő korában. Na és milyen természetesen viselkedik! Igazán rendkívüli teremtés.

Ronald elhallgatott, nem akart többet mondani. Szíve szerint még sokkal jobban felmagasztalta volna, ha nem sejti, hogy a két

fiatal gyengéd szálak fűzik egymáshoz, így viszont nem akarta féltékennyé tenni a barátját.

Ronald Rittner előtt már régóta nem volt kétséges, hogy ő bizony gondolkodás nélkül odaadná egész Hattingent, ha cserébe feleségül kaphatná Gonny von Tannernt. Minden erejével megpróbált küzdeni az érzése ellen, de a lányból áradó üdeség, vidámság és angyali szelídség menthetetlenül rabul ejtette. Hamarosan belátta, hogy az ébredező szerelemmel szemben teljesen tehetetlen.

A szíve ismét lángra lobbant valaki iránt, de ezúttal sokkal mélyebb, erősebb érzelmek fűtötték. Gonnyban álmai asszonyát látta, még sohasem érzett így egyetlen nő iránt sem. Belesajdult a szíve, ha arra gondolt, hogy nem lehet az övé. Még ha a lány nem szeretné Hansot, akkor is elérhetetlen maradna a számára, mert ő maga sem venné a lelkére, hogy ezzel a tiszta, ártatlan teremtéssel összekösse a maga elhibázott életét. Megölte Djunát, és ezért soha többé nem élvezheti önfeledten az élet nyújtotta örömeit. Ronald túl mélyen érző és lelkiismeretes volt ahhoz, semhogy megbocsásson önmagának. Úgy vélte, már az is éppen elég bőkezű ajándék a sorstól, hogy élvezheti Gonny jótékony közelségét.

Gonny mi sem sejtett Ronald Rittner egyre erősödő vonzalmából, önmagával, a saját kusza érzéseivel volt elfoglalva. Minden szavára, cselekedetére ügyelnie kellett, nehogy önkéntelenül elárulja, mennyire a szívébe zárta a férfit. Mindketten nagyon tudták a módját, hogy elrejtsek egymás elől az érzelmeiket. A szerelem azonban akarva-akaratlan szárba szökken a szívükben. nem kérdezte. mit szabad. és mit nem.

VIII.

Teltek-múltak a hetek, Gonny ezalatt könnyűszerrel meghódította Hattingent. Ronald Rittnertől kezdve az utolsó kecskepásztorig, mindenki hallgatott rá, és emellett még jól is érezte magát a lány szigorú, ám derűs irányítása alatt.

Ronald sem volt kivétel, Gonny egész lényéből áradó boldog életigenlés őt is levette a lábáról. A lány jelenlétében eszébe sem jutott, hogy búnak eressze a fejét. Elég volt, ha csak megpillantotta a bájos, mosolygós arcot, máris úgy érezte, menekül tőle a szomorúság. Örült a közös étkezéseknek, a vacsora utáni fesztelen csevegésnek. Ha csak tehetett, kereste a társaságát. Elhitette magával, hogy belenyugodott a megváltoztathatatlanba, megértette, hogy Gonny nem lehet az övé. De ez csak rövid ideig tartott, mindig újra és újra feltámadt benne a remény. Hátha mégsem szeretik egymást Hansszal, és akkor... Úgy érezte, egyedül Gonny barátságában, támogatásában bizakodva tudna végre fátylat borítani a múltra. Legszívesebben azonnal kifaggatta volna Hansot kettejük kapcsolatáról, de mindig halogatta, mert úgy érezte, belehal, ha barátja megerősíti a feltevését. Amíg nem tud biztosat, legalább reménykedhet.

Egyik nap az íróasztalánál üldögélt. Csak az imént érkezett haza a lovaglásból, s most gondolataiba mélyedve meredt maga elé. Ebben a pillanatban csengő, gurgulázó nevetés ütötte meg a fülét. Ez Gonny! Így csak ő tud nevetni.

Felállt, és az ablakhoz lépett. Gonny odalenn állt, a teraszon,

karcsú derekán hófehér köténnyel. Hóna alatt tojásokkal teli kosarat tartott, másik kezével rákönyökölt a korlátra. A lóháton ülő Hansszal beszélgetett, aki éppen ekkor érkezett haza ellenőrző körútjáról.

Ronald engedett a kísértésnek, hogy a függöny mögül kihallgassa, miről folyik a szó.

– Az az érzésem, hogy amióta te dirigálsz itt, még a tyúkok is szorgalmasabban tojnak – ugratta a lányt Hans.

– Tudd meg, hogy Hattingenben mindenki szorgalmasan kiveszi a részét a munkából. Miért tennének éppen a tyúkok kivételt? Olyan jó dolgozni! Lehetetlen, hogy bárki is kedvetlen legyen egy ilyen fenséges helyen. Nézz fel a magasba, látod, hogy kéklenek a hegyek? Csodálatos látvány! Legszívesebben naphosszat énekelnék és ujjongnék, ha tudnám, hogy nem szólnak meg érte, amiért komoly házvezetőnő létemre ilyen gyerekesen viselkedem. Csupán egyetlen dolog aggaszt.

– Micsoda?

A lány letette a kosarat, füle mögé simított egy elszabadult hajtincset, és óvatosan felsandított Ronald ablakára. A függöny mögött meghúzódó házigazdát nem vette észre.

– Rittner úr állandó búskomor hangulata. Igaz is, hol van most?

– Azt hiszem, kilovagolt az erdőbe a favágókhoz.

– Bárcsak megtalálnám a módját, hogy egy kicsit felvidítsam! Olyan hálás vagyok neki, amiért alkalmazott.

– Hát, ami azt illeti, én is szeretném, ha vidámabb lenne, hiszen legalább annyira hálás vagyok neki, mint te. De még

inkább hálás leszek, ha az esküvőm után beleegyeznek, hogy az én édes kis feleségemmel beköltözzem az intézői lakba.

– Légy még egy kicsit türelemmel, Hans! Hidd el, a barátodnak szüksége van rád, nélküled olyan egyedül van, akár az ujjam.

– Nem akarok én elmenni, Gonny. Ha megházasodom, attól még nem kell lemondania a társaságomról.

– Szerintem sem, csakhogy neki más a véleménye. Úgy gondolja, ha saját családod lesz, rá már nem futja az időből. Várj néhány hetet a kéréseddel, előbb szeretném felvidítani egy kicsit. Addig már eljutottunk, hogy hébe-hóba elneveti magát, aminek én kimondhatatlanul örülök. Kérlek, várj még! Addig én mindent előkészítek az esküvőre az intézői lakban. Amint beszéltél Rittner úrral, máris sor kerülhet a lakodalomra.

Hans örömeiben odahúzta magához Gonny fejét, és hatalmas pusztit nyomott az arcára.

– Angyal vagy, Gonny!

A lány játékosan megveregette Hans orcáját.

– Több tisztelettel, intéző úr, több tisztelettel! Elvárom, hogy úgy viselkedj velem, ahogy egy tisztelettel övezett házvezetőnővel illik. Tartogasd a csókjaidat az intézőné asszonynak! Megbánod, ha nem fogadsz szót! Mit gondolnak rólam a beosztottjaim, ha meglátják, hogy az intéző összevissza csókolgat, én meg hagyom?!

Hans nevetett.

– Ne mérgelődj, Gonny, nem áll jól neked! Különben sincs senki emberfia a közelben. Megérthetnéd, hogy nem mindig

üdök parancsot magamnak, enna még kell tennem, ami jólesik.

– Jobb lenne, ha inkább azon törnéd a fejed, hogy minél jobban végezd a munkádat. Hadd lássa Rittner úr, hogy tényleg szívből hálás vagy neki, amiért befogadott.

Hans elkomolyodott.

– Tudod jól, hogy megállom a helyem, megy minden, mint a karikacsapás. Lassan újra rend lesz a birtokon. Az elődöm csakugyan vandál módra garázdálkodott.

– Akárcsak az enyém. De most már szorosan fogom a gyepelőt, semmi sem kerülheti el a figyelmemet. Most pedig, tisztelt intéző úr, engem vár a konyha.

– Nem tartóztatlak, Gonny. Nagyszerű teremtés vagy. Ronald nagyítóval sem találhatott volna nálad rátermettebb házvezetőnőt.

– De tőled derekabb intézőt sem. Viszont az is az igazsághoz tartozik, hogy mi sem igen találhattunk volna nála jobb munkaadót.

– Mint mindig, most is igazad van, Gonny. Az ebédnél találkozunk.

– Viszlát, Hans!

Gonny lehajolt a kosárért, és bement a házba, Hans pedig elvágtatott az istállók felé. Ronald Rittner, aki minden szavukat hallotta, reményvesztetten egy karosszékbe vetette magát, és a tenyerébe temette az arcát. A fiatalok beszélgetéséből azt szűrte le, hogy titokban jegyben járnak. Hans csókja minden kétségét eloszlatta. Gonny tehát szereti Hansot, és jövődöbéli férjét látja benne. Erre a gondolatra belehasított szívébe a fájdalom.

Egyszeriben odaveszett minden reménye, akármilyen keserű is, de végérvényesen le kell mondania Gonnyról.

Meg volt győződve arról, hogy ebben az életben nem adódik több lehetősége a boldogságra. Amióta Gonny betette a lábát Hattingenbe, minden más elvesztette a jelentőségét. Ronald már az első naptól fogva élénk érdeklődést mutatott iránta, s érzelmei napról napra erősödtek.

Emberi értékeit látva, tapasztalva, igen nagyra becsülte a lányt, és őszinte, mély, érett férfiszerelemmel szerette.

A sors iróniája, hogy amikor végre egy olyan teremtsre bukkan, aki erős, bátor és talán elég nagylelkű ahhoz, hogy megossa a rá nehezedő terheket, az már másnak ajándékozta a szívét.

Bele kell nyugodnia a sorsába. Akármilyen nehéz is, kénytelen lesz egyedül, társ nélkül élni, magányra kárhóztatva élete végéig. Teljes szívéből szerette Gonnyt, és elég erősnek érezte magát, hogy áldozatot hozzon érte. Elhatározta, hogy minden tőle telhetőt megtesz a fiatal jegyespár boldogsága érdekében, és amennyire lehet, megkönnyíti az életüket. Ő megelégszik azzal, ha néhanap rávetődik boldogságuk egy-egy piciny fénysugara. Abban reménykedett, hogy Gonny mindörökké a közelében marad, hallhatja a hangját, elmerülhet tiszta fényű tekintetében. Már ez igazi áldást jelentett számára.

Amikor mindez végigfutott az agyán, még nem sejtette, mire vállalkozott, milyen emberfeletti erő kell ahhoz, hogy valaki lemondjon a saját boldogságáról, és végignézze másokét.

Szomorú gondolatainak az ebédre hívó gong vetett véget.

Ronald egyetlen szóval, egyetlen pillantással el nem árulta

Ronald egyetlen szóval, egyetlen pillantással el nem arulta volna, hogy az imént kihallgatta a beszélgetésüket. Minden igyekezete ellenére azonban Gonny észrevette, hogy csendesebb, visszahúzódóbb lett. Úgy olvasott a férfi tekintetében, akár a nyitott könyvben, s nagyon elkésérítette, hogy munkaadóján újra eluralkodott régi, rossz hangulata. Meg is említette ezt Hansnak, amikor legközelebb kettesben maradt vele. Egyiküknek sem tűnt fel, hogy az utóbbi időben Ronald, ha fájó szívvel is, de néha szándékosan magukra hagyta őket. Gonny egy nap nem bírta tovább, és határozottan kijelentette:

– Ez így nem mehet tovább, Hans, valamit tennünk kell. Jó lenne rábírní, hogy kiöntse a szívét, talán van gyógyír a bajára. Mi lenne, ha megkérdeznéd tőle, mi az, ami ennyire nyomasztja? Végül is a te barátod, a segítségnyújtás pedig baráti kötelesség.

Hans vállat vont.

– Én már rákérdeztem egyszer, Gonny, és akkor azt a választ kaptam, hogy mindent elmond, ha úgy érzi, eljött az ideje, és lesz elég ereje hozzá.

Gonny kissé ingerülten hallgatta.

– És te ebbe belenyugodtál? Nem elégedhetsz meg ennyivel! Könnyűvé kell tenned számára a kitárulkozást! A helyedben én biztosan nem hagynám, hogy eltitkolja előlem, mi az, ami annyira bántja.

Hans elmosolyodott.

– Na, látod, ezt elhiszem, kishúgom! Ha te valakinek meg akarod oldani a nyelvét, akkor az úgy is lesz. Azt hiszem, igazad van, valóban nem hagyhatom annyiban a dolgot. Ha segíteni akarok rajta, nem engedhetem meg, hogy elhárítsa az

érdeklődésemet. Az első adandó alkalommal ismét szóba hozom a dolgot.

IX.

Néhány nappal később a két barát együtt borozgatott vacsora után. Gonny aznap korán lefeküdt. Ronald feltűnően hallgatag volt. Hans nem tudta tovább nézni, ahogy komoran maga elé meredve babrálja a poharát. Kezét barátilag a karjára tette, és megszólalt:

– Ronald, úgy veszem észre, az utóbbi időben megint hallgatag és rosszkedvű vagy. Azt reméltem, Gonny von Tannern derűs természete jót tesz neked, hiszen tapasztalatból tudom, hogy mellette nem lehet szomorkodni, olyan üdítően, bátorítóan hat mindenkire a jelenléte. Eleinte úgy tűnt, téged is sikerül felvidítania, de úgy látom, újra és újra elmerülsz régi bánatodban. Hát már senki és semmi nem tud kigyógyítani ebből?

Ronald elgondolkodva fújta a cigarettafüstöt, és égő szemmel nézett a semmibe.

– Sajnos, barátom, ez az igazság. Engem már senki és semmi nem tud meggyógyítani, még Tannern kisasszony csilingelő kacagása sem. Megmondom őszintén, eleinte sikerült egy kicsit felráznia, de most mindennek vége, még rosszabb, mint azelőtt.

– Nem fér a fejembe, hogy nem tudok segíteni rajtad. Tannern kisasszony, akit ugyanúgy aggaszt a komorságod, mint engem, éppen a minap jegyezte meg, hogy baráti kötelességemet mulasztom el, amikor egyszerűen rád hagyok mindent. Azt

tanácsolta, valami úton-módon vegyelek rá, hogy kiöntsd a szíved, mert csak ha tudom, miről van szó, akkor segíthetek rajtad. Igaz barátodnak érzem magam, ezért is szeretnék osztozni a bánatodban. Szeretném, ha tudnád, hogy életem végéig hálás leszek, amiért munkát adott. Ha nem is tudok segíteni, legalább azt áruld el, hogy mi bánt! Emlékszel, régen is megosztottál velem örömet, bánatot egyaránt.

Ronald eltűnődve hallgatta.

– Hja, régen... akkor még büntelen voltam, akárcsak te.

Hans mély megrendüléssel nézte a sápadt, idegesen megmegránduló arcot.

– Ugyan melyikünk állíthatja magáról, hogy büntelen?

Ronald, ismerlek, akár magamat. Lehetetlen, hogy gonoszságot követtél volna el!

Ronald mellkasából mély sóhaj szakadt fel.

– Önmagunkat sem ismerjük igazán, ugyan honnan ismerhetnénk másokat? Kétkedsz benne, hogy gonoszságot követtem el? Hát tudd meg: halálát okoztam egy embernek, akit szerettem.

– Ronald!

Hans olyan őszinte döbbenettel ejtette ki a nevét, hogy Ronald keserűen elnevette magát.

– Kérlek, ne ijedj meg, nem vagyok közönséges gyilkos! Az történt, hogy a tudomon kívül mérget adtam be egy asszonynak, aki mindenkinél drágább volt nekem.

Hans von Hellwart elfehéredett.

– Hát erről van szó! Ugye, tévedtél, ugye, nem tudtad, hogy

mérge az, amit beadsz neki?

– Fogalmam sem volt róla.

– Akkor ez nem a te bűnöd, csupán szörnyű tévedés

áldozata lettél.

– De az én bűnöm, Hans, mert viselkedésemmel bosszúra

ösztökéltem azt a személyt, aki a kezemre játszotta a mérget.

Óvatosabbnak kellett volna lennem veled. De kérek, hagyjuk ezt,

ma este egy szót se többet erről. Holnap elmondok mindent. Azt

szeretném, ha Tannern kisasszony is jelen lenne, mert remélem,

hosszabb ideig velünk marad. Mindkettőtöknek meg kell tudnia,

mi az, ami ekkora súllyal nehezedik a lelkekre. Előttek nem

akarom tovább titkolni bánatom okát, hiszen olyan emberek

vagytok, akikben feltétlenül megbízom. Együttérzések

mindenképpen gyógyírként hat beteg lelkekre. Tartozom

annyival a barátságunknak, hogy ne csináljak tovább titkot

életemnek e legsötétebb időszakából. A tiéd mellett szeretném

elnyerni Tannern kisasszony barátságát is. Ez pedig csak akkor

lehetséges, ha őszintén bevallok neki mindent, hadd döntse el ő

maga, méltónak tart-e a barátságára vagy sem. Gyere, feküdjünk

le, holnap korán kelünk. Estére, munka után várlak benneteket.

Kérek, készítsd fel Tannern kisasszonyt a beszélgetésre, mondd

meg neki, hogy valami nagyon fontosat szeretnék közölni

veletek.

Hans megfogta a kezét.

– Úgy lesz, Ronald. Remélem, tudunk segíteni. Hidd el,

neked is könnyebb lesz, ha végre kiöntöd a szíved. Az

elmondottakból arra következtetek, hogy egy bosszúvágytól

fűtött személy áldozatául estél.

– Magam is abban reménykedem, hogy megkönnyebbülök kissé, végül is te állsz a legközelebb hozzám. Tannern kisasszony pedig olyan részvételt viseltetik irántam, hogy igazán megérdemli az őszinteséget.

– Hidd el, Ronald, nem méltatlan a bizalmadra. Ahogy már említettem, gyermekkorra óta ismerem, jóra való, becsületes teremtés. A titkod nem lehet nála jobb helyen, biztos lehetsz benne, hogy hallgat, akár a sír.

Ronald ajka körül fáradt mosoly jelent meg.

– Ne is mondj semmit, hisz felesleges. Vagyok olyan jó emberismerő, hogy helyesen meg tudjam ítélni Gonny von Tannern jellemét. Tehát holnap meghalljátok a történetemet, aztán pedig rajtatok áll, hogy hajlandók lesztek-e továbbra is a barátotoknak nevezni.

Hans megszorította a kezét.

– Tudom, hogy nem vagy méltatlan a barátságomra, és meggyőződésemmel, hogy semmilyen vétket nem követtél el.

– Jó éjszakát, Hans!

– Neked is jó éjt, Ronald!

Mindketten a szobájuk felé indultak. Az aznapi fárasztó munka után azonban csak Hans tudta azonnal álomra hajtani a fejét.

Ronald még sokáig állt szobája szélesre tárt ablakánál, és kifelé bámult az éjszakába. A csillagos ég megnyugtató látványa sem hozott enyhülést szíve fájdalmára. Tekintetével az intézői lakást kereste. Odaát az édes Gonny von Tannern már bizonyára az igazak álmát alussza. Szokásához híven egész álló nap

fáradhatatlanul tett-vett a ház körül. Öröm nézni, milyen vidáman végzi a dolgát, meglepő, milyen jószívű és nőies. Lám, még őrá is van gondja, szeretné megvigasztalni. Bizonyára sajnálkozna rajta, ha tudná, hogy akaratlanul is milyen érzelmeket ébresztett a szívében.

Hangosan felsóhajtott. Mindössze egyetlen lehetősége maradt, hogy úgy-ahogy feltalálja magát az életben: el kell nyernie Gonny barátságát. Fájó boldogsággal töltötte el a gondolat, hogy másnap feltárhatja előtte a titkot, melynek terhét már hónapok óta cipeli magával. Elképzelte, ahogy a lány együttérzéssel ráemeli csodálatos, bársonyos tekintetét, és minden erejével azon lesz, hogy gyötrődő lelkét a rég áhított nyugalommal és békével ajándékozza meg, s közben nem is sejti, hogy a legnagyobb fájdalmat ő maga okozza neki. Erre azonban nem szabad többé gondolnia, csak arra, hogy Gonny milyen odaadóan gondoskodik róla. Lám, még Hansnak is a lelkére beszélt, rábírta, hogy várjanak az esküvővel, amíg őt jobb kedvre deríti.

Ronald lehunyta a szemét, és felidézte emlékezetében a lány szavait, tiszta, csengő hangját. Olyan kedvesen, szívet melengetően beszélt, hogy már az emléke is mosolyt csalt az arcára. Saját, túlcsonduló boldogsága mellett furcsamód az ő sanyarú sorsa is foglalkoztatja. Még arra is hajlandó, hogy rá való tekintettel várjon saját boldogságának beteljesülésével.

Ronald megremegett. Vérző szívvel, de be kell érnie Gonny együttérzésével és barátságával. Hiszen neki már az is igazi jótétemény, hogy feltárhatja előtte a titkát, kiöntheti végre a szívét. Ha őszinte akar lenni önmagához, bizony be kell vallania,

hogy sokkal inkább Gonnynak szeretne vallomást tenni, semmint Hans barátjának. Úgy érezte, Gonny okosan figyelő tekintetétől csillapodik a régi fájdalom, örökre eltűnik a bánat a szívéből. Ha már bepillantást engedett neki lelke sötét mélységeibe, könnyebben viseli a rárótt terheket. Türelmetlenül nézett a másnap este elé.

Lehunyta a szemét, de akkor újabb nyugtalanító gondolatok törtek rá. Az utóbbi hetekben az újságok tele voltak Maja Ravi nevével. A táncosnő szinte minden nagyobb városban fellépett, és óriási sikert aratott országszerte. Az egyik újság a képét is lehozta, így Ronaldnak minden kétsége eloszlott: valóban Maja Ravi az, aki Németországba látogatott. Megbabonázva meredt a szoborszépségű arcra, úgy nézte, mintha nem is Maját, hanem a megtestesült gonoszt ábrázolná a kép. Vajon ha tudná a tartózkodási helyét, megkísérelné-e újra, hogy ártson neki? Szerencsére annak idején azt mondta az asszonynak, hogy valószínűleg soha többé nem tér vissza a hazájába, mert a háború tönkretette az országot. Nagyon is elképzelhető, hogy Maját még mindig hajtja a bosszúvágy. Ismerve a jellemét, amelytől nem idegen semmilyen aljasság és ördöngösség, képes bármilyen gaztett elkövetésére. Ronald ennek ellenére biztonságban érezte magát, mert tudta, hogy a táncosnő nem szerezhetett tudomást jelenlegi tartózkodási helyéről.

Már virradt, amikor végre elszenderedett. Álmában Djuna hajolt fölé kedvesen, de amikor át akarta ölelni, észrevette, hogy Gonny szeme néz le rá, és az ő hangján szólítja: „Ne bánkódj, hiszen ártatlan vagy!” – vigasztalta a hang.

Alma kimondataatlan boldogsággal töltötte el, egész lenyét mélységes nyugalom szállta meg.

Ugyanez a földöntúli békesség lengte körül a reggeli ébredéskor is. Eszébe jutott, hogy milyen jó lesz, ha már mindent bevallott Gonnynak. Úgy érezte, ez a feltétele lelke nyugalmának. Abban bízott, hogy a lány mosolya begyógyítja a múlt sebeit.

Hans rögtön reggeli után megemlítette Gonnynak a Ronalddal folytatott esti beszélgetését. A lány kipirultan hallgatta, s Hans ebben a pillanatban megsejtette szíve titkos vonzalmát. E váratlan felfedezés igencsak meglepte, sajnálta volna, ha Gonny lelki békéjét megzavarja egy reménytelen szerelem. De hát miért is lenne reménytelen ez a szerelem, amikor meghozhatja mindkettőjük boldogságát? Ronald bűne nem lehet olyan súlyos, hogy egy okos asszony ne tudná átsegíteni a nehézségeken. Ronald szívből kedveli Gonnyt, nagyra tartja, a lány szegénysége pedig igazán nem jelent gondot. Egy olyan asszony, mint Gonny, áldás minden férfi, de különösen Ronald számára. Miért ne lehetne ebből a két remek emberből egy pár?

Hans egész nap kissé szórakozottan végezte a munkáját, mert a reggeli gondolatok nem hagyták nyugodni, újra meg újra Gonny és Ronald jutott az eszébe. Az is erősen foglalkoztatta, vajon hogy alakul az esti beszélgetés, szétszórtsága ellenére Hans megpróbálta összeszedni magát, figyelmét a munkára összpontosítani, mert már attól tartott, hogy értelmetlen utasításokat kezd osztogatni az embereinek.

A közös ebéd alatt mindhárman szokatlanul csendesek voltak. Még a máskor közlékeny Gonny is mindössze néhány semmitmondó megjegyzést tett. Amikor Ronaldra nézett, orcája enyhén elpirult, és szégyenlősen lesütötte a szemét.

Ronald azt hitte, hogy Gonny akkor lesz majd igazán boldog, ha nyíltan megvallhatja Hans iránt érzett szerelmét. Meg volt győződve róla, hogy a lány már csak a jelleménél fogva sem lelheti örömét a titkolózásban.

Ebéd után Hans újra kilovagolt a szántóföldekre, Gonny pedig kiment a kertbe virágot szedni. Mindig gondoskodott róla, hogy friss virág kerüljön a vázákba, ily módon is szépséget és otthonosságot varázsolván a ház összes helyiségébe.

Igyekezetének hála egész Hattingen barátságosabb arculatot öltött. Az előző házvezetőnőnek nem volt szépérzéke, egyedül azzal törődött, hogy minél többet megtakarítson a saját zsebére. Amióta a csaló intézővel karöltve elhagyta Hattingent, a birtokon a kényelem mellett a szépség is létjogosultságot nyert. Ronald nap mint nap elámult Tannern kisasszony ügyességén és találékonyságán. Az asztalokat, sőt még az íróasztalát is mindennap friss virág díszítette. Az ételeket mutatósan elrendezve, étvágygerjesztően tálalták fel, a függönyök lágyabban, illatosabban hulltak alá, és a teraszon virágerdő pompázott.

Ronald szobája ablakából nézte a virágoskertben serénykedő Gonnyn. Várt rá a munka, mégsem tudta megállni, hogy a lány közelségét keresse. Fogta magát, kiment hozzá a kertbe, és mosolyogva megszólította.

Kedves megállj, hogy mindig gondoskodj friss virágokról

– Kedves magától, hogy mindig gondoskodik friss virágokról, von Tannern kisasszony – mondta, s közben a serény kis kezeket nézte.

Gonny elpirult. Amikor csak magán érezte a férfi barátságos, lány tekintetét – nem tehetett róla –, a torkában dobogott a szíve. Ronald észrevette a zavarát, de az okát nem sejtette. Gonny összeszedte magát.

– Annyi gyönyörű virág illatozik a kertben, hogy észre sem venni, ha levágok pár szálát a vázákba – felelte. – A lakás meg sokkal barátságosabb, ha virág díszíti.

– Nemcsak a lakás, minden barátságosabb, amihez csak hozzáér. Nagyon ügyes keze van.

Gonny elmosolyodott.

– A hozzátartozóim is mindig ezt mondják.

– A szüleim kívül vannak még rokonai?

– Egy nővérem van, Rittner úr.

– Nagyon nehezeére esett elválni a szeretteitől?

Gonny sóhajtva kisimított egy tincset a homlokából.

– Mi tagadás, nem volt könnyű, mert nagyon ragaszkodunk egymáshoz. Másrészt viszont borzasztóan örültem, hogy vidékre jöhetek.

„Hans Hellwart közelébe” – gondolta Ronald irigykedve.

Hangosan azonban csak ennyit mondott:

– Maga igazán talpraesett lány, von Tannern kisasszony. A nővére is ilyen bátor?

Gonny láthatóan ellágyult. Mosolyogva kérdezte:

– Ilse? Nem, őrá nem mondható. Könnyen megriad a nehézségektől. De az utóbbi időben sokkal bizakodóbban néz a

jövő elé, hiszen végre nekünk is kedvez a szerencse.

– Kedvez a szerencse?

Gonny rémulten hallgatott el. Már majdnem elszólta magát.

Gondolt egyet, és gyorsan így folytatta:

– Bizony nagy szerencsének számít, hogy ilyen jó állást találtam. Ilse és az édesanyám már attól féltek, hogy mindig csak gondban, szerencsétlenségben lesz részünk. Már-már feladták a reményt, hogy valaha is jobb életünk lesz. De én szilárdan hittem benne, mindig mondtam, hogy egyszer hozzánk is bekopogtat a boldogság.

Ronald nem tudta levenni a szemét a gyermekien tiszta teremtés bájos arcáról.

– Lehet, hogy az életben minden attól függ, mit tekint az ember boldogságnak.

– Ezért jó a dolgokat a legkedvezőbb oldalukról nézni – felelte Gonny csillogó szemmel. – A boldogság csalóka ábránd, mégis mindannyiunknak meg kell küzdenünk a sajátunkért. Minél szerényebbek vagyunk, annál nagyobb esélyünk van rá, hogy egyszer kiérdemeljük.

– Maga nagyon szerény lehet, ha már azt, hogy Hattingenben állást talált, ekkora szerencsének tekinti.

A lány lelkesen bólogatott.

– Pontosan így van. A mostani munkám tökéletesen kielégít, ezenkívül gyönyörű helyen lakhatom, és közben pénzt keresek. Ráadásul annyi virágot szedhetek, amennyit akarok. Számomra ez jelenti a boldogságot.

– A legfontosabbat meg elfelejtette megemlíteni – jegyezte meg a férfi kissé kajánul

még a férfi kisse kajánul.

Gonny meglepetten, kérdő tekintettel hallgatta.

– A legfontosabbat? Mire gondol?

– Természetesen arra, hogy Hans Hellwart is itt dolgozik.

Bizonyára ez nagyon kellemesen érinti.

A lány nyíltan állta a tekintetét. Sejtelve sem volt róla, milyen megfigyeléseket tett Ronald, és hogy a látottakat teljesen félremagyarázta.

– Igaza van, ezt nem lett volna szabad kihagynom, hiszen Hans von Hellwart igaz barát.

Szavaiból kiviláglott, hogy őszintén kedveli a férfit, de semmi több. Ronaldot meglepte, hogy a hangjában nincs semmi félszég, még csak el sem pirult.

– Valóban az, ezt magam is tanúsíthatom. Nyugodt lélekkel megbízhat benne az ember. Tudja, hogy vacsora után fontos mondandóm lesz mindkettőjük számára?

Gonny mellkasából mély sóhaj szakadt fel. Különös fényben csillogó szeme egészen megbabonázta Ronaldot.

– Igen – válaszolta végül. – Kimondhatatlanul örülök, hogy engem is méltónak tart a barátságára, de a legjobban azt szeretném, ha sikerülne könnyíteni a lelkén. Az első naptól fogva érzem, hogy szomorú titkot őriz a szívében, én pedig olyan szívesen segítenék...!

Ronald különös tekintetétől megremegett.

– Talán tényleg tudna segíteni, csak hogy attól tartok, ha meghallja, miről van szó, elborzad tőlem.

Gonny megrázta a fejét, és biztató tekintettel nézett rá.

– Ezt maga sem gondolja komolyan.

– Rettegek tőle, nehogy így legyen – felelte Ronald alig hallhatóan.

– Feleslegesen aggódik. Higgye el, akármilyen bűn terheli a lelkét, engem nem fog visszariasztani.

– Ennyire megbízik bennem?

– Tökéletesen – hangzott a nyugodt, eltökélt válasz.

A férfi elérzékenyült, és fátyolos hangon folytatta:

– Remélem, hogy így van, ugyanis nehéz próbát kell kiállnia a belém vetett bizalmának.

– Nyugodt lehet, azt semmi sem ingathatja meg.

Ronald felsóhajtott. Elmenőben még egyszer visszafordult.

– Este mindent megtud – mondta és elsietett.

Gonny az aggodalomtól reszketve nézett utána. Egy dologban biztos volt: akármilyen szörnyűséget is gyón meg Ronald, az már nem változtat az érzelmein, egyedül csak őt szereti. Ezt a gyönyörű érzést senki és semmi nem tudja többé kitörölni a szívéből.

„Bármit megteszek, csak hogy segítsek rajta” – suttogta maga elé.

X.

Gonny számára túl hosszúra nyúlt a nap, habár akadt tennivalója éppen elég. Végre érkezett a vacsora ideje. Némán falatoztak, egyiküknek sem volt kedve a csevegéshez, szívesen elitkolták volna egymás előtt idegességüket.

Miután felálltak az asztaltól, Gonny eligazította a személynzetet – az urak pedig elszívtak egy cigarettát a teraszon

személyzetet, az arcuk pedig csiszoltak egy-egy figurát a teraszon. Gonny szokásához híven most is egy tál gyümölcssel tért vissza, bevitte a nappaliba, és letette az asztalra. Erre már a férfiak is bementek.

Ronald sápadt, ideges arccal helyezkedett el a karosszékben.

– Kérem, foglaljon helyet, von Tannern kisasszony, és te is, Hans. Bocsássatok meg, de ilyen ünnepi kivilágítás mellett képtelen vagyok beszélni. Ha megengeditek, arrébb ülök kissé, oda, ahol nem esik rám a lámpafény. Ha az ember gyónásra készül, szereti elrejtetni az arcát még a barátai elől is.

Gonny és Hans várakozásteljesen helyet foglaltak. Gonny a férfi arcának csak a körvonalait látta, elnézte nemes arcélét és formás, szép fejét. Közben észre sem vette, hogy az arcára vetődik a lámpafény, és Ronald látja minden rezdülését. Szép, szőke haja aranyosan csillogott a fényben. Egyszerű, fekete selyemruháját viselte, esténként mindig ez volt rajta. A ruha lágyan simult tökéletes, lányos alakjára, csak kecses nyakát és szép formájú alsókarját hagyta szabadon. Gonny nem is gondolta, milyen bájos, vonzó látvány benne, pedig Ronald le sem tudta róla venni a szemét.

A házigazda nem tévovázott sokat. Rövid, tömör mondatokban belefogott indiai utazásának történetébe. Gyorsan túljutott ott-tartózkodásának első hónapján és a körülmények ismertetésén.

Elérkezett ahhoz a naphoz, amikor Bombayben először kereste fel azt a mulatót, ahol Maja Ravi lépett fel.

– ...és akkor megismerkedtem az indiai táncosnővel, Maja Ravival – mondta.

Gonny arca megrezzent. Ronald észrevette és megakadt. Gonny azt hitte, azért hallgatott el, mert magával ragadta a szépséges táncosnőre való emlékezés, és titkos féltékenység ébredt a szívében.

A férfi nem tudta mivel magyarázni Gonny iménti rezdülését, és rövid hallgatás után folytatta az elbeszélést.

Visszafojtott indulattól remegő hangon ecsetelte, hogyan kerítette a hatalmába – Maja Ravi tüneményes szépsége és utánozhatatlan táncművészete, hogy a végén szerelemnek hitte a szenvedélyt, amely fellángolt a szívében. Többször is elvesztette a történet fonalát, amikor Gonny színtelen, sápadt arcára esett a pillantása. Ilyenkor elhallgatott, és a lány arcát fürkészte. Vajon miért sápadt el, amikor a fékevesztett szenvedélyről beszélt, amely annak idején elhatalmasodott rajta? Erre a kérdésre nem tudott felelni. Sietve elmesélte azt is, hogyan gyógyult ki végzetes vonzalmából, amikor kiismerte a táncosnő jellemét.

Gonny ekkor olyan megkönnyebbülten sóhajtott fel, hogy Ronald ismét zavarba jött, amikor idáig jutott a történetben. Valahogy összeszedte magát, és Bombayből való távozásával folytatta elbeszélését. Pár szóval ecsetelte a kalkuttai kínai negyedben uralkodó állapotokat, ugyanis később ott talált szálláshelyet magának. Hogy hallgatóságát megismertesse az indiai kikötővárosok hangulatával, elmesélte nekik egy éjszaka történetét, amit angol ismerőseivel ópiumpincékben és játékbárlangokban töltött. Ez utóbbiakban a minden hájjal megkent, ravasz kínaiak különféle szerencsejátékokban megfosztottak a vagyonuktól indiaiakat, európaiakat egyaránt. Saiát szemével látta, amikor egy indiai, miután elvesztette

minden vagyonát, önmagát, feleségét és gyermekeit játszott meg tétnek, és ezzel hónapokig tartó kényszermunkára kárhoztatta mindannyiukat.

Hans és Gonny ámulva hallgatta a csodás Indiáról szóló beszámolót. Ronald mesélt Murphi Danával kötött ismeretségéről, az indiai egyetemisták példátlan kitartásáról és hihetetlen igénytelenségéről, és végül arról is, hogy a fiú egy nap felajánlotta, vásárolja meg Djuna nevű hűgát. Beszélt érzelmeiről is, amelyeket Murphi Dana elképesztőnek tűnő ötlete váltott ki belőle. Élethűen ecsetelte látogatását Murphi szüleinek nyomorúságos kunyhójában. Az idős, éhezéstől elgyengült szülők összetett kézzel rimáinkodtak, hogy Djuna megvásárlásával mentse meg őket az éhhaláltól, mondta, és mielőtt folytatta volna, mély lélegzetet vett.

– És akkor megpillantottam Djunát. Olyan volt abban a szegényes kunyhóban, mint egy fénylő angyal. Mintha maga a tündöklő nap lépett volna abba a nyomorúságos helyiségbe. Szüleihez, bátyjához hasonlóan, maga is rongyokat viselt, mégis királynői volt a megjelenése. Nem tudok szavakat találni, amelyekkel leírhatnám lélegzetelállító szépségét. Egész testében remegve állt előttem, és imára kulcsolta a kezét.

Kiszolgáltatottságában, segélykérő arckifejezésében volt valami mélyen megindító, s én képtelen voltam szívtelenül hátat fordítani neki. A következő szavakkal fordultam hozzá:

„Szegény gyermekem, elviszlek a nyomorúságnak ebből a poklából, magamhoz veszek, meglátod, jobb körülmények közé kerülsz. Nem leszel már védtelen és elhagyatott, és éhezni sem

lgsz többé sem te, sem a szüleid és a bátyád, mert rajtuk is segíteni akarok. Gyere velem!” Ő pedig a bizalmába fogadott, és követett szálláshelyemre. Ma már nem tudom, hogy tényleg szerettem-e Djunát, vagy csak az együttérzés vezetett-e, amikor magamhoz vettem. Kétlem, hogy valaha is teljes szívemből szerettem volna, inkább csak segíteni akartam rajta. Rettenetes volt a gondolat, hogy annak a visszataszító kereskedőnek a tulajdonába kerülhet, aki alig várta, hogy megkaparintsa. Nem engedhettem, hogy e gyönyörű virágszálat, e fésző rózsabimbót kíméletlenül letiporják, és ártatlan szépségét bemocskolják. – Majd kevésbé indulatos hangon folytatta: – Djuna kimondhatatlanul boldog volt mellettem. Szeretett, úgy imádott, mint egy szentet, akit egyenesen az istenek küldtek megmentőjéül. Engem, megvallom, elbűvölt odaadó, alázatos szeretetével, és mivel nem akartam az európaiak kíméletlen szokásait követni, akik szegény sorsú indiai feleséget vásároltak maguknak, és amikor többé nem volt rá szükségük, félredobták, nos, mivel nem akartam így tenni, végül feleségül vettem Djunát. Ismerőseim megszólaltak, amiért egy indiai lányt törvényes feleségemmé tettem, és felruháztam az őt megillető jogokkal. Csendesen, visszavonultan éltünk, Djuna el nem múló hálája és alázatos szeretete minden mást elfeledtetett velem. Néhány hónapon át maradéktalanul boldogok voltunk, mígnem Djuna váratlanul megbetegedett. Egyik napról a másikra hervadásnak indult, akár a virág, amely nem bírja az erős napfényt.

Ronald elhallgatott egy pillanatra, túlságosan elhatalmasodtak rajta a fájó emlékek. Gonny részvétellel figyelte

sápadt arcát. A szívét égő fájdalom járta át, szeme elhomályosult.

A férfi Maja Ravi látogatásával folytatta a történetet. Elmesélte, milyen meggyőzően bizonygatta, hogy tud megszerezni gyógyszert a beteg számára. Gonny előrehajolva figyelt, szinte leste minden szavát. Amikor Ronald elmondta, hogy az orvos véleménye szerint Djuna betegségére nem volt gyógyír, s ő ennek ellenére elfogadta a varázspont Maja Ravitól, és mindennap beadott belőle Djunának, Gonny ujjai görcsösen kapaszkodtak egymásba.

– Djuna a tőle megszokott kedves, bizakodó mosollyal fogadta el kezemből a varázsszert – tette hozzá Ronald, és tenyerébe temette az arcát. A felindulástól képtelen volt tovább beszélni. Gonny reszketve várta a folytatást, mert sejtette, mi következik. Ronald csak hosszú szünet után volt képes újra megszólalni.

– Djunából a szemem láttára fogyott az élet, napról napra gyengébb, vékonyabb lett. A csodaszer szikrányit sem javított az egészségén, ellenkezőleg, inkább felgyorsította a visszafordíthatatlan folyamatot. Bevallottam az orvosnak, hogy varázsszerhez folyamodtam, aki megmosolyogta hiszékenységemet, és közölte, hogy a cukorból és lisztből kevert úgynevezett csodatévő porokkal nem lehet senkit kigyógyítani a tüdőbajból, még ha egy fakír varázsigéket olvasott is rá. Djuna meghalt. Mélységesen megrendülve, magas lázzal feküdtem a holtteste mellett, amikor váratlanul Maja Ravi lépett a szobába, és gonosz kacajjal közölte, hogy mérget adott ifjú feleségemnek.

Folytatás a következő részben.

E szavak hallatán Gonny egész testében megremegett.

– Szörnyűség! – suttogta, és vértelen ajkáról mély sóhaj röppent fel.

Ronald hamuszínű arccal, fáradtan végigsimított a homlokán, és remegő hangon folytatta:

– Felfedte előttem, hogy az India-szerte ismert és rettegett thug szektához tartozik, melynek tagjai időről időre emberáldozattal hódolnak Kali istennőnek. Azért játszotta a kezemre a thugok halálos mérgét, hogy áldozatot mutasson be az istennőnek, és hogy egyúttal bosszút álljon rajtam, amiért annak idején visszautasítottam a szerelmét, és örökre elhagytam. A történetek hatására megbetegedtem, és annyira legyengültem, hogy nem tudtam üldözőbe venni Maja Ravit. Később beláttam, hogy nem is lenne értelme, ezenkívül túl veszélyes. Ezután elhagytam Indiát, hazajöttem, de azóta sem találom a helyem, mert állandóan kísért a gondolat, hogy én vagyok a felelős Djuna haláláért.

Gonny hirtelen felegyenesedett, és olyan mozdulatot tett, mint akinek egy láthatatlan erővel kell felvennie a harcot.

– Higgye el, hogy nem bűnös, hiszen a felesége már Maja Ravi érkezése előtt tüdőbajban szenvedett. Mindannyian tudjuk, hogy ez a betegség gyógyíthatatlan.

Ronald leírhatatlan pillantással nézett a szemébe.

– Köszönöm, hogy fel akar menteni. Még ha az is volt megírva a sors könyvében, hogy Djunának fiatalon kell elmennie, ha én nem adom be neki a mérget, talán élhetett volna még néhány évet.

– És ugyan milyen élete lett volna? Csupán a szenvedés

jutott volna neki osztályrészül. Azt hiszem, a halál igazi megváltás volt a számára. Ne kínozza magát ezekkel a sötét gondolatokkal, feleslegesen tesz szemrehányást önmagának. Higgye el, ártatlan! Igazi jótevője volt annak a szegény teremtésnek, olyan boldogságban részesítette, amely egyébként sohasem adatott volna meg neki. Nem kétséges, hogy maga csupán eszköz volt egy ördögien rafinált asszony kezében. Meg kell szabadulnia végre kízó lelkiismeret-furdalásától. Jó lenne, ha mielőbb könnyítene a szívéen.

Gonny hangja szenvedélyesen csengett. Ronald homályos tekintettel, érzékenyülten hallgatta. Gyengéden megfogta a lány kezét, és hódolattal ajkához emelte.

– Köszönöm meleg szavait.

– Osztom Gonny véleményét, tévedsz, ha bűnösnek gondolod magad – szólt közbe Hans von Hellwart.

Gonny erélyesen bólintott.

– Úgy van, téved, éppen ezért nem szabad bűnösnek éreznie magát. Felelősséggel tartozik önmaga és a többi ember iránt, akik itt élnek és dolgoznak a birtokon. Ha mind mélyebbre és mélyebbre ássa magát a büntudatban, amely ráadásul teljesen megalapozatlan, higgye el, előbb-utóbb megbetegszik, pedig sokunknak fontos az egészsége. Semmi értelme tovább ostoroznia magát és elhítni magával, hogy vétkes valamiben, amikor biztosan tudom, hogy nem az.

– Gonnynak mindenben igaza van, Ronald. A legjobban teszed, ha fátylat borítasz a múltra, és bátran, Isten kegyelmébe vetett hittel fordulsz a jövő felé.

Hans szívélyesen, őszinte barátsággal szerítette meg Ronald

Hans szívelyesen, őszinte barátsággal szökött meg Ronald kezét, aki most felállt, és csillogó szemmel Gonny izgatott arcát nézte. Tekintetében ott izzott a szerelem, vágy és féltés egyaránt. Hans elcsípte a pillantását, hol az egyikük, hol a másikuk arcát leste, és lassan minden megvilágosodott előtte. Egyetlen arcizma sem rándult, a világ minden kincséért sem árulta volna el, milyen felfedezést tett. Szétáramlott benne a boldogság, mert a gondok megoldódni látszottak: búskomor, meggyötört lelkű barátja Gonnyban igazi támaszra talált. Tudta, hogy Gonny sem akadhatna Ronald Rittnernél jobb, nemesebb lelkű férfira.

Nem engedte el barátja kezét, míg el nem mondta, amit akart: csupa melegszívű, baráti jó szót. Gonny ragyogó szemmel hallgatta, látszott rajta, magában megerősíti minden egyes szavát.

Hans és Gonny igyekezete nem volt hiábavaló. Ronald úgy érezte, nagy kő esett le a szívéről, amikor őszintén feltárta előttük a titkát. Eddig is voltak olyan pillanatai, amikor ártatlannak érezte magát Djuna halálában, a másik pillanatban azonban újra felülkerekedett az önvád. Az viszont már nagyobb jelentőséggel bírt, hogy két becsületes, jóézésű ember is ártatlannak minősítette, ennek már igazi értéke volt. Hosszú idő óta először lélegzett szabadon. Mindenekelőtt Gonny szenvedélyes pártfogása tette boldoggá. Önfeledten nézte a lány izgatott arcát, amikor Hans e szavakkal folytatta:

– Hallgass rám, és ne rágódj a múlton! A feleséged meghalt, azzal a bizonyos Maja Ravival pedig valószínűleg sohasem fogsz többé találkozni, hacsak nem akarsz újra Indiába utazni.

Ronald arcán árnyék suhant át.

– Az az igazság, hogy Maja Ravi itt van Németországban.

Nem tudni, mikor akadok össze vele ismét, talán a haragja sem csillapodott, és újabb bosszút forral ellenem.

Gonny rémulten pislogott.

– Mit keres az az ördögi nő Németországban? Itt azért nem lesz olyan könnyű dolga, ha tényleg valami újabb gonoszsgot forral. Honnan tudod egyáltalán, hogy itt van? – érdeklődött Hans.

– Hetek óta tele vannak a nevével az újságok. Először az egyik berlini varieté műsorfüzetében olvastam róla, a minap pedig egy lelkes hangvételű cikk jelent meg az egyik képeslapban. Maja Ravi valóban kivételes tánctehetség, ebben igaza van a cikkírónak. Itt a képe a lapban – mondta Ronald, és egy széthajtogatott újságot terített elébe.

Hans és Gonny Maja Ravi képe fölé hajoltak. Gonny lelkét ismét átjárta a félelem, nagyon aggódott a szeretett férfiért. Ha ez a nő megtudja Ronald Rittner tartózkodási helyét, vajon nem kísérli-e meg, hogy bosszúvágytól fűtve újfent beavatkozzék a sorsába?

Nyugalmat erőltetett magára, úgy mondta:

– Ne izgassa magát emiatt! Itt nem úszhatja meg senki büntetés nélkül. Igaza volt, hogy Indiában nem akarta bíróság elé állítani, nem lett volna értelme. De itt Németországban nem kerülheti el megérdemelt sorsát.

Ronald a fejét rázta.

– Nem tudnám elviselni, ha a nagy nyilvánosság elé kerülnének a történetek. Bárcsak soha többé ne találkoznék vele!

– Nos, nem hinném, hogy éppen Hattingenbe veti a sors, és azt hiszem, nem is marad sokáig hazánkban. Az újságcikk arról

számol be, hogy már majdnem minden nagyvárosban megfordult. A hozzá hasonló hírességek olyan gyorsan tűnnek el, mint amilyen hirtelen nevet szereztek maguknak. Azt tanácsolom, minél előbb felejtsd el! És ami a legfontosabb: ne kínozd magad buta önváddal! Gonnyval mi majd kiűzzük a fejedből ezeket a sötét gondolatokat, ugye, Gonny?

A lány párás szemmel bólintott, majd határozott mozdulattal kezét nyújtott Ronaldnak.

– Ha megengedi, bármikor szívesen felvidítom, hátha sikerül elterelnem a figyelmed a komor gondolatokról. Sajnos, fiatal felesége miatti gyászában tehetetlen vagyok.

Ronald arcán fájdalmas mosoly suhant át.

– Djuna szinte álomszerűen suhant át az életemen, valós volt, és mégis valótlan, mint egy tündér. Meggyőződésem, hogy az itteni körülmények között nem tudott volna gyökeret ereszteni. Ez a szerelem csak Indiában virágzott, idehaza keserű csalódás lett volna a vége. Mindörökre megőrzöm az emlékét, és teljes szívemből sajnálom, hogy olyan fiatalon el kellett mennie, de az az igazság, hogy már nem érzem a hiányát.

– Talán Djunának is jobb így. Nem tudom, hogyan viselte volna el, ha egy napon ráébred a fájó igazságra, hogy elvesztette a férje szerelmét – jegyezte meg Gonny halkan.

– Majd megtalálod te is az igazi boldogságot, Ronald – vigasztalta Hans barátian.

Aznap este még sokáig együtt maradtak. Gonny és Hans minden tőlük telhetőt megtettek, csak hogy felvidítsák Ronaldot. A férfi a vigasztaló, baráti szavak hallatán megkönnyebbült

kissé, szíve egyedüli bánata az volt, hogy Gonny nem lehet az övé, mert a legjobb barátját szereti.

Mivel a lány e nehéz gyónás után sem fordult el tőle, Ronald határozottabban érezte, mint valaha, hogy ha szabad lenne Gonny szíve, meg tudná hódítani. Így most kétszeresen fáj neki, hogy ami után a legjobban vágyakozik, mindörökre elérhetetlen marad a számára.

E beszélgetésnek köszönhetően mindhárman úgy érezték, a barátság szálai még szorosabbra szövődtek közöttük. Késő éjjel, szívélyes hangulatban váltak el egymástól. Hans és Ronald egészen az intézői lakig kísérték Gonnyt, hiába bizonygatta nevetve, hogy előtte a félelem ismeretlen fogalom. Baráti kézfogással váltak el egymástól.

Gonnynak sokáig nem jött álom a szemére. Ronald minden egyes szava ott visszhangzott a lelkében. Azokra a szörnyű eseményekre gondolt, amelyek beárnyékolták a férfi életét. Egyszer csak váratlanul felült az ágyban, mert döbbenetes dolog jutott az eszébe. Tágra nyílt szemmel, kővé dermedve meredt a sötétbe.

Mi van, ha az a bizonyos Maja Ravi tényleg valami ártalmatlan szert adott Ronaldnak, úgy, ahogy azt az orvos is állította? Tévedhet-e egy olyan orvos a betegség tüneteit illetően, aki szinte naponta látta és megvizsgálta a beteget? Vajon lehetséges-e, hogy Djuna tényleg tüdővészben halt meg, és Maja Ravi csak azért találta ki azt a méreghistóriát, hogy ráijessen Ronaldra, és gonoszul bosszút álljon rajta? A táncosnő számára is túl veszélyes kalandot jelentett volna, ha megmérgezi Ronald feleségét. hiszen nem tudhatta előre, hogy a férfi összeomlik.

ágyának esik, és képtelen lesz üldözőbe venni. Mi lett volna, ha Ronald törvényszék elé állítja, úgy, ahogy első pillanatban tervezte? Vajon kitette volna magát Maja Ravi ekkora veszélynek?

Gonny órákon át törte a fejét, ugyan mi lehet az igazság. Ha mérgezésről lett volna szó, akkor olyan jellegzetes tünetek jelentkeznek, amelyek nem kerülnek el az orvos figyelmét.

Bárcsak be tudná bizonyítani feltevése hitelességét! Ha ez sikerül, Ronald Rittner egyszer s mindenkorra megnyugszik, hiszen a ma esti beszélgetéssel csak félmegoldást értek el. De jó lenne, ha már boldognak és gondtalannak láthatná!

De hát hogy lehetne bizonyosságot szerezni?

Csupán egyetlen ember van a világon, aki tudja az igazat, és az nem más, mint Maja Ravi.

Odakinn már virradt, amikor Gonnyt végre elnyomta az álom. Azt álmodta, hogy ő az, akit fel akarnak áldozni Kali istennőnek. Már éppen meg akarták kötözni, amikor felébredt. Felsikoltott, csupa víz volt a párnája. Megnézte az órát, és ijedten vette észre, hogy amióta Hattingenben van, első alkalommal fordult vele elő, hogy elaludt. Gyorsan felkelt, sebtében öltözködött, és már indult is a dolgára.

XI.

Ronald gyónása óta csendes munkálkodással teltek-múltak a hetek. Hármuk között a barátság szálai még szorosabbra fűződtek, ám Gonny figyelmét nem kerülte el, hogy minden

maradt a régiben, Ronald Rittner továbbra is búskomor. Nem sejtette persze, hogy nem is annyira az indiai események, hanem az iránta érzett reménytelen szerelem miatt bánkódik. Egy érett férfi mély, őszinte szerelme nem múlik el máról holnapra, s Ronald kimondhatatlanul szenvedett a gondolattól, hogy Gonny Hans von Hellwartot szereti, és hogy a férfi viszonszereti őt. Annak ellenére, hogy gyónásával könnyített valamelyest a lelkén, visszasüllyedt régi búskomorságába. Gonny azt hitte, újra a múlt emlékei kísértik, és nem tud szabadulni a kínzó büntudattól.

Ha csak tehetne, azon töprengett, hogyan segíthetne rajta. Minél többet törte a fejét, annál erősebb meggyőződésévé vált, hogy annak idején Ronald nem mérget adott be a feleségének. Szinte rögeszméjévé vált ez a feltevés, és szerette volna Ronaldot is meggyőzni igazáról, de tudta, hogy bizonyíték nélkül nincs rá esélye. De hogyan szerezze meg a kellő bizonyítékot?

Szakadatlanul ezen rágódott. Ahogy Ronald iránti szerelme kibontakozott, erősödött, úgy nőtt benne a vágy, hogy segítsen rajta, megváltsa szenvedésétől.

Egy nap arról olvasott az újságban, hogy Maja Ravi az egyik müncheni varietében lép fel. Vakmerő ötlete támadt: megismerkedik ezzel a veszélyes asszonnyal. Úgy érezte, mintha láthatatlan erő kényszerítené hozzá.

Titokban egész nap Ronald arcát leste. Vajon olvasta a táncosnőről szóló hírt? A férfi nem említette, ő pedig nem merte megkérdezni. Ha nem vette észre, felesleges, hogy felhívja rá a figyelmét. Nem állhatta meg azonban, hogy legalább Hansszal

ne váltson szót az ügyről.

– Hans, olvastad, hogy Maja Ravi Münchenben van? – kérdezte, amikor kettesben maradtak.

Hans meglepetten válaszolt:

– Fogalmam sem volt róla. Ronald tudja?

– Remélem, nem. Talán elkerülte a figyelmét a róla szóló újságcikk, habár ki is emelik a nevét. Nincs semmi ötleted, hogyan tudnánk Ronaldot végérvényesen megszabadítani a lelkére nehezedő tehertől?

– Hiszen már megtettük. Őszintén bevallott mindent, mi pedig felmentettük.

Gonny csak a fejét rázta.

– Ha azt hiszed, hogy ő is felmenti önmagát, nagyon rosszul ismered. Azóta is azon töröm a fejem, hogyan tudnánk meggyőzni ártatlanságáról.

Hans Gonny gondterhelt arcát fürkészte. Sejtette, miért viseli ennyire a szívéen Ronald sorsát. Huncut mosoly jelent meg a szája szögletében.

– Hát ami azt illeti, van valami, ami kigyógyítaná a búskomorságból...

– No és mi lenne az?

Hans nem vette le róla a szemét.

– Meg kellene nősülnie. Egy okos, vidám természetű asszony elfeledtetné vele minden bánatát.

Hans elégedetten figyelte Gonny lángvörösre gyúló arcát. Megható volt, ahogy megpróbálta állni a férfi vesébe látó pillantását.

– Hogy neked kicsoda otleid vannak! Biztos vagyok benne, hogy addig nem nősz meg, amíg nem tudja túltenni magát az indiai eseményeken. Megítélésem szerint egyetlen lehetőség kínálkozik, hogy mindörökre megszabaduljon a múlt bilincseitől.

Hans meglepetten hallgatta.

– Mire gondolsz, Gonny?

A lány mély lélegzetet vett, úgy folytatta:

– Őt is meg kell győznünk afelől, amiben én már azóta

biztos vagyok, amióta meghallgattam a vallomását.

– Nem értem, miről kellene meggyőznünk?

– Arról, hogy a por, amit Maja Ravitól kapott, nem mérég volt.

Hans felkapta a fejét.

– Ez meg hogy jutott eszedbe?

A lány izgatottan megragadta a kezét.

– Figyelj rám, Hans! Az orvos megállapítása szerint Djuna

halálát tüdőbaj okozta. Mindennap megvizsgálta a beteget, és még ha nem is talált mérget a szervezetében, a mérgezés tüneteit mindenképpen fel kellett volna ismernie. Nem gondolod, hogy a thugok veszélyes mérge nyomot hagyott volna Djuna testén? Az orvos észrevette volna, ha változás áll be a betege egészségi állapotában.

Hans elgondolkodott.

– Ti, nők mindig tisztábban láttok, és hamar kibogozzátok az összekuszálódott szálakat. Rólad nem is beszélve, aki még a fű növekedését is meghallod.

– Hans, én komolyan beszélek!

– Én is, Gonny. Nekem ez sosem jutott volna az eszembe, és valószínűleg Ronaldnak sem. De most, hogy mondod, előttem is megvilágosodott minden. Szóval szerinted az az ördögi nőszemély nem is mérget adott Ronaldnak, hanem csak rá akart ijeszteni?

Gonny hevesen bólintott.

– Igen, Hans. Mondhatni, isteni sugallatra támadt ez a gondolatom még aznap éjjel, amikor Ronald elmesélte a történeteket. Gondold el, milyen veszélynek tette volna ki magát a táncosnő azzal, ha csakugyan mérget ad Ronaldnak! Azért mert belemenni a játékba, mert tudta, ha Ronald feljelenti, és bírósági tárgyalásra kerül sor, ő biztonságban van, mert mérge nem lesz kimutatható Djuna szervezetében. Az volt a célja, hogy elhitesse Ronalddal, akaratlanul is gyilkosságot követett el. Így bosszulta meg régi sérelmeit.

Hans figyelmesen hallgatta a fejtegetését. Végül megkérdezte:

– És ezt szerinted Ronald elhiszi majd?

Gonny tekintete felcsillant. Elszántan kihúzta magát, mint aki kész a harcra.

– Be kell bizonyítanunk neki, hogy igazunk van. – Megragadta Hans kezét, és bizalmasan folytatta. – Rákényszerítjük Maja Ravit, hogy vallja be az igazat.

Hans értetlenül megrázta a fejét.

– Hát ezt meg hogy akarod nyélbe ütni?

– Úgy, hogy elmegyek hozzá – vágta rá a lány.

Hansnak leesett az álla.

Hadd hallom, milyen mérgeztanyúkat forgatnak a földben!

– Hadd naioim, milyen merész terveket forgatsz a fejében!

– Csak első hallásra tűnik annak. Én már végiggondoltam az egészet. Neked is segítened kell.

– Nekem?

– Igen, Hans, utóvégre Ronald Rittner a barátod. Ugye, te is hajlandó vagy minden tőled telhetőt megtenni, csak hogy megszabadítsd végre attól az óriási tehertől, ami évek óta nyomasztja?

Gonny tekintetéből sütött a tenni akarás. Csak a szerelem adhat ekkora erőt egy nőnek. Hans megértette, és biztatóan megsimogatta a kezét.

– Hajlandó vagyok minden tőlem telhetőt megtenni Ronaldért. De hogy kényszerítsük rá Maja Ravit, hogy megmondja az igazat?

– Az újságban olvastam, hogy Münchenben lép fel. Erre épül a tervem. Ha képes volnék egyedül kivitelezni, meg sem említeném neked. Csakhogy mindenképpen szükségem van egy erős, határozott férfira, aki nem ijed meg a saját árnyékától. Úgy döntöttem, hogy ez a férfi te leszel.

Hans hitetlenkedve nézte a lány izgalomtól kipirult arcát.

– Áru!d már el végre, hogy képzeled az egészet!

Gonny a szívére szorította a kezét, és belefogott a terve ismertetésébe.

– Elkísérsz engem Maja Ravihoz. Megmondom neki, hogy tudok mindent: gyógyszer helyett mérget adott Ronald Rittnernek, hogy megölje vele ifjú feleségét. Aztán bemutatlak neki. Azt mondjuk, hogy a rendőrségtől küldtek, nyomozó vagy, és hogy elfogatási parancsod van ellene. Maja Ravi idegen

Németországban, nem ismeri ki magát az itteni viszonyok között, és nem fogja észrevenni, hogy csupán színjáték az egész. Az a lényeg, hogy meglepjük. Ha határozottan lépsz fel, hidd el, halálra rémül majd. Abban reménykedem, hogy a börtöntől való félelmében előrukkol az igazsággal, és beigazolódik a sejtelmem.

– Nagyon merész tervet eszeltél ki, Gonny, de Ronald érdekében hajlandó vagyok részt venni benne. Mit mondasz Maja Ravinak, honnan szereztél tudomást Ronald titkáról, és milyen kapcsolatban állsz vele? Valószínűleg majd a menyasszonyának vagy a szeretőjének hisz, ezt pedig nem szeretném. Ki tudja, lehet, hogy még mindig gyötri a féltékenység. Nagy veszélynek teszed ki magad, hidd el, ez az ördögi nő mindenre képes.

De Gonny kész volt a válasszal erre is:

– Ez nekem is eszembe jutott, ezért úgy döntöttem, hogy Ronald Rittner húgának adom ki magam. Őszinteséggel nála úgysem érnék célba. Ha azt mondom, hogy a húga vagyok, akkor megérti, mi vitt rá arra, hogy felkeressem, és amit elhallgatna Ronald menyasszonya vagy szeretője előtt, azt talán bevallja a húgának, ha elég határozott a fellépésem. Azt akarom, hogy váratlanul érje az egész. Természetesen számítok rá, hogy te is meggyőző leszel a nyomozótiszt szerepében.

Hans egy pillanatig eltűnődött, végül mosolyogva megszólalt:

– Te, Gonny, te aztán tényleg derék lány vagy! Álmomban sem gondoltam volna, hogy ennyi mersz van benned. Belátom, hogy nekem is ki kell tennem magamért, nem vallhatok szégyent

hogy nekem is ki kell tennem magamért, nem vállaltok szegycint előtted. Ronald megérdemli, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk lelke nyugalma érdekében. Egy szó, mint száz: eljátszom ezt a komédiát! Nemhiába dolgoztam statisztaként a filmgyárban, egy ilyen kis szerep csak nem okoz gondot! Akkor irány München! De mit mondunk majd Ronaldnak, minek utazunk el mindketten? Az igazat csak nem árulhatjuk el neki, mert még képes lesz, és megakadályoz bennünket.

Gonny megszorította Hans kezét.

– Addig majd kitalálunk valamit. Szerintem minél előbb cselekszünk, annál jobb. Azt hiszem, vasárnap lenne a legalkalmasabb, akkor nyugodtan kérhetünk egy szabadnapot. Én majd azt mondom, hogy szeretném meglátogatni a szüleimet, te meg szintén kitalálsz valamit. Vasárnap mindenképpen akcióba kell lépniük, az újságban az állt, hogy Maja Ravi már a jövő héten elutazik Münchenből.

Hans mosolyogva bólintott.

– Jól van, Gonny, benne vagyok, de ha rosszul sül el a dolog, együtt viseljük a következményeket. Ha viszont sikerül, a dicsőség egyedül téged illet.

– Erről szó sem lehet, a dicsőségen is megosztozunk.

– Nem vitatkozom veled. Azt viszont nem bánám, ha vasárnap viszontláthatnám az én kis Ilsémet.

– Feltéve, ha jut rá időnk. Gondold el, Hans, ha a küldetésünk sikerrel jár, azt kérsz Rittner úrtól, amit csak akarsz. Végre megmondhatod neki, hogy eljegyezted Ilsét, és szeretnél vele beköltözni az intézői lakba. Ahogy én ismerem, öröme est beleegyeznek.

Hans tekintete felcsillant.

– Akkor megbeszéltük, Gonny. Lesz, ami lesz, vasárnap útra kelünk.

– Még ma szólok Rittner úrnak, hogy vasárnapra szeretnék kimenőt kapni.

– Én is megtalálom a módját, hogy előadjam neki a kérésemet. Nem gondolod, hogy szólnunk kellene Ilsének, várjon bennünket a pályaudvaron? Legalább ott láthassam egy rövid időre!

Gonny ellentmondást nem tűrően rázta meg a fejét.

– Szóba sem jöhet, Hans, mert akkor Ilsét is be kellene avatnunk a tervünkbe. Bele kell nyugodnod, hogy ezúttal esetleg úgy kell elhagynod Münchent, hogy vele nem is találkozál.

Hans lemondóan sóhajtott, majd így szólt:

– Igazad van, először járjunk a végére Ronald ügyének! A remény, hogy utána egy félórácskát talán együtt tölthetek Ilsémmel, hihetetlen hőstettekre sarkall. Le fog esni az állad, ha meglátod, milyen hitelesen eljátszom a nyomozó szerepét.

Gonny elnevette magát, majd sóhajtva megjegyezte:

– Remélem, nem tévedtem, ami az igazságot illeti, és Maja Ravi hajlandó lesz vallomást tenni. Ha sikerrel jár a tervünk, legalább bebizonyítjuk Rittner úrnak, mennyire hálásak vagyunk neki, amiért megoldotta mindkettőnk sorsát.

Hans olyan pillantást vetett rá, ami a lány arcába kergette a vért. Távol állt tőle, hogy zavarba hozza, ezért csak ennyit mondott:

– Reméljük a legjobbakat!

Kézet fogtak. A lovaglásból hazatérő Ronald ebben a

pillanatban lépett be a szobába. Fátyolos tekintettel nézte az egymás kezét szorongató párt.

Aznap este a vacsoránál Gonny a lehető legtermészetesebb hangon előadta a kérését:

– Ha megengedi, Rittner úr, vasárnap meglátogatnám a szüleimet Münchenben.

Ronald szórakozott mosollyal válaszolt:

– Természetesen megengedem. Amióta Hattingenben dolgozik, még nem volt egyetlen szabadnapja sem, pedig joga van hozzá.

– Münchenbe mész, Gonny? – kérdezte Hans. Úgy tett, mint aki most hall először Gonny szándékáról.

– Igen, Hans, szeretném viszontlátni a szüleimet.

– Ha nincs kifogásod ellene, veled tartok. Elfogott a vágy, hogy felkeressem a régi sörözőt, ahol annyit üldögéltem, no és a szüledet is köszönteni szeretném.

Ronald arca megmerevedett. Egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy Hans és Gonny közösen ötlöttek ki a müncheni kirándulást. Persze az igazi okát nem sejtette. Azt hitte, hogy a szerelmesek zavartalanul akarják élvezni az együttlétet. Az is lehet, hogy Hans meg akarja kérni Gonny kezét a szüleitől. Most, hogy már biztos munkahelye volt Hattingenben, megengedhette magának, hogy foglalkozzék a nőülés gondolatával.

Ronaldnak nagy erőfeszítésébe tellett megőrizni a nyugalját. Még soha nem fájt ennyire a szíve. Szemét

rajtafelejtette Gonny életörömtől sugárzó, rózsás arcán. Hogy irigyelte Hansot, amiért ilyen talpraesett, nagyszerű lányt vehet feleségül! Bármit feláldozott volna, ha cserébe a magáénak mondhatja Gonny szerelmét.

Az indiai események lassanként elhalványultak, veszítettek jelentőségükből, amióta mindent meggyónt barátainak. Úgy érezte, mindez olyan régen történt, hogy már nem befolyásolhatja mostani életét.

Gonny tévedett, amikor azt hitte, azért búskomor, mert továbbra is büntudat kínozza. Amióta a lány ártatlannak mondta, úgy is érezte magát, csak éppen kimondhatatlanul bánkódott, amiért a szívének oly kedves teremtés elérhetetlen a számára. Soha még nem szeretett nőt olyan olthatatlan szerelemmel, ahogy őt, és tudta, hogy nem is fog soha többé. Egyedül ő lehetne méltó társa az életben. Gonnyval az oldalán talán diadalmaskodhatna a múlt árnyai felett, csak az ő szerelme enyhíthetné lelke bánatát, mert erős, megbízható, életvidám teremtés. Csak éppen másé...

Már-már betegesen félt attól a naptól, amikor Hans és Gonny azzal a kéréssel áll majd elé, hogy szeretnének összeházasodni és beköltözni az intézői lakba. Úgy érezte, ez a pillanat a müncheni utazás után kérlelhetetlenül bekövetkezik. Semmi értelme továbbra is titokban tartani kettejük szerelmét.

A bizonyosság elemi erővel hatott Ronaldra, úgy érezte, képtelen tovább leplezni érzelmeit. Vacsora után elnézést kért, és azonnal felment a szobájába. Gonny bánatosan nézett utána.

– Látod, hogy szenved? Mindenképpen segítenünk kell rajta – súgta oda Hansnak felindultan.

Hans látta, hogy Gonny nagyon a szívéen viseli Ronald sorsát, de egyetlen szóval sem árulta el, hogy rájött az okára. Arról is mélyen hallgatott, hogy barátja felcsillanó tekintetéből kiolvasta, hogy ő sem közömbös fiatal házvezetőnője iránt.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk érte – biztatta a lányt csendesen.

Ronald Rittner nyugtalanul járkált fel-alá a szobájában, nem találta a helyét. Egyre csak a külső zajokra figyelt. Megkönnyebbülten fellelegzett, amikor odalenn a teraszon végre meghallotta Gonny hangját:

– Jó éjszakát, Hans!

– Aludj jól, Gonny! – hangzott a válasz.

Ronald az ablakhoz lépett, és kinézett az éjszakába. A holdfény megvilágította a távolodó Gonny alakját, Ronald sóvárogva nézte a karcsú teremtet, ahogy ruganyos léptekkel az intézői lak felé indult.

– Gonny! Ó, Gonny!

Vágyakozva suttogetta a lány nevét. Mi lesz ővele, ha Hans von Hellwart odaköltözik Gonnyhoz, ő pedig egyedül marad a nagy házban, és jobb híján irigykedve figyeli a boldogságukat? Ő már semmi jót nem remélhet a sorstól? Komor magányban kell leélnie az életét anélkül, hogy egyszer is belekóstolna a legnagyobb földi boldogságba?

Tett pár lépést, majd ismét lecövekelt az ablaknál. Gonny mögött becsukódott az intézői lakás ajtaja. Az egyik szobában fény gyulladt. Látta a lány árnyékát, majd ismét sötét lett

odabenn.

Ronald közelebb húzott egy széket az ablakhoz, leült, és merengve nézte a holdfényben ezüstösen csillogó hegycsúcsot. Csöndes, varázsos éjszaka volt, amely talán arra rendeltetett, hogy egy szegény szerencsétlen végre nyugalomra, békére leljen. Csakhogy Ronald nem tudott belenyugodni a megváltoztathatatlanba. Pokoli féltékenység fészkelte be magát a szívébe. Szégyellte, mégsem tudta elhessegetni magától. Túlságosan szerette Gonnyt, mintsem könnyű szívvel, irigykedés nélkül le tudjon mondani róla. Minden vagyonát, a birtokot, bármit odaadott volna Hansnak, csak éppen Gonny von Tannernt nem. Hiába érezte önmagához méltatlannak az efféle gondolatokat, a féltékenység tovább mardosta a lelkét. Most már biztosan tudta, meghaladja az erejét, hogy szemtanúja legyen annak a boldogságnak, amely után ő maga is teljes szívéből vágyakozik.

Önmarcangoló gondolatai nyomán megszületett benne a döntés: ha Hans és Gonny összeházasodnak, tüstént búcsút int Hattingennek. Hansot meghagyja intézőnek, benne megbízik, tudja, hogy hűséges őrzője lesz vagyonának. Visszamegy Hollandiába, és munkába áll a Gould cégnél.

Ha ebben nem leli örömét, akkor utazásra adja a fejét, talán az meghozza számára a feledést. Lehetetlen, hogy Gonny közelében éljen, amikor a lány más férfi oldalán keresi a boldogságot.

Amikor döntésre jutott, mennyei nyugalom szállta meg. Úgy érezte, ezek után kellőképpen felvértezte magát a rá váró megpróbáltatások ellen.

Kisvártatva felállt, és vetkőzni kezdett. Ágyba bújt, de az álom még sokáig elkerülte.

XII.

Vasárnap reggel Gonny és Hans elindultak az állomásra, a müncheni vonathoz. Ronald a teraszcél nézte, amikor beszálltak a kocsiba. Gonny sápadt arccal és izgalomtól csillogó szemmel búcsúzott el tőle. Érezte, hogy a keze remeg. Alig tudta megállni, hogy ajkához ne emelje az apró lánykezet, amely puhasága ellenére amúgy istenigazából meg tudta fogni a munka végét, és még csak a finomságából sem veszített. Ronald figyelmét nem kerülte el Gonny idegessége, azt hitte, azért nyugtalan, mert a szülei ma értesülnek az eljegyzéséről. Kezet fogott Hansszal is, s megérezte benne is a feszültséget.

Ronald hosszan nézett a távolodó kocsit után, és már előre félt a magányos vasárnapról. Tudta, hogy egész álló nap akarva-akaratlan a barátaira fog gondolni.

Hans és Gonny szótlánul ültek egymás mellett, nem akartak a kocsit előtt beszélni. Az állomásra érve azzal bocsátották útjára, hogy estére megint jöjjön ki értük, az utolsó müncheni vonattal érkeznek.

Utazás közben sem tudtak zavartalanul beszélgetni, mert vasárnap lévén a fülke tele volt kirándulókkal. Hansnak csak nagy nehezen sikerült két helyet találnia a másodosztályon. Az út Münchenig majd három óra hosszát tartott. Mindketten megkönnyebbülten fellélegeztek, amikor megérkeztek, és végre

elnagyították a zsúfolt fulket.

– Most hová megyünk, Gonny? – kérdezte Hans, miután egy pillantást vetett a karórájára.

A lány nem tévovázott.

– Mindjárt dél, azt javaslom, keressük meg a varietét, ahol Maja Ravi fellép, és tudakoljuk meg, hol lakik. Ha nem sikerül megszerezni a címét, akkor kivárjuk az estét, amikor megérkezik. Természetesen jobban szeretném, ha még előadás előtt megtalálnánk.

– Mit gondolsz, lesznek vele nyelvi nehézségeink? – kérdezte a kissé megszeppent Hans.

Gonny gyorsan megnyugtatta:

– Kikérdezgettem egy kicsit Rittner urat. Azt mondta, Maja Ravi tud angolul, s mivel mi is beszéljük a nyelvet, nem lesz semmi akadálya, hogy megértsük egymást.

– Nagyszerű, te aztán mindenre gondolsz, Gonny! Ismételjünk csak el még egyszer szép sorjában mindent! Ha megtudtuk a táncosnő címét, felkeressük, és halaszthatatlan ügyre hivatkozva bejelentkezünk nála.

– Pontosan.

– És ha nem lesz hajlandó fogadni bennünket?

Gonny egy névjegykártyát húzott elő a kezításkájából, és Hans orra elé tartotta. Ronald Rittner neve állt rajta.

– Ha nem akar fogadni bennünket, beküldöm neki ezt a névjegykártyát. Amint meglátja, tudom, meggondolja magát.

– Teringettét, te zseni vagy, Gonny! Bizonyára meglepődik majd, ha Ronald Rittner helyett bennünket pillant meg.

– Fél siker, ha rajtaütésszerűén éri a látogatásunk. Az csak

nekünk kedvez, ha nem tudja azonnal felmérni a helyzetet. A tervem éppen erre épül.

A legapróbb részletekig mindent megbeszéltek, és számba vették az összes lehetőséget.

Közben megérkeztek a varieté elé. Hans a pénztár felé indult, hogy Maja Ravi lakcíme felől érdeklődjék. A középkorú pénztárosnő segítőkésznek bizonyult, habozás nélkül bement a szálloda nevét. Hans barátságosan megköszönte a felvilágosítást, a pénztárosnő pedig elégedetten mosolyogva nézett a jóvágású fiatalember után. Meglepődve tapasztalta, hogy beszállt egy taxiba, ahol egy fiatal hölgy várta. Gyakran előfordult, hogy ismeretlen urak érdeklődtek a varietében fellépő művésznők után, de azok egyedül voltak, s főleg hölgy nem volt a társaságukban.

Az előkelő szálloda előtt Hans kifizette a taxit, és Gonny társaságában belépett a fényesen kivilágított előcsarnokba. Az egyik tétlenül álldogáló inashoz fordult, és határozottan közölte vele jövetelük célját. A fiú felment az első emeleti lakosztályba, majd hamarosan azzal a hírrel tért vissza, hogy Miss Ravi éppen fürdik, és csak egy óra múlva fogad látogatókat.

Hans és Gonny összedugták a fejüket.

– Egy egész óránk van addig... mi lenne, ha meglátogatnánk a szüleidet és Ilsét? – könyörgött Hans.

Gonny ellentmondást nem tűrő hangon válaszolt:

– Nem, Hans, én egy tapodtat sem megyek innét, amíg nem beszéltem Maja Ravival. Úgy tűnik, nem lesz nehéz dolgunk, hallottad, hogy egy óra múlva fogad bennünket. Nem akarom megkezekeztetni, hogy a tévállományban esetleg elhagyja a

megköszönöm, hogy a tavonetelemben esetleg emlígyja a szállodát.

– Ezek szerint egy óra hosszat itt akarsz rostokolni az előcsarnokban?

– Nem egészen. Úgy gondoltam, leülünk ott szemben az étteremben, az ablak mellé, és szép kényelmesen megebédelünk. Meghagyjuk a szállodainasnak, hogy azonnal jelentse, ha Maja Ravi kész a fogadásunkra.

Hansot a szíve Ilséjéhez húzta, szerette volna vele tölteni azt a szabad órát, de nem ellenkezett. Megadóan követte Gonnyt az étterembe.

Helyet foglaltak az ablak melletti asztalnál, ahonnan szélteben-hosszában belátták a szálloda hallját. A kényelmes székeken kissé kipihenték az eddigi izgalmakat. Majdnem két óra telt el, mire az inas jelentette, hogy Miss Ravi kéreti őket.

Hans és Gonny lifttel mentek fel Maja Ravi első emeleti lakosztályához, ahol egy szobalány sietett eléjük.

Ahogy megbeszélték, először Hans nyújtotta át a névjegykártyáját. Ronaldét csak végszükség esetén akarták használni. A szobalány udvarias meghajlás után magukra hagyta őket. Szemmel láthatóan nagyon tetszett neki, hogy a vendégek angolul fordultak hozzá. Benyitott Maja Ravihoz, aki éppen egy földig érő tükör előtt illegette magát. Pazar, választékos ízlésre valló selyemruhát viselt.

– Nos, Jou, ki óhajt beszélni velem? – kérdezte, s könnyed mozdulattal megigazította a haját. Szemét közben le sem vette a tükörképéről.

A szobalány átnyújtotta neki a névjegyét. Maja Ravi

gyakran fogadott látogatókat, akik a művészetének és főleg a szépségének kívántak hódolni. Imádta, ha körülrajongták. Éppen ezért a mai látogatásban sem látott semmi rendkívülit. Gyors pillantást vetett a névjegykártyára.

– Ó, egy német nemes! Hans von Hellwart? Ugye, Jou, milyen mulatságosan hangzik? Hogy néz ki?

A szobalány elragadtatott arccal válaszolt.

– Ó, nagyon csinos, jóképű fiatalember.

Maja Ravi elmosolyodott.

– Ezt már szeretem! Ha fiatal és szép, kíváncsian nézek a találkozás elé.

– Nem egyedül jött.

– Nem egyedül?

– Egy hölgy van vele.

Maja meglepetten felkapta a fejét.

– Egy hölgy?

Hölgyek csak elvétve látogatták a szép táncosnőt, legfeljebb egy-egy lelkes bakfis, aki táncosnő szeretett volna lenni, és ehhez kérte a tanácsát.

– Igen, egy szép, fiatal hölgy. Mindketten folyékonyan beszélnek angolul.

Maja értetlenül megrázta a fejét. El sem tudta képzelni, mit járatban lehetnek.

– Küldd be őket, Jou, majd kiderül, mit akarnak.

A szobalány kiment, és bekísérte a látogatókat. Maja tüzes, epekedő pillantásától Hans von Hellwart kissé elbizonytalanodott. Magában segítségül hívta az összes szenteket sőt Ilesét is, nehogy rabul essék a táncosnő csábító

szeméket, sőt léseket is, nem hogy tabak essek a táncosnő csábító pillantásának. Gonny nem volt zavarban, a szeme sem rebbent, amikor megpillantotta a veszedelmes Maját, aki puha ragadozóléptekkel sietett eljűk, és egyenesen Hanshoz intézve a kérdést, mosolyogva megszólalt:

– Beszél angolul?

Édeskés, dallamos hangja volt. Míg beszélt, újabb tüzes pillantást vetett Hansra, Gonny jelenléte szemlátomást nem érdekelte túlságosan.

Hans mély lélegzetet vett, meglepte a táncosnő kihívó magatartása. Igyekezett leplezni zavarát. Gonny viszont azonnal átlátott rajta, megérezte, hogy viselkedése mesterkéltség, kedvessége tettetett. Mielőtt Hans szóhoz juthatott volna, nyugodtan, határozottan válaszolt a feltett kérdésre.

– Mindketten beszélünk angolul, Miss Ravi.

A Gonnyra szegeződő szép, éjfékete szempár első pillantásra lágynak tűnt, de ha jobban megnézte az ember, észrevette a mélyén megbúvó vad szenvedélyt.

– Mikor láttak táncolni? – kérdezte Maja Ravi, azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy a hódolat hozta el hozzá ismeretlen látogatóit.

Ismét Gonny válaszolt:

– Még soha nem láttuk táncolni, Miss Ravi.

A táncosnő elámult. Ha nem a táncművészetét jöttek magasztalni, akkor hát minek? Nem úgy néznek ki, mint akik kérést akarnak előadni. Maja életunt arcot vágott: nem szenvedhette azokat a látogatókat, akik nem a hódolatukat jöttek kifejezni.

– Hát akkor mit óhajtának, kérem? – kérdezte kevésbé szívélyes hangon.

Gonny kihúzta magát, és szigorú tekintettel nézett a szemébe.

– Igen fontos ügyben kerestük fel, Miss Ravi. Az úr bűnügyi nyomozó. Azonnal megérti, miért hoztam magammal, ha elolvassa ezt a nevet, mert elárulom, hogy ennek a bizonyos úrnak az ügyében jöttünk.

Ezzel a táncosnő orra elé dugta Ronald Rittner névjegyét. Az asszony röpke pillantást vetett rá, de aztán megremegett. Gyorsan összeszedte magát, és kibökte:

– Sohasem hallottam ezt a nevet.

Gonny figyelmét nem kerülte el Maja idegessége, és az sem, ahogy lopva ijedt oldalpillantást vetett az állítólagos nyomozóra. Hans szigorú képet vágott, félrehúzta kabátját, és hivatalos mozdulattal a mellén díszelgő jelvényre mutatott. A jelvény indulás előtt került véletlenül a keze ügyébe. Az egyik filmjében rendőrtisztet alakított, akkor viselte. Nagyon bölcsen tette, hogy magával hozta, lám, most milyen jó hasznát veszi: Maja Ravi elfehéredett, amint rápillantott. Gonny észrevette, s ettől felbátorodott.

– Téved, Miss Ravi. Próbáljon meg visszaemlékezni, meglátja, eszébe jut, kicsoda az a Ronald Rittner. Nekem ő maga mutatta meg az ön képét, és részletesen elmesélte, mi történt önök között Indiában. Kérem, emlékezzék csak vissza Ronald Rittnerrel való ismeretségére!

Hans titokban csodálattal adózott Gonny határozott fellépésének: szentül meg volt győződve, hogy kizárólag a

szereltem meg a szíve, hogy végigjátssza ezt az őszinte természetétől oly idegen komédiát. Ő maga is fenyegető arcot vágott, mire a táncosnő valóban megijedt. Úgy vélte, jobb lesz felhagyni a hazudozással.

– Jaj, csakugyan, most jut eszembe, Bombayben ismerkedtem meg a szóban forgó fiatalemberrel. De megkérdezhetem, ön milyen kapcsolatban áll vele?

Gonny állta a pillantását, mert tudta, hogy minden elveszett, ha csak egy másodpercre is elveszíti az önuralmát.

Szemrebbenés nélkül válaszolt:

– Ronald Rittner a bátyám.

Maja Ravi színlelt egykedvűséggel huppant bele az egyik karosszékbe. Egy pillanatig sem kételkedett Gonny szavainak hitelességében. Hanyag mozdulattal helyel kínálta vendégeit, de azok állva maradtak. A táncosnő igyekezett leplezni idegességét.

– Ó – jegyezte meg hízelegve –, Mister Rittner egy szóval sem említette, hogy ilyen bájos húgocskája van.

– Bizonyára megvolt rá az oka – felelte Gonny határozottan.

– Minek köszönhetem a látogatásukat, és Ronald Rittner miért nem kísérte el önöket? – kérdezte Maja türelmetlenül, és láthatóan zavarban volt.

– A bátyám jelenleg nem tartózkodik Németországban, de nekem töviről hegyire elmesélte indiai kalandjait, és amikor meghallotta, hogy ön itt vendégszerepel, felhatalmazott, hogy járjak el helyette. Tudomásom van róla, hogy annak idején a megígért gyógyszer helyett mérget adott át neki, és rávette, hogy rendszeresen adagolja beteg feleségének. Amikor a mérgező anyag az ön

által előre meghatározott időben kifejtette hatását, Ön felkereste a bátyámat, és felfedte előtte, hogy a thugok mérget adta a kezébe, mert Djunát áldozatként akarta bemutatni Kali istennőnek. Így állt bosszút a bátyámon, amiért ő korábban visszautasította a szerelmét. Ön a thugok bosszújával is megfenyegette, ha követni merészeli. Erre azonban nem került sor, mert távozása után közvetlenül a bátyám elvesztette az eszméletét, és sokáig nagybetegen feküdt. De most itt, Németországban ön köteles a német törvényszék előtt felelni tetteért. A bátyám felhatalmazott, hogy kérjem a letartóztatását, és adassam át a hatóságoknak. Amint megérkezik, vallomást tesz ön ellen, és mivel Djuna egy német állampolgár felesége volt, önt elítélhetik Djuna Rittner meggyilkolásáért. Ez az úr azért jött, hogy őrizetbe vegye.

Gonny ellentmondást nem tűrő hangon beszélt. A szíve remegett, de Ronald iránt érzett szerelme hihetetlen erőt kölcsönzött neki. Kíméletlen, vizsgálódó pillantással méregette Maja Ravit.

A táncosnő behúzott nyakkal ült, olyan volt, akár egy vadmacska, amely a menekülés útját latolgatja. Belesétált a csapdába, minden pontosan úgy zajlott, ahogy Gonny előre eltervezte. A német igazságszolgáltatás hallatán Maját elfogta a rémület. Idegesen elnevette magát, és erőltetett könnyedséggel mondta:

– Természetesen ebből egy szó sem igaz, játék volt csupán az egész. Nem is gondoltam, hogy Ronald Rittner készpénznek veszi, amit mondok, és elhiszi, hogy mérget adtam neki! Csak bosszút akartam állni rajta, amiért engem eldobott, és egy másik

indiai nőt vett feleségül. Szerettem Ronaldot. Az sem igaz, hogy a thug szekta tagja vagyok. Ronald elhitte minden szavam, mert ő maga sohasem hazudott. Emlékszem, mindig megdöbbenette, ha lódítottam egy kicsit. Nos, akkor azért hazudtam, mert bosszút akartam állni rajta. Az a bizonyos „méreg” krétaporból meg cukorból készült, és teljesen ártalmatlan volt.

Gonny legszívesebben hangosan felujjongott volna örömeiben, és Hansnak is nagy önuralmába került, hogy rezzenéstelen arccal végighallgassa Maja Ravit. Gonnyval nem mertek egymásra pillantani. A lány rendületlenül folytatta a kihallgatást.

– Ön azt mondta a bátyámnak, hogy a szer pontosan két hónap múlva fejt ki hatását. Djuna Rittner éppen két hónapra rá halt meg.

A táncosnő idegesen elnevette magát.

– Tudtam, hogy legfeljebb két hónap van hátra az életéből.

– Honnan tudta?

– Elmentem Djuna orvosához. Djuna legjobb barátnőjének adtam ki magam, és megkértem, hogy mondja meg őszintén, meddig élhet. Azt a választ kaptam, hogy legfeljebb két hónapig. El akartam hitetni Ronald Rittnerrel, hogy a méreggel ő okozta felesége halálát, ezért mondtam neki, hogy a szer két hónap múlva fejt ki hatását. Amikor pontosan két hónapra rá Djuna meghalt, elmentem Ronaldhoz, és közöltem vele, hogy mérget adtam be vele Djunának, pusztán azért, hogy bosszút álljak rajta. Meglep, hogy még ma is hisz benne. Djuna tüdőbajban halt meg, és ezt az orvos is tanúsíthatja.

– Tehat on azt állítja, hogy annak idején nem merget adott Rittner úrnak, hanem egy teljesen ártalmatlan port, amelyet krétából és cukorból nyertek? – kérdezte Hans szigorú, hivatalos hangnemben.

– Pontosan így történt.

– Meg is esküdne erre?

– Népem minden istenére.

Hans hirtelen haragja gerjedt a táncosnő iránt, amiért pokollá tette szegény barátja életét. Csupán Gonny józan gondolkodásának, éles eszének köszönheti, hogy nem kell büntudatban élnie élete végéig. Ez a Gonny milyen nagyszerű tervet eszelt ki! Mire nem képes a szerelem! Hőssé teszi a nőt, látnokká és istennővé egy személyben!

Szigorú hangon rákérdezett:

– Hajlandó írásban vallomást tenni?

A táncosnő sietve bólintott.

– Természetesen, ha a rendőrség részéről további zaklatásnak nem leszek kitéve.

– Akkor írja! – parancsolta Hans. – Majd én diktálok.

Elővette a jegyzetfüzetét, és a táncosnő elé tette.

Nagylelkűen a tollát is odanyújtotta neki. Nagyon fontosnak tartotta, hogy a barátja számára oly értékes iromány mihamarabb elkészüljön.

Maja Ravi engedelmesen írta, amit diktált:

„Az igazságnak megfelelően tanúsítom, hogy Ronald Rittner úrnak évekkel ezelőtt Indiában egy krétából és cukorból készült ártalmatlan port adtam, és azt állítottam, hogy e szer meghozza

beteg felesége számára a gyógyulást. Miután Djuna Rittner tüdőbajban elhunyt, bosszúból elhitettem a férjével, hogy gyógyír helyett mérget adott be a feleségének. A család kezelőorvosától megtudtam, hogy Djuna Rittnernek legfeljebb két hónapja van hátra, ezért Ronald Rittnernek azt mondtam, hogy a szer két hónap múlva fejt ki hatását, hogy a végén ne legyenek kétségei a mérge végzetes hatását illetően. Nem vagyok a thug szekta tagja, és sohasem volt a birtokomban a szekta hírhedt mérge. Mindössze Ronald Rittneren akartam bosszút állni, amiért korábban kikoszarozott.

München, 1924. augusztus 8.

Maja Ravi”

A táncosnő letette a tollat. Hans átfutotta a vallomást, átnyújtotta Gonnynak, és megkérdezte:

– Meg van elégedve, Rittner kisasszony?

Gonny szíve vadul kalapált, míg elolvasta Maja vallomását, majd remegő kézzel összehajtotta és a táskájába tette. A hangja furcsán csengett:

– Ha Miss Ravi megesküszik, hogy a színtiszta igazat mondta, és hogy soha többé nem kerül a bátyám útjába, nem esik bántódása. Ha viszont újra megpróbál bosszút állni, azonnal vádat emelünk ellene.

Maja Ravi felpattant.

– Nem, nem, eszem ágában sincs! Egyszer bosszút álltam, és ennyi elég. Megmondhatja neki, hogy már régen elfelejtettem azt is, hogy létezik – felelte Maja szemlátomást megkönnyebbülten.

Gonny tett egy lépést felé

Gonny lett egy lepest lefe.

– Szeretném, ha tudná, hogy Ronald rengeteget szenvedett ön miatt, és azóta nem volt egyetlen nyugodt, boldog órája sem. Ön rossz ember, Miss Ravi.

– Nem hagyom magam sértegetni, Miss Rittner – mondta a táncosnő fenyegető hangon.

Hans érkezettnek látta az időt, hogy beavatkozzék.

– Mehetünk, Rittner kisasszony, a megbízásomat teljesítettem, és még másutt is akad dolgom – jegyezte meg, s közben figyelmeztető pillantást vetett Gonnyra.

Semmi szükség rá, hogy felbosszantsák e féktelen teremtést. Gonny is belátta, hogy ennyivel igazán megelégedhet. Gyors meghajlással elhagyta a hotelszobát. Hans is biccentett, és követte példáját.

Az üres folyosón aztán Gonny nekidőlt a falnak. Most, hogy akciójukat siker koronázta, idegei felmondták a szolgálatot. Az imént minden erejére szüksége volt, hogy ne gyengüljön el Maja Ravi előtt.

Hans átkarolta a vállát.

– Bátorság, Gonny, talán csak nem most fogsz összeroppanni?

A lány igyekezett úrrá lenni érzelmein. A szemét ellepték a könnyek, de feszültsége oldódni látszott.

– Jaj, Hans, ha tudnád, mennyire izgultam, hogy nem sikerül a tervünk!

– De sikerült! El kell ismernem, kitűnően játszottad a szereped. Teringettét, hogy te milyen vakmerő vagy!

Gonny a könnyeit szárogatta. Hans nagyon is átérezte, mi

játszódik most le benne. Néhány bátorító, tréfás megjegyzéssel igyekezett őt átsegíteni a nehéz perceken, miközben lesietett vele a lépcsőn, ki a szabad levegőre. A szálloda előtt megálltak, hogy kifújják magukat, majd Hans vette át az irányítást:

– Most pedig rohanunk Ilsécskémhez, és majd csak az utolsó vonattal utazunk el Münchenből. Legalább egy órácskát szeretnék a menyasszonyommal tölteni.

Gonny a legszívesebben azonnal visszament volna Hattingenbe, hogy megvigye Ronaldnak a hírt, de belátta, hogy ezen a pár órán igazán nem múlik semmi. Hans, aki derekasan kivette részét a munkából, igazán megérdemli, hogy viszontlássa Ilsét. Ő maga is vágyódott a szülei és testvére után.

– Igen, gyerünk haza, Hans! – szólt beleegyezően.

Hans nevetett.

– Taxiba ülünk, Gonny, útközben majd nyugodtan kisírhatsz magad.

A lány bosszúsan szárogatta a könnyeit.

– Belátom, butaság sírni, hiszen tulajdonképpen kimondhatatlanul boldog vagyok, amiért bevált a tervem. Pusztán arról van szó, hogy az idegeim felmondták a szolgálatot. Most jön ki rajtam a félelem, egész idő alatt attól rettegetem, hogy nem járunk sikerrel.

– Végig nagyon bátor voltál, sokkal bátrabb, mint én. Az első percekben alig tudtam uralkodni magamon. Maja Ravi egy démon, ráadásul lélegzetelállítóan gyönyörű. A szenteket és kicsi Ilsémet hívtam segítségül, nehogy rabul ejtsen a tekintete. De ez maradjon köztünk, nem fontos mindenről beszámolnod a nővérednek

hová kerülnek.

Gonnyt elfogta a nevetés.

– Mérget vehetsz rá, hogy nem árullak be neki.

– Komolyan mondom, Gonny, Ronaldnak nem lehetett

könnyű dolga, amikor ki akart törni ennek a nőnek a
bűvköréből.

– Igen, nagyon szép asszony, de a tekintete sötét lelkének a
tükre. Hála Istennek, sikerült ráijesztenünk azzal a
letartóztatással! Nem hinném, hogy bármi mással rá tudtuk volna
venni, hogy bevallja az igazat.

Hans odaintett egy taxit, és besegítette Gonnyt.

– Most, hogy vastag a pénztárcánk, lelkifurdalás nélkül
kocsikázhatunk. Mondjuk, egy fél évvel ezelőtt erről még csak
nem is álmodhattunk volna.

– No és kinek köszönhető mindez? – tette fel Gonny a költői
kérdést. A szeme csillogott.

– Természetesen Ronaldnak. De ma egy picinyke részt
leróttunk neki a hálánkból.

– Hála Istennek, sikerült. Olyan ünnepi hangulatban vagyok,
legszívesebben ugrálnék örömben.

Hans megindultan nézte Gonny bájos arcát. Megfogta a
kezét, és némán megszorította.

XIII.

Ilse von Tannern az ablaknál üldögélt. Vasárnap lévén nem
csinált semmit, máskor fáradhatatlanul szorgoskodó keze tétlenül
hevert az ölében. A szülei lepihentek egy kicsit ebéd után, ő

pedig az ablakból nézte az utcán sétálgató, ünneplőbe bújó embereket. Egyszer csak egy autó állt meg a ház előtt. A külvárosnak erre a részére ritkán tévedt jármű. Ilse meglepett, boldog kiáltására a szülők ijedten nyitották ki a szemüket.

– Mi történt, kislányom? – kérdezte az apja kissé bosszúsan, amiért megzavarták a szundikálásban.

Ilse az ajtóhoz rohant.

– Hans és Gonny van itt, autóval jöttek! – hadarta és kiszaladt.

A szülők erre már felkeltek. Éppen jókor, mert a nővérek egymást átkarolva, kacagva toppantak be a szobába, mögöttük Hans baktatott jókedvűen. A nagy örömtől Tannernné hirtelenjében azt sem tudta, mit mondjon. Gonny odafutott hozzá, és a nyakába ugrott.

– Csókollak, anyukám! Meglepődtél, ugye? Szervusz, papa, sajnálom, hogy megzavartuk a vasárnapi pihenőtöket.

A szülők szabadkoztak, mondván, éppen csak ledőltek egy félórácskára. Kitörő örömmel fogadták rég nem látott lányukat, Ilse pedig ragyogó arccal fonta karját vőlegénye nyaka köré.

Gonny és Hans előzőleg megegyeztek, hogy otthon nem beszélnek jövetelük céljáról. Az ügy kizárólag Ronaldra tartozik, ő pedig nem hatalmazta fel őket, hogy másoknak is beszéljenek róla. Így a szülők megmaradtak hitükben, hogy Hans és Gonny most érkeztek a pályaudvarról, és hogy azért szánták rá magukat az utazásra, mert mindenképpen viszont akarták látni szeretteiket.

Most aztán vége-hossza nem volt a kérdezősködésnek.

Tannernné főzött egy jó kávét. Gonnynak pedig bele kellett

Tannerné meglepetéssel egy jó ravet, Gonnynak pedig csak kellett törődnie, hogy most az egyszer vendéggént kezeljék. Tannern úr lement a boltba süteményért. A család boldogan ülte körül a szerényen megterített asztalkát.

Gonny gondolatai egyre csak Hattingen magányos ura körül forogtak, de azért igyekezett felszabadultan viselkedni. Most is igaz volt rá, hogy ahol megjelent, magával hozta a fénylő napsugarat. Jókedvűen beszámolt hattingeni munkájáról, részletesen leírta az intézői lakást, s közben sokatmondó pillantásokat vetett Ilsére. Néha viharosan átölelte, és összevissza csókolta a szüleit. Minden második mondatában megjegyezte, hogy tökéletesen boldog.

Hansot Ilsén kívül semmi más nem érdekelt. Addig nem nyugodott, míg ki nem harcolta, hogy elmeheessenek kettesben sétálni. A szülők belátták, hogy elválásuk óta bizony hosszú idő telt el, és istenigazából rászolgáltak, hogy végre kettesben legyenek.

Gonny a szüleivel maradt, hagyta, hogy töviről hegyire kikérdezzék, s örült, hogy elégedettek a válaszaival. Ronald Rittner valószínűleg egész álló nap csuklott, mert Gonny másról sem beszélt, csak róla, dicshimnuszokat zengett jóságáról és kedvességéről. A szülők természetesen nem sejtették, hogy a szerelem beszél belőle, de nagyon boldogok voltak, amiért a lányukat ekkora szerencse érte.

Amikor egy óra múlva betoppant a jegyespár, már várta őket a vacsora. Hansnak és Gonnynak hamarosan indulnia kellett. Ilse kikísérte őket a pályaudvarra, mert az utolsó pillanatig élvezni akarta Hans társaságát. A vonatablaktól kihajolva

Gonny még egyszer lenyújtotta kezét a nővérének, és így szólt:

– Ne szomorkodj, Ilse, fogadni merek, hogy legkésőbb két hónap múlva intézőné leszel Hattingenben.

Ilse nagyot sóhajtott.

– Bárcsak igazad lenne, Gonny!

– Nekem aztán elhiheted! De most légy okos, és ne itasd az egereket, mert még füstbe megy a tervünk. A jó Isten is inkább a bátrakat segíti.

Ilse a könnyeit nyelte, s a szelíd, riadt szempár sóvárogva merült el vőlegénye tekintetében. A vonat elindult, Ilse pedig bánatosan integetett utánuk.

Gonny és Hans ezúttal kedvükre beszélgethettek, mert rajtuk kívül egy teremtet lélek sem volt a fülkében. Most még az út is sokkal rövidebbnek tűnt, mint délelőtt.

Az állomáson már várta őket a kocsi. Felültek, a kocsis meglegyintette ostorát, és már indultak is. Mindketten izgatottak voltak, akár a karácsonyi ajándékosztásra váró gyerekek. Nagyszerű híreket hoznak Ronald Rittnernek, aki még ma este örökre megszabadul bánatától.

Amikor megérkeztek a birtokra, sajnálattal vették tudomásul, hogy Ronald már lefeküdt. Parancsba adta, hogy semmilyen körülmények között ne zavarják. Hans és Gonny kissé csalódottak voltak, mert már előre örültek a pillanatnak, mikor átnyújthatják neki Maja Ravi írásos vallomását. Nem is sejtették, hogy Ronald csak azért vonult vissza olyan korán, hogy ne kelljen találkoznia velük. Nagyon rossz napja volt, ilyen magányosnak és elhagyatottnak még soha nem érezte magát. Úgv döntött, ad magának még egy éjszaka haladékot, mielőtt

Hans és Gonny a tudomására hozzák, hogy össze akarnak házasodni.

Holnap már úgysem halogathatja tovább, meg kell hallgatnia őket, jaj, csak ma ne, amikor már amúgy is megviselte a magány. Nem feküdt le, hanem a sötét szobában odahúzott az ablakhoz egy széket, és az utat leste, ahonnan a kocsi érkezését várta. Láta, amikor megérkeztek. A vonásaikat figyelte, hátha leolvashatja róluk, mi vár rá másnap.

Két boldogságtól ragyogó arcot látott.

Magába roskadva küzdött a kétségbeesés és a mellkasát szétfeszítő fájdalom ellen.

Fél órával később látta, hogy Gonny az intézői lak felé indul. Ronaldnak úgy tűnt, ma még ruganyosabbak a léptei, úgy megy, mintha nem is a földön járna, hanem repülne. A boldogság szárnyakat adott neki, míg őt porig sújtotta a boldogtalanság. Már soha, soha többé nem tud örülni a napfénynek a csillagos égnak, az életnek.

Fáradtan felállt és levetkőzött. Tagjai elnehezültek, úgy érezte magát, mint egy nagybeteg. Vajon mit tartogat számára az élet? Érdemes-e még ezek után élnie egyáltalán? Nem lenne-e jobb véget vetni mindennek, hogy egyszer és mindenkorra nyugalma legyen? Egyszeriben megszabadulna a lelkiismeret-furdalástól, égbekiáltó bűnétől, és nem emésztené többé a vágyakozás egy olyan asszony után, akit nem neki rendelt az élet.

Pillantása az íróasztalra tévedt, melynek fiókjában ott lapult a revolvere. A következő pillanatban azonban mélységesen

elszűgyellte magát gyengeségeért. Még soha nem érezte annyira értelmetlennek az életét, mint ebben az órában, amikor tudta, hamarosan végleg le kell mondania Gonnyról. Ez lesz élete legnagyobb vesztesége.

Másnap reggel Ronald korán ébredt, még intézőjét is megelőzte, pedig máskor mindig Hans volt az első. Tüstént nyergeltette a lovát, nem is reggelizett, hanem kilovagolt, ő maga sem tudta, hová. Menekült a Gonnyval való találkozás elől, egyelőre úgy érezte, képtelen végighallgatni, amikor bejelenti az eljegyzését Hansszal. Szidta magát, amiért ilyen gyáva és gyenge jellem. Azt remélte, hogy a kimerítő lovaglás és a szabad levegő erőt önt belé. Szüksége lesz rá, amikor majd Gonny feltárja előtte a szívét.

Hans von Hellwart egy órával később jelent meg a reggelinél. Közölték vele, hogy Ronald már kilovagolt, és azt ígérte, hogy a tízóráira visszaér.

Gonny átjött az intézői lakásból, és helyet foglalt Hansszal szemben az asztalnál. Nem is számított rá, hogy találkozik Ronalddal, mert a férfi általában csak a tízórai villásreggelinél jelent meg. Vagy tovább aludt, vagy már kora reggel kilovagolt, úgy, mint most. Gonny számára nem jelentett csalódást, amiért későbbre kellett halasztaniuk a beszélgetést.

Hans és Gonny sebtében megreggeliztek, mindkettőjüknek sietős volt a dolga. Hans kilovagolt a szántóföldekre, Gonny pedig a konyhába indult, szólította a kötelesség. Úgy tervezte, hogy befejezi a munkát, mire Ronald visszaér, és akkor lesz egy szabad órácskája, hogy beszámoljon neki a müncheni

eseményekről. Hans kerek percc elutasította, hogy ő adja át Ronaldnak Maja Ravi írásbeli vallomását, amely egyszer s mindenkorra megszabadítja szenvedéseitől.

– A te ötleted volt az egész, és nagyszerűen véghez is vitted. Úgy illik, hogy te arasd le érte a babért. Én majd ügyelek rá, hogy hitelesen add elő a történeteket, nehogy túl szerényen beszélj az érdemeidről – mondta nevetve.

Gonny nagy izgalommal várta Ronald érkezését. Hétfő lévén rengeteg gondja volt a személyzettel. Vasárnaponként táncmulatságba jártak, és későn értek haza. Másnap persze nehezükre esett a felkelés, és nemigen fűlt a foguk a munkához. Gonny azonban gyorsan jobb belátásra térítette a lazslókat.

A villásreggelihez terítettek éppen, amikor megjelent Hans, és röviddel utána Ronald is befutott.

Gonnynak torkában dobogott a szíve, amikor megpillantotta a férfi sápadt, kialvatlan arcát. Kiment elé a teraszra. Ronald észrevette, és félszeg mosollyal üdvözölte.

Feltűnt neki, hogy Gonny ünneplőbe bújt. Ezt a fehér ruhát még sosem látta rajta. Egyszerűsége ellenére ünnepélyesség áradt belőle. Úgy állt a terasz mellvédjéhez támaszkodva, mint egy hercegnő.

Hamarosan Hans is megjelent.

– Végre téged is lehet látni, Ronald! Nagyon sajnáltuk, hogy az este már nem tudtunk beszélni veled – mondta, és kezet nyújtott a barátjának.

Ronald leszállt a lóról, és a gyeplőt átadta a lovászfőnöknek.

– Magam is sajnálom, hogy nem tudtalak megvárni

benneteket, de fejlődés kint, amely reggelre sem szűnt meg. Erős a gyanúm, hogy az az indiai nyavalya még ott lapul a csontjaimban. Lovagoltam egy nagyot a friss levegőn, és mindjárt jobban lettem. Farkaséhes vagyok. Von Tannern kisasszony, készüljön fel a legrosszabbra – ugratta Gonnyt.

Mindhárman bementek az ebédlőbe. Hans kérdő tekintettel nézett Gonnyra, de az a fejét rázta.

– Először megreggelizünk, Rittner úr ma még egy falatot sem evett.

Pillanatok alatt megterített, Ronald pedig ügyel-bajjal magába erőltetett mindent, ami csak a tányérján volt. Közben észrevette, hogy Hans és Gonny időnként titokban összenéznek, látszott rajtuk, hogy már alig férnek a bőrükbe, valami nagyon kikíváncozik belőlük.

Ronald ameddig csak lehetett, húzta az időt, legszívesebben gyáván megfutamodott volna a beszélgetés elől. Végre felállt, lassan eltolta a tányért maga elől, és tettetett vidámsággal megszólalt:

– Nos, elő az újdonságokkal, már egy kilométerről látni rajtatok, hogy meglepetést tartogattok a számomra.

Gonny először elvörösödött, aztán meg elsápadt izgalmában. Hans csodálkozva megjegyezte:

– Mondhatom, kitűnő a szimatod, barátom! Csakugyan beszélni szeretnénk veled. Tegnap este óta égünk a vágytól, hogy közöljünk veled egy örömhírt, azért viselkedünk ilyen furcsán.

„Még hogy örömhírt?! Ha tudnád, hogy tört döfsz a szívembe!” – gondolta Ronald, de azért mosolyt erőltetett az

arcára.

– Most már igazán furdalja az oldalam a kíváncsiság. Ki vele, barátom!

Hans várakozásteljesen nézett Gonnyra.

– Majd Gonny megmondja.

Ronald fájdalmas, lemondó pillantást vetett a lány bájos, izgalomtól kipirult arcára.

– Kérem, von Tannern kisasszony, ne csigázza tovább az érdeklődésemet! Mit szeretne közölni velem? – kérdezte megadóan.

Gonny összekulcsolta a kezét, és olyan boldog, csillogó szemmel nézett rá, hogy Ronald halkán felsóhajtott.

– Rittner úr, nagy öröm számomra, hogy közölhetem: bizonyítást nyert, hogy teljesen ártatlan a felesége halálában. Nem méreg volt az, amit beadott neki, hanem egy krétaporból és cukorból készített ártalmatlan keverék.

Ronald, aki egészen másra számított, meglepetten, mély döbbenettel hallgatta.

– Ezt meg honnan veszi? – kérdezte.

A lány mélyet sóhajtott.

– Elnézését kérem, amiért az engedélye nélkül beleavatkoztam az ügyeibe, de amióta feltárta előttünk a szívét, azóta szünet nélkül azon töröm a fejem, hogyan segíthetnénk. Már aznap éjjel, amikor elmesélte élete történetét, az a meggyőződésemmé támadt, hogy Maja Ravi nem mondott igazat. Ha valóban mérget adott volna, ezzel saját magát is veszélybe sodorja. Nem tudtam szabadulni ettől a gondolattól, égett bennem a vágy, hogy bizonyosságot szerezzek, és ha egy mód

benneim a vagy, hogy bizonyosságot szerezzek, és ha egy mo-
van rá, visszaadom a lelke nyugalmát. Meghallottam, hogy
Maja Ravi ez idő tájt éppen Münchenben lép fel, és megkértem
Hansot, kísérjen el hozzá. Elhatároztam, hogy beszélek vele, és
megpróbálom rávenni, vallja be az igazat.

Ronald hitetlenkedve hallgatta.

– Fel merte keresni? Csakugyan elment hozzá? – kérdezte
alig hallhatóan.

– Igen – hangzott az egyszerű válasz.

Ronald erőltlenül dőlt hátra a karosszékeiben.

– Nincs tisztában vele, mit tett. Maja Ravi maga az ördög.

Gonny megremegett.

– De túljártunk az eszén, Rittner úr. Olvassa el, kérem, ezt az
írást, utána majd elmondom, hogyan került a birtokunkba –
mondta, és sugárzó tekintettel Ronald elé tette Maja Ravi írásos
vallomását.

A férfi álmodozva nézett rá, szeretett volna letérdelni elé, és
ölébe rejteni az arcát. Hirtelen felocsúdott, elvette a papírlapot,
és olvasni kezdte. Amikor a végére ért, szótlánul leejtette az
asztalra, és kezébe temette az arcát.

Hosszú ideig ült így mozdulatlanul. Nagy kő esett le a
szívéről, de nem is ez bénította meg, hanem Gonny merészsége.
Meg mert volna rá esküdni, hogy Maja Ravi nem önszántából
tett vallomást. Gonny vakmerő cselekedetet vitt véghez, pusztán
azért, hogy őt megszabadítsa a kízó önvádtól. Erre a gondolatra
könny szökött a szemébe.

Időbe tellett, mire összeszedte magát. A sápadt, izgatott arcú
Gonny keze után nyúlt, és csókokkal borította.

– Hihetetlen, hogy mindezt értem tette! Soha nem tudom megköszönni a jóságát.

Gonny rövidre fogva a szót elmesélte, hogyan nyerte meg a tervének Hansot, aki elkísérte a táncosnőhöz. Maja Ravi csupán a letartóztatástól való félelmében vallotta be az igazat. Hans csak akkor szólt közbe, ha úgy érezte, Gonny szerénységében nem hangsúlyozza kellőképpen személyes érdemeit.

A lány azt sem hallgatta el Ronald elől, hogy a húgának adta ki magát.

– Jól tette – helyeselt Hans –, mert különben Maja Raviban feltámadt volna a féltékenység, és a végén már csak ezért sem mondta volna el az igazat. Nem mindennapi nő, azt meg kell hagyni, és micsoda pazar ruhát viselt! Egészen elveszi az eszét az embernek.

– Egyetlen röpké pillantás a sötét lelke mélyére, és máris megjön az eszed – jegyezte meg Ronald keserűen.

Gonny folytatta a beszámolót. Ronald a végén megfogta mindkét kezét, és hódolattal megcsókolta.

– És mindezt értem tette? – kérdezte elfúló hangon.

– Soha nem tudom meghálálni a jóságát.

Ronald elszorult szívvel gondolt két nemes lelkű, hű barátjára, akiknek fontosabb volt az ő lelki nyugalma, mint a saját boldogságuk. Mindezt úgy köszönheti meg nekik, ha kimutatja, hogy valóban nehéz terhet vettek le a válláról.

Az édes kis Gonny hihetetlenül nagy áldozatot hozott érte. Ronald ragyogó arccal nézett a szemébe, és hálás csókokkal borította a két kezét.

Hans egyszerűen feleslegesnek érezte magát. Úgy látta

Hans egy széken feleslegesnek érezte magát. Úgy látta, barátjának olyan mondanivalója van Gonny számára, amelyhez nincs szüksége hallgatóságra. Nagy meglepéssel nyugtázta, hogy mindkettőjük tekintetéből süt a szerelem. Igaz, már alig várta, hogy előadja saját kérését, de ezen az egy napon már nem múlik. Azt sem szeretne volna, ha úgy tűnik, ki akarja használni a helyzetet, és azonnal kéréssel rukkol elő. Halaszthatatlan teendőire hivatkozva kimentette magát és távozott.

Gonny leszedte az asztalt, Ronald nézte, gyönyörködött a mozdulataiban. Újra megcsodálta karcsú termetét, bájos arcvonásait és a tarkójára tűzött aranyszínű, vastag hajfonatokat. Egyszerűségében is nemes szépségű volt és természetes, akár egy mezei virág. Ronald érezte, hogy mondania kell valamit.

– Bárcsak tudnám, hogyan köszönjem meg mindazt, amit értem tett! Ha van valami kívánsága, mondja meg bátran, szívesen teljesítem!

Míg beszélt, eltűnt minden szín az arcáról, úgy érezte magát, mintha a saját halálos ítéletét írná alá. Arra számított, hogy Gonny kihasználja az alkalmat, és a beleegyezését kéri a Hansszal való egybekeléshez.

Gonny tekintete felcsillant. Eszébe sem jutott, hogy a maga számára kérjen valamit, Hans és Ilse járt a fejében.

– Nem tartozik hálával, Rittner úr, sőt örülök, hogy legalább részben leróhattam a hálámat. De ha már így rákérdezett, bátorkodom előhozakodni egy kéréssel. Nem rólam van szó, hanem Hans von Hellwartról. Eddig nem mertem megemlíteni a dolgot, de én most helyette előadom a kérését. Beleegyezését adja-e, hogy Hans megházasodjon, és a feleségével beköltözzön

az intézői lakba?

Ronald úgy pattant fel, mint akit kígyó mart meg. Arca megrándult, keze görcsösen kapaszkodott az asztalba. Összeszorított foggal, némán meredt rá, egyetlen hang sem jött ki a torkán.

– Mi van magával, Rittner úr? – kérdezte a lány ijedten.

Ronald kínjában élesen, gúnyosan felkacagott.

– Még kérdi? Uramisten, hát nem érzi, milyen

kegyetlenséget művel? Előre tudtam, mit akar mondani, és úgy féltem tőle, ahogy még soha életemben nem féltem semmitől. Értse meg, meghaladja az erőmet, hogy mosolyogva beleegyezésemet adjam a Hans von Hellwarttal kötendő házasságához. Én is csak ember vagyok, és szeretem magát, Gonny, úgy szeretem, mint ahogy a napfényt szereti az, aki hosszú ideig élt sötétségben, elzárva minden világosságtól. Úgy vágyódom maga után, mint szomjazó a friss forrásvíz után. Igen, szeretem, szeretem... de kérem, ne ijedjen meg a hevességetől, látom, fehér lett, akár a fal. Tudom, hogy fájdalmat okozok vele, vergődik most a jóságos szíve, de egyszer ki kellett mondanom: szeretem magát. Elmegyek messzire, el a közeléből. Képtelen vagyok végignézni, hogy másé legyen, hogy egy másik férfit tegyen boldoggá, aki ráadásul a legjobb barátom, mégis irigylem tőle minden pillantását, minden mosolyát. Amim csak van, szívesen odaadnám cserébe a szerelméért. Belehalok a féltékenységbe, és érzem, hogy az irigység és a féltékenység rosszá tesz, nem tudok többé undor nélkül magamra nézni. Ezért kell elmennem, kérem, bocsásson meg a kifakadásomért, higgye el, nem így akartam. Úgy terveztem, csendben, észrevétlenül

kilépek az életéből, de lám, mégiscsak elragadtattam magam. Nem lett volna szabad ennyire ráijesztenem magára. Legyen nyugodt, holnap elmegyek Hattingenből, nem is holnap, még ma. Maradjanak Hansszal a birtokon, nem az intézői lakásban, hanem itt, az én házamban. A birtokot nyugodt szívvel rábízom a barátomra, az lesz számomra a legnagyobb vigasz, hogy legalább a maga jövőjéről gondoskodtam. Ne nehezteljen rám, Gonny, amiért mindez kirobbant belőlem, de ha továbbra is magamban tartom, megfulladok. Isten áldja, Gonny, ígérem, soha többé nem kerülök az útjába, csak annyit mondjon búcsúzóul, hogy nem haragszik rám!

Gonny az izgalomtól holtsápadtan hallgatta. Néhányszor megpróbálta félbeszakítani a szóáradatot, de nem sikerült. Ronald csak mondta, mondta, elemi erővel törtek fel belőle a szavak, amelyeket a legmélyebb kétségbeesés szült. Csak akkor jutott szóhoz, amikor a férfi kimerülten elhallgatott. Hangja legalább olyan izgatottan csengett, mint az imént Ronaldé.

– Dehogyan haragszom magára... ó, Istenem... én... én... higgye el, hogy téved... ó, de még mennyire téved. Amit kértem, nem magamnak kértem, már az elején megmondtam. Hansról van szó és a... a nővéremről. Szeretik egymást, és Ilse nővérem az, akivel Hans be szeretne költözni az intézői lakásba. Eddig nem mert szólni, mert maga olyan magányos volt és búskomor. Most, hogy megszabadult a múlt nyomasztó terhétől, vettem magamnak a bátorságot, hogy szóba hozzam kettőjük ügyét.

Ronald úgy érezte, álmodik. Hallgatta, de képtelen volt

elfogni a lány szavainak értelmét. Amikor világosság gyűlt az agyában, csak ennyit tudott kinyögni:

– Gonny!

A lány megremegett, mert ebben az egy szóban benne volt a férfi lelkének minden forró szenvedélye. Tekintetük egymásba olvadt, s Gonny arcát lassan előntötte a pír.

Ronald, mint aki mély álomból ébred, keményen megragadta a lány kezét.

– Gonny, ez igaz?

– Igen, Hans és Ilse már évek óta jegyesek, de nem házasodhattak össze, mert a szülők mindkét részről elvesztették a vagyonukat.

Ronald végigsimított forró homlokán.

– Egyszer megláttam, amikor Hans megcsókolta... és... azt is hallottam, hogy az intézőnét emlegette... és közben megcsókolta magát.

Gonny arcát bájos mosoly ragyogta be.

– Hát igen, ennyit meg kellett engednem neki, ha nagyon elfogta a vágy Ilse után. Hans olyan, mintha a testvérem lenne.

Ronald melléből megkönnyebbült sóhaj szállt fel. Esedező pillantást vetett Gonnyra.

– Ezt azt jelenti, hogy remélhetek? Van esélyem, hogy elnyerjem a szerelmét?

Gonny reszketve kapott levegő után.

– Ó, Ronald Rittner, mit gondolsz, honnan vettem magamnak a bátorságot tervem végrehajtásához, ha nem a szerelem adott erőt és a leküzdhetetlen vágy, hogy segítsen magán?

Ronald kis híján felujjongott. Magához ölelte a lányt, és

gyengéden a fülébe súgta:

– Szidj meg, édes Gonny, látod, mekkora számár vagyok! Mindig is éreztem, hogy kedvelsz, és segíteni szeretnél rajtam, de meg voltam győződve arról, hogy a barátomat szereted.

Gonny megrázta a fejét, és mosolyogva mondta:

– Nem, drágám, én csak téged szeretlek.

Ajkuk összeért, s ők önfeledten kóstoltak bele az első szerelmes csók ízébe. A világ elsüllyedt körülöttük, rajtuk kívül nem létezett már. Hosszú ideig álltak egymást átölelve, majd Gonny kibontakozott a férfi karjából.

– Mondd, hogy boldog vagy, Ronaldom, ugye nem kísértének már a múlt sötét árnyai?

Ronald ismét magához ölelte.

– Te vagy nekem a napfény, Gonny, amely beragyogja az életemet. Kísértő árnyaknak nyoma sincs többé, mert szeretsz, és mert megajándékoztál a bizonyossággal, hogy nem követtem el bűnt. Jaj, Gonny, nem is tudom, hogy fogok hozzászokni ehhez a nagy boldogsághoz!

– Nem lesz nehéz, Ronald. A boldogsághoz, hidd el, könnyebben hozzászokik az ember, mint a boldogtalansághoz – hallatszott váratlanul az ajtóból.

A küszöbön Hans állt. Az imént, ahogy keresztülment a teraszon, meglátta őket összeölelkezve, és tüstént édes kis Ilséje jutott az eszébe. Elérkezettnek látta az időt, hogy végre előrukkoljon a saját kérésével.

Ronald és Gonny szétrebbentek, és meglepetten pillantottak az ajtó irányába.

– A lehető legrosszabbkor jössz – trefalkozott Ronald, repesve a boldogságtól.

Hans az asztalra dobta a sapkáját.

– Ellenkezőleg, szerintem éppen a legjobbkor. Örömmel látom, hogy ti ketten már megoldottátok az életeteket, és én is szeretném ugyanezt tenni. Bocsáss meg, kedves Ronald, ha nem a legjobb pillanatot választottam, hogy a saját kéréssel terheljelek, de titeket látva bennem is feltámadt a vágyakozás. Hadd mondjam el, mit szeretnék!

Ronald megfogta a kezét.

– Felesleges, Hans, Gonny már tiszta vizet öntött a pohárba. Ez idáig borzasztó tévedésben éltem, mert azt hittem, Gonnyt akarod feleségül venni, és vele akarsz beköltözni az intézői lakásba. Megvallom, borzasztóan szenvedtem emiatt, és kimondhatatlanul féltékeny voltam rád. Hál’ istennek, Gonny mindenről felvilágosított, és most már rózsaszínben látom a világot. Nem is akarlak tovább untatni a butaságaimmal, csak annyit mondok, örömet beleegyezem, hogy Ilsédet idehozod Hattingenbe.

Hans örömeiben igencsak mulatságosan viselkedett. Nem tudta, melyiküket ölelje meg először, ezért mindkettőjüket egyszerre szorította magához, s közben akkorát rikkantott, mint annak idején Münchenben, amikor a szállásadónője ijedten rohant fel hozzá, hogy megnézze, mi lelte. Most csak a kertész kapta fel rémulten a fejét, el nem tudta képzelni, mi történik odabenn a házban. Gonny nevetve fogta be a fülét.

– Jaj, Hans, széthasad a dobhártyám!

– Ígérem, többször nem teszem – biztosította nevetve Hans.

– Ha megbocsátotok, magatokra hagylak benneteket, szeretnék táviratozni egyetlen Ilsémnek.

Ronald visszatartotta.

– Várj, Hans, ne kapkodjunk el a dolgot. Más javaslok. Én most Münchenbe megyek, hogy megkérjem a szüleitől Gonny kezét. Ha akarod, mindjárt magammal hozom őket és Ilsédet is Hattingenbe, s akkor már ma este megtarthatjuk az eljegyzést. Gonny családja az esküvőig a vendégem lesz, hiszen a menyasszonyom gardedám nélkül nem maradhat velem. Beszéljük meg, van még egy órám a következő vonat indulásáig.

Mindhármuk arcáról sugárzott a boldogság. Úgy döntöttek, hogy Hans és Ronald ideiglenesen átköltözik az intézői lakba. Gonny és Ronald esküvője után előkészítik a lakást a másik pár számára, így legkésőbb két héten belül Hans és Ilse is megtarthatják az esküvőt. Addig is a szülőket Gonnyval és Ilsével együtt elhelyezik a főúri lakban. Ronald úgy tervezte, hogy az egész családot ott tartja Hattingenben, hiszen egyrészt kiválóan hasznosíthatja Tannern úr sokéves mezőgazdasági tapasztalatait, másrészt pedig megadja a szülőknek a lehetőséget, hogy újra vidéken élhessenek, gyermekeik közelében.

– Odaát, a majorban az első emelet szinte üres. Eddig az élelmiszertartalékokat őriztük ott, de semeddig sem tart átrendezeni. Úgy gondoltam, attól jobb helyet nem is találhatnánk a szüleidnek, Gonny. Mit szólsz hozzá? – fordult Ronald Gonnyhoz.

A lány párás szemmel, hálásan felelte:

Istenem, Ronald, hogyan köszönhetném meg mindent?

– Istenem, Ronald, hogyan köszönhetem meg mindezt?

Nemcsak engem teszel boldoggá, hanem a szüleimet és a testvéreimet is.

– Kizárólag az önzés irányítja a döntéseimet, szívem. Nézd, nekünk kettőnknek néha hosszabb időre Hollandiába kell utaznunk, várnak rám az ottani üzleti ügyeim. Addig Hans lesz itt a nagyfőnök, és ha szerelmes ifjú férjként butaságokat művel a gazdaságban, az apád itt lesz kéznél, hogy időben beavatkozzon – ugratta Ronald a barátját.

Hans nevetve válaszolt:

– Eszem ágában sincs megígérni, hogy mindig helyén lesz az eszem, és hogy nem követek el egyetlen butaságot sem. Már csak azért sem, mert tudom, Gonny és Ilse mennyire ragaszkodnak a szüleikhez, és csak akkor lesz felhőtlen a boldogságuk, ha együtt élvezhetik velük a vidéki élet örömeit. Hozzáteszem, kedves Ronald, hogy nem bánod meg, ha velem együtt az apósomnak is munkát adsz a birtokon, hidd el, mindketten megálljuk a helyünket. Hattingenből mintagazdaságot csinálunk, amely hál' istennek, elég nagy ahhoz, hogy mindannyiunkat bőségesen ellásson munkával.

Gonnynak könny szökött a szemébe. Ronald gyengéden magához ölelte.

– Soha többé nem szeretnék könnyeket látni a szemedben, Gonny, kedves.

A lány visszamosolygott rá.

– Jaj, Ronald, látod, a sok gond közepette bátran viselkedtem, el sem sírtam magam, de most... Ekkora boldogságra nem számítottam, előbb hozzá kell szoknom.

– Majd belejössz, édesem, a boldogságot is tanulni kell. A magam részéről minden tőlem telhetőt megteszek, hogy soha ne legyen másként.

Hans felpattant.

– Jaj, gyerekek, én inkább elmegyek. Kicsi Ilsém nélkül képtelen vagyok tovább hallgatni benneteket. Ronald, le ne késd a vonatot, előre megmondom, ha Ilsém nem lesz itt estére, nem állok jól magamért.

Ronald nevetve nyugtatgatta.

– Ne aggódj, elérem. Kérlek, fogasd be a kocsit! Örülök, hogy neked is feltűnt, milyen felesleges vagy.

– Köszönöm szépen! Akkor megyek is, és küldöm a kocsit. Ilsét csókoltatom! Estére várlak benneteket az állomáson. Viszlát, sógor! – mondta és kiviharzott.

Gonny és Ronald magukra maradtak. Ahogy felpillantottak, összetalálkozott a tekintetük. Ronald kitérte a karját, s meghitt ölelésben forrtak össze.

A kocsi hamarosan előállt, és Ronaldnak indulnia kellett az állomásra. Gonny serényen munkához látott. Akadt tennivalója bőven. Megnyitotta a vendégszobákat, átvitette a saját holmiját a főépületbe, hogy az intézői lakást a szobalány nyugodtan előkészíthesse Ronald és Hans számára. Istenem, milyen boldogan tett-vett, nevetett a szíve.

Hans hol itt, hol ott került az útjába, virágot szedett, és bevitte Ilse szobájába. Fergeteges jókedvében cuppanós csókot nyomott Gonny arcára.

– Tudom, hogy nem könnyű elviselni, de még egy rövid ideig kénytelen leszel, mert alig bírok magammal – mondta

ideig lenyűgözött, mert ang bírók magammat – mondta, amikor Gonny nevetve próbált kitérni előle.

Este megérkezett Ronald, magával hozta Gonny szüleit és testvérét is. A jókedvű kis társaságban késő éjszakáig folyt a szó. Éjfél is elmúlt már mire mindenki ágyba került.

Egy hónap múlva megtartották Gonny és Ronald esküvőjét. Az ifjú pár Hollandiába utazott nászútra.

A birtokon nagy volt a sürgés-forgás, mire minden készen állt Hans és Ilse esküvőjéhez. A nagy eseményre Gonny és Ronald is hazatért Hollandiából. Hattingent csupa boldog és elégedett ember népesítette be.

Ifjú felesége mellett Ronald fátylat borított a múltra, végleg lezárta életének fájdalmas fejezetét. Maja Ravi elutazott Németországból, és soha nem tudta meg, hogy egy olyan asszony járt túl az eszén, aki nála sokkal jobban szerette Ronald Rittnert. Táncművészetével és szépségével még sok európai ország közönségét meghódította, de Németországban nem óhajtott többé fellépni. Ronald emlékeiben úgy élt, mint egy tovatűnő, rossz álom.

Ronald szíve egyes-egyedül imádott feleségéért dobogott, akinek felhőtlen boldogságát köszönhette, és akinek a mosolya beragyogta Hattingent. Szeretettel őrizte fiatalon elhunyt, alázatos szívű indiai feleségének emlékét is, s olykor mesélt róla Gonnynak. Az asszony nem volt féltékeny szegény Djunára, mert tudta, hogy férje szerelme egyedül csak az övé.

VÉGE